

பாரதி கவித்திறன்

௬

மு. கோவிந்தசாமி, எம்.ஏ., எம்.லிட்.

தமிழ் விரிவுரையாளர்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்

பாரதி கவித்திறன்

(பாரதி கவிதைத்-திறன் ஆராய்ச்சி)

மு. கோவிந்தசாமி, M.A., M.Litt.,

தமிழ் விரிவுரையாளர்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்

விற்பனை உரிமை:

பாரி நிலையம்
59, பிராட்வே, சென்னை-1

முதற்பதிப்பு : அக்டோபர், 1955
இரண்டாம் பதிப்பு : அக்டோபர், 1963
மூன்றாம் பதிப்பு : மே, 1968
உரிமை ஆசிரியர்க்கே.

விலை ரூ. 2-50

உள்ளுறை

	பக்கம்
1. பாரதி வரிசை	... 19
2. பாஞ்சாலி சபதம்	... 23
3. குயில் பாட்டு	... 49
4. இயற்கைக் காட்சி	... 62
5. கண்ணன் பாட்டு	... 75
6. நீதிப் பாடல்கள்	... 85
7. வேதாந்தப் பாடல்கள்	... 93
8. வீடுதலைப் பாடல்	... 107
9. தமிழ்	... 125

அணிந்துரை

பன்மொழிப் புலவர்

டாக்டர் திரு. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் M.A., B.L., M.O.L-
துணைவேந்தர் : மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்.

பாரதியார் இந்நானைய தமிழனுக்குப் பாட்டுப் பாடி உயிர் கொடுத்தவர். அவர் பாட்டைப் பாடும்போது தமிழனுக்குத் தலைக்கீறுக்கு இருக்கின்றது. பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதி என்று பாடினாலும், அவர் பாட்டின் ஆழத்தை அவன் சிலபோது காண்பதில்லை. இதனாலேயே இப்புலவர் பெருமானின் பாடல்களை ஆராய்ந்து விளக்குவது இன்றியமையாததாம். நண்பர் மு. கோவிந்தசாமியார் அவ்வாறு விளக்கவந்தது பொருத்தமேயாகும். பிற ஆராய்ச்சியினும் இவர் நூல் புதிய வழியில் செல்கின்றது.

பழம் புலவர் வரிசையில் பாரதியார் வருகின்றார் என்பதனை முதலில் நினைப்பூட்டுகின்றார். ஆகவே நிலையான காப்பியங்களாய் நாளர் செல்லச் செல்லக் கருத்தாமும் மிகுந்துகொண்டே போகுமாற்றல் படைத்த இலக்கியங்களை முதலில் ஆராயத் தொடங்குகிறார். பாஞ்சாலி சபதம் அவருடைய புதுமைக் கருத்துக்களையெல்லாம், உயிரின் துடிப்பையெல்லாம், வார்த்தெடுப்பதற்கமைந்ததொரு பழங்கதை வடிவம். ஆழ்ந்த தத்துவக் கருத்தினை எளிதே வெளியீடும் வடிவமாகக் குயில் பாட்டு விளங்குகிறது. இயற்கைக் காட்சி என்ற உரைநடைச் செய்யுளைப் பின்னர் நம் புலவர் ஆராய்கின்றார். பாரதியாருடைய நெஞ்சின் வடிவமே கண்ணன் பாட்டு.

நீதிப்பாடல்களை ஆராய்வது அருமை. எனினும் பாரதியார் புதிய தமிழனின் குறிக்கோள்களை எடுத்துக் காட்டிய பாடல்கள் சுவை நிரம்பினவேயாம். நீதிப்

பாடல்கள் வேதாந்தப் பாடல்களுமாக அமைகின்றன. வேதாந்தப் பாடல்கள் தத்துவக் கொள்கைகளை விளக்குவன அல்ல. அவர் கண்ட உண்மைக் காட்சி அவர் வாழ்வாகப் பொங்கி வழிந்ததை அப்பாடல்கள் நமக்குத் தெள்ளத்தெளிய விளக்குகின்றன. இவ்வளவுமாராய்ந்த பின்னர் பாரதியார் பாடிய விடுதலைப் பாடல்களை ஆராயும்போது முன்காணாத பொருளாழத்தை வாழ்க்கையின் நோக்கத்தை விடுதலையின் உண்மைப் பொருளை அறிய முடிகிறது. உலகப் பாவாணர்களில் ஒருவரானாலும், பாரதி தமிழ்ப் பாவாணர் என்பதை மறக்கமுடியாது.

தமிழில் உலகை, உண்மையை, கவியை, கடவுளைக் கண்டார். அதனால் தமிழில் பாடுகிறார்; தமிழைப் புகழ்கின்றார். இங்கும் தம்மனுபவத்தையே பாட்டாகப் பாடியுள்ளார். எனவே பழந்தமிழினில் தொடங்கி எல்லாம் தமிழெனக் காட்டி, புதுத்தமிழுக்கு வித்திட்டிச் செல்கின்றது பாரதியார் தமிழ். இதனை இந்தவாறு விளக்குகின்றார் புலவர் கோவிந்தசாமியார். வாழ்க அவர் நூல்.

தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன்.

பாயிரம்

அறிஞர் திரு. ராய. சொ. அவர்கள்

“ தன் ஆ சிரியன், தன்னொடு கற்றேன்,
தன்மா ணுக்கன், தகும் உரை காரன், என்று
இன்னோர் பாயிரம் இயம்புதல் கடனே ”

என்றார் “ பன்னரும் சிறப்பின் பவணந்தி ” முனிவர்.
யான் இந்நூல் ஆசிரியர்க்கு ஆசிரியனும் அல்லேன்;
அவரொடு படித்த ஒரு சாலை மாணுக்கனும் அல்லேன்;
அவர் தம் சீடனும் அல்லேன் : தக்க உரைகாரனும் ஆக
மாட்டேன். எனினும் இந்நூலுக்குப் பாயிரம் வரைகின்
றேன்.

இவ் ஆராய்ச்சிநூலை ஆக்கியவர் மேலைச்சிவபுரீ
கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி முதல்வர் புலவர் மு.
கோவிந்தசாமி அவர்கள், அவர் எனக்கு நண்பர்; மிக
நெருங்கிய நண்பரோ, நெருங்கிய நண்பரோ அல்லர்.
சாதாரண நண்பர் தாம் எனினும் அவர் விருப்பம் என்னை
ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு ஈர்த்தது திருவருட் செயலேயாம்.
பாயிரம் பகரும் கூட்டத்தாருள் நண்பரையும் சேர்த்துக்
கொண்டிருக்கலாம் பவணந்தியார். போனால் போகிறார்!
நானாகச் சேர்ந்து கொள்ளுகிறேன்.

பாயிரத்துக்கு வேண்டிய அங்கங்கள் ஒரு எட்டும்
மற்றொரு மூன்றுமாகப் பதினொன்று என்பர் நன்னூலார்.
1. ஆக்கியோன் பெயர்; அது மேலே சொல்லப்பெற்றது.
2. வழி; இந்த நூல் ஒரு கவிஞன் நூல்பற்றிய ஆராய்ச்சி
வழியாகத் தோன்றியது. 3. எல்லை; இந் நூல் வழங்கும்
எல்லை, தமிழ் நாடும் தமிழர் வாழ் பிற நாடும். 4. நூற்
பெயர்; இந் நூலின் பெயர், “ கவித்திறன் ” என்பது.
5. யாப்பு; இந்நூலின் கட்டுக்கோப்பு, முன்னோர் பாடல்
களை இடையிட்டு வரையப்பட்ட உரை நடை. 6. நுதலிய
பொருள்; இந்நூல் சொல்லும் பொருள், இன்றியமையாத

எல்லாப் பொருளுமே. 7. கேட்போர்; இதனைக் கேட்கத் தக்கவர், அல்லது படிக்கத் தக்கவர் தமிழ் அறிந்த அனைவரும். 8. பயன்; இந்த நூலைக் கற்றதனால் ஆய பயன், அறிவு வளர்ச்சி, 9. காலம்; இந்நூல் செய்த காலம். மன்மத ஆண்டு, 10. களன்; இந்த நூலை ஆக்கிய இடம், மேலைச்சிவபுரி. 11. காரணம்; இது தோன்றிய காரணம், தான் இன்புறுவது உலகு இன்புற வேண்டும் என்ற பரந்த நோக்கம்.

இந்த நூல், மகா கவி பாரதியை நன்கு அலசி ஆராய்ந்து செல்கிறது; “இன்று வரை இருபதாம் நூற்றாண்டின் பாட்டுக்கு ஒரு புலவன் பாரதிதான்” என்ற சிறந்த முடிவுக்கு வருகிறது. நூலை அங்கும் இங்குமாகப் படித்துவிட்டுக் கருத்துரை கூறும் சிலரைப் போலல்லாமல் இந்த நூலை முழுதும் படித்தேன். பாரதியை அங்கும் இங்குமாகப் படித்துவிட்டு அவரைப் பற்றி ஏதேனும் எழுதித் தள்ளும் இந்நூட் புதுமை நூலாசிரியர் பலரைப் போலாது இந் நூலாசிரியர் பாரதியை முழுதும் நன்றாகக் கருத்தொடு படித்து வடித்துத் தந்திருப்பதை நூலினுள் கண்டேன்.

பாரதி, இலக்கிய இலக்கணம் கல்லாமல் பாட்டுப் பாடுதற்குரிய யாப்பு இலக்கணம் அறியாமல் ‘அருட்கவி’ என்று கூறிக்கொண்டு எதையேனும் பாடித் தள்ளும் பண்டாரக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் என்ற, சிலர் அறியாமையை உடைத்து எறிகிறார் இந்நூல் ஆசிரியர். கட்டளைக் கலித்துறை, வெண்பா, ஆசிரியம் முதலிய பாடல்களை, பண்டைய யாப்புக்கு முரணாமல் பாரதி நயம்படப் பாடிய முறைகளை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். சங்கத்தார் பாடல்களிலும் வள்ளுவன், இளங்கோ, கம்பன், வில்லி, ஆழ்வார், நாயன்மார் ஆகியோர் பாட்டுக்களிலும் தோய்ந்து பாரதி சுவை கண்ட முறையைத் திறம்பட எடுத்துக் காட்டுகின்றார் இந்நூல் ஆசிரியர். இது கொண்டு பாரதியின் பல தொன்னூற் புலமையை அறிவது மட்டும் அல்லாமல் இந்த நூலை ஆக்கிய அன்பர்.

கோவிந்தசாமியின் பரந்த இலக்கியப் புலமையையும் கண்டு களிக்கின்றோம்.

இராமன் கண் துயின்றான் கானகத்தில். வில்லை ஊன்றிய கையோடு கண் மூடாமல் விடியும் வரைக் காத்து நின்றான் தம்பி இலக்குவன். இவ் உண்மையை எடுத்துச் சொல்பவன் யார்? காட்டு வேடனாகிய கபடம் அறியாத குகன். இவனும் தூங்காது பார்த்திருந்தாலன்றி அவன் விழித்திருந்தது இவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? “இமைப்பிலன் நயனம்” என்று நேரே காணாமல் கூறன் குகன். இலக்குவன் இமைகொட்டாமையைக் குகனும் இமை பொருந்தாமல் நின்று கண்டான். பாரதி மூழ்கிய நூற்பரவையுள் கோவிந்தசாமியும் நீந்திக் குளித்தமையாலேயே அவ் உண்மையைக் காண முடிந்தது.

இக் “கவித் திறன்” நூல், பாரதி பாடலை, “பாஞ்சாலி சபதம்” “குயில் பாட்டு” “இயற்கைக் காட்சி” “கண்ணன் பாட்டு” “நீதிப் பாடல்கள்” “வேதாந்தப் பாடல்கள்” “விடுதலைப் பாடல்” “தமிழ்” என எட்டு வகையாக எடுத்து விரிந்து ஆராய்கிறது. பாரதி பாடலுள் முழு நூல்களாக அமைந்தன “பாஞ்சாலி சபதம்” “குயில் பாட்டு” ஆகிய இரண்டுமே, இரண்டினும் பெரிது பாஞ்சாலி சபதம். பாஞ்சாலி சபதம் பாரதக் கதை பற்றியது. பாஞ்சாலி, பாஞ்சால மன்னன் மகள்; பாண்டவர் மனைவி. அவள்தான் துரோபதை. முறை கடந்து நடந்த துரியோதனன் அவையில் அவள் கூறிய வஞ்சின மொழியே பாஞ்சாலி சபதம்.

இப் பாஞ்சாலி சபதத்தைக் காலத்திற்கு ஏற்றவாறு திறம்படப் பாடியிருக்கின்றார் பாரதி. கதை பழைய கதை தான். இக்கதையை “முன் சொன்ன பாவலன் துகள் அறு சுகன் திருத்தாதை” யாகிய வியாச முனிவன். இருக் காதி மறை வகுத்த அவ்வியாதன் சொன்ன காதையை,

“பெரியோர் தங்கள் இறந்த செவிக்கு அமுதம்” எனத் தமிழ் மொழியில் விருத்தத்தால் செய்தவர் வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வார். வியாசருக்கும் வில்லிக்கும் நடுவே பெருந்தேவனார் தமிழில் செய்த பாரதத்தின் பாஞ்சாலி சபதப் பகுதி இன்றைக்கு இல்லை. எனவே பாரதி, வியாசர், வில்லி ஆகிய இருவர் நூலையும் கொண்டே தம் பாஞ்சாலி சபதத்தை ஆக்கினர். சிலவற்றில் வியாசர் கருத்தையும் வேறு சிலவற்றில் வில்லி கருத்தையும் பாரதி பின்பற்றியிருக்கிறார். மற்றும் சிலவற்றில் இருவரையும் விடுத்துத் தாம் மூன்றாவது பாதையில் சென்றிருக்கிறார். அவற்றை விரிப்பின் இப்பாயிரம் ஒரு தனி நூல் ஆகிவிடும்.

வேறுபாடுகள் நயங்கள் ஆகியவற்றை இந்நூல் ஆசிரியர் ஆங்காங்கு ஓர் அளவு காட்டிச் செல்கிறார். பாஞ்சாலி சபதத்தில் பாரதி, வில்லியை முழுதும் விஞ்சி விடுகிறார் என என்னால் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. சிற்சில இடங்களில் பெரிதும் வில்லிக்கு மேற் சென்றிருக்கிறார். சிறப்பாகப் பாரதி வில்லியை வென்ற இடம் நூலின் இறுதியில், பாஞ்சாலி சபத மொழியில்தான். இந்த இடத்தில் வில்லியும் எவ்வளவோ திறமையாகத் தான் பாஞ்சாலியைப் பேசவைக்கிறார். என்றாலும் பாரதியின் பாஞ்சாலியின் பேச்சுத் துடிப்பு ஒப்பு உயர்வு அற்றதாகிவிட்டது. இரண்டையும் கீழே தருகின்றேன்.

வில்லியின் பாஞ்சாலி

“அரசவையில் எனைஏற்றி, அஞ்சாமல்
துகில்தீண்டி, அகளம் தீண்டி,
விரைசெய்அளி இனம்படிதார் வேந்தர்எதிர்
தகாதனவே விளம்பு வோரை,
பொருசமரில் முடிதுணித்துப் புலால்நாறு
வெங்குருதி பொழிய, வெற்றி
முரசுஅறையும் பொழுதுஅல்லால் விரித்தகுழல்
இனிஎடுத்து முடியேன்” என்றான்.

பாரதியின் பாஞ்சாலி

தேவி திரௌபதி சொல்வாள்;—ஓம்,
 தேவி பராசக்தி ஆணை உரைத்தேன்,
 பாவிதுச் சாதனன் செந்நீர்—அந்தப்
 பாழ்த்துரி யோதனன் ஆக்கை இரத்தம்
 மேவி இரண்டும் கலந்து—குழல்
 மீதினில் பூசி நறுநெய் குளித்தே
 சீவிக் குழல்முடிப் பேன்யான்;—இது
 செய்யுமுன் னேமுடி யேன்” என்று
 உரைத்தாள்.

இரண்டு சபதப் பாடலையும் உணர்ச்சியோடு உரக்-
 கப் பாடி அன்பர்கள் பாட்டிற் கலப்பாராக. இந்தப் பாட-
 லுக்குப் பின்னே இதற்கு ஒரு முத்தாய்ப்பு வைத்தாற்-
 போலப் பின்வரும் இறுதிப் பாடலைக் கவிக்கூற்றாகப்
 பாடிப் பாரதி தமது அருமைப் பாஞ்சாலி சபதத்தை
 முடிக்கின்றார்.

‘ஓம்’ என்று உரைத்தனர் தேவர்;—‘ஓம்’
 ‘ஓம்’ என்று சொல்லி உறுமிற்று வானம்
 பூமி அதிர்ச்சிஉண் டாச்சு;—விண்ணைப்
 பூழிப் படுத்திய தாம்சுழற் காற்று;
 ‘சாமி தருமன் புவிக்கே’—என்று
 சாட்சி உரைத்தன பூதங்கள் ஐந்தும்,
 நாமும் கதையை முடித்தோம். இந்த
 நானிலம் முற்றும்நல் இன்பத்தில் வாழ்க !

இப்பாயிரத்துப் பாஞ்சாலி சபதப் பகுதி சற்று விரித்-
 துக் கூறப்பெற்றது. இதனால் எல்லாம் விரிந்தோடிப்
 பாயிரம் பெருகிவிடும் என அஞ்சற்க. அவ்வொன்றைக்
 கொண்டு மற்றவற்றை உணர்க எனச் சொல்லி முடிக்கப்
 போகின்றேன்.

எல்லாப் பகுதியையும் ஆசிரியர் இத்திறன் ஆய்வில் நன்கு ஆராய்ந்திருக்கின்றார். குயில் பாட்டு ஒரு கற்பனைக் களஞ்சியம். காதற்சுவைக்குக் குயில் பாட்டு ஒரு எடுத்துக்காட்டு. குயில் பாட்டுப்பற்றி முன்னர் நான் வானொலியில் ஓர் ஆராய்ச்சிப் பேச்சு நிகழ்த்தினேன். இது புத்தக வடிவமாக வந்திருக்கிறது. கண்ணன் பாட்டு உலகியலைத் தெள்ளத் தெளிய எடுத்துரைப்பது. தேசீயப் பாடல்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அவை எல்லோர்க்கும் தெரிந்தன. நீதி, இயற்கை, இறை எல்லாப் பொருளினும் பாரதி நுழைந்தே இருக்கிறார். தமிழைப் பாரதி உயிராகக் கொண்டிருந்தார். பாரதி பாக்களில் பெரிதும் மேல்ஓங்கி நின்றவை வீரமும், காதலும். இவ்வயர் தமிழன் பண்பாட்டினின்றும்பாரதி எப்படி விலகி நிற்க முடியும்?

பாரதியின் பாநயம் அனைத்தையும் இப்பாயிரத்தில் சொல்லிவிட முடியாது. இத்திறன் ஆய்வு நூலினுள் ஆங்காங்கு கண்டுகொள்க. இந்நூலினின்றங்கூட எல்லா வற்றையும் தெளிந்துவிட முடியாது. இந்நூலைப் படித்த பிறகு பாரதி பாக்கள் முழுதையும் படித்தல் வேண்டும். அப்போதாவது பாரதியின் புலமையை முற்றும் அறிய முடியுமா? முடியாது. அவர் படித்த—படிக்காத பிற இலக்கியங்களையும் கற்றல் வேண்டும். யாவும் கற்றுப் பாரதி கூறுமாறு “தேமதுரத் தமிழ் ஓசை உலகம் எலாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்”.

இத்திறன் ஆய்வுநூலில் ஆசிரியர், பாரதியாரை அப்படியே அவர் சொன்னதெல்லாம் சரியென்று ஒப்புக் கொண்டுவிடாமல் அவர் குறைபாட்டையும் கருத்து வேறுபாட்டையும் கூறாமல் இல்லை. அதுதானே திறன் ஆய்வு முறை; திருவள்ளுவர் முதல் எல்லாரிடத்தும் கருத்து வேறுபாடு தோன்றுதல் இயல்பு. அவற்றைத் தாம் கண்ட வண்ணம் கழறுதலே நேர்மை. அம்மாறுபாடு முடிந்த முடிபாகாது. பிறகு அதற்கு ஓர் திறன் ஆய்வு இப்படியே சென்றால் முடிவு என்ன எனக் கேட்

கிறீர்களா? முடிவு இல்லை என்பதே விடை. ஆராய்ச்சிக்கு முடிவு ஏது?

இறுதியாக ஒன்று இயம்பி பாயிரத்தை முடிக்கிறேன். பாரதியின் பெயரோடு அவருக்குப் பின் வந்த சிலர் பெயரைச் சேர்த்து இத்திறன் ஆய்வுநூலில் பேசாமலேயே விட்டிருக்கலாம்.

இன்றுவரை இருபதாம் நூற்றாண்டின் பாட்டுக்கு ஒருபுலவன் பாரதிதாசன்

என்ற இந்நூல் ஆசிரியர் அன்பர் கோவிந்தசாமியின் முடிவு, சாலச் சிறந்த முடிவு.

வணக்கம்,

அமராவதிபுதூர் }
மன்மத-புரட்டாசி-19 }

ராய. சொ.

இந்நூல் பதிப்பில் மிகவும் உதவி புரிந்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. எஸ். வைத்தியலிங்கம், M.A., M.Litt., அவர்களுக்கும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. சி. பாலசுப்பிரமணியன், M.A., M.Litt., அவர்களுக்கும் மிக்க நன்றியுடையேன்.

மு. கோவிந்தசாமி.

சிறப்புரை

திரு. ஓ. வி. அளகேசனார் அவர்கள்,
முன்னாள் ரயில்வே துணையமைச்சர், இந்தியப் பொது அரசு

நான் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது தமிழ் வகுப்பில் ஒருநாள் பாரதியைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தது. “பாரதியைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம்” என்ன என்று எங்களில் சிலர் தமிழ் ஆசிரியரைக் கேட்டோம். “ஆமாம், சில பாடல்களைப் படித்திருக்கிறேன். வெள்ளையாகப் பாடியிருக்கிறார். மிக எளிமையான பாடல்கள்’ என்று சொன்னார். எங்களுக்குப் ‘பொக்’ கென்று போய்விட்டது. இத்தனைக்கும் எங்கள் தமிழ் ஆசிரியர் கர்நாடகமோ, கட்டுப் பெட்டியோ அல்ல. தமிழ்ப் பண்டிதர்களுள் மிகவும் முற்போக்கானவர் என்று அவருக்குப் பெயர். அப்பேர்ப்பட்டவருடைய அபிப்பிராயமே இப்படி இருந்ததென்றால் மற்ற பண்டிதர்கள் பாரதியைப் புலவர் சாதியில் சேர்த்து எண்ணியிருப்பார்களா என்று நீங்களே பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

இது நடந்து இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் நடந்து விட்டது. இந்நூலாசிரியர் புலவர் கோவிந்தசாமி அவர்களும் அதே தமிழ்ப் பண்டிதர் பரம்பரையில் வந்தவர்தான். ஆனால், இவர் கூறுவதைக் கேளுங்கள். “பாரதி ஏதோ பத்திரிகைகளைப் படித்துப் பேச்சுவழக்கில் தெரிந்ததைக் கொண்டு பாடல் எழுதிவிடவில்லை சிறந்த இலக்கிய இலக்கண அறிவுடன்தான் அவர் சிறந்த கவிஞர் ஆக முடிந்தது. அவர்க்கு நல்ல யாப்பிலக்கணப் புலமை இருந்ததனால்தான் நல்ல நிலைத்த பாடல்களைப் பாடமுடிந்தது”. ஆகவே, இனி பாரதி பாமர மக்களுக்கு மட்டும் கவி இல்லை; பண்டிதர்களுக்கும் கவி ஆகிவிட்டார். இது பண்டிதர்களுக்கு அதிருஷ்டமா பாரதிக்கு அதிருஷ்டமா என்று நான் சொல்லத் தேவையில்லை.

இத்தனை காலம் பாரதியை ஜாதிப் பிரஷ்டம் செய்து வைத்தார்களே, அதற்கு அவர் செய்த குற்றந்தான் என்ன? அவர் யமகம், திரிபு பாடவில்லை. வார்த்தைகளைத் துண்டாடி இப்படியும் அப்படியுமாக மாற்றிப் போட்டு ஒட்டவைத்துப் பார்த்தால்தான் ஓரளவு அர்த்தம் புரிகிற மாதிரி அவர் பாடவில்லை. அடிக்கொருதரம் அகராதியையோ அல்லது அகராதி மண்டையில் கொண்ட பண்டிதர்களையோ தேடிக்கொண்டு போகும் படியாகவும் அவர் பாடவில்லை. சாதாரணப் பொது மக்களுக்குப் புரியும்படியாகப் பாடினார். அவர்களுடைய மனசிலே விவரமாகாமல் குழப்பமாகக் குவிந்து கிடந்த எண்ணங்களையெல்லாம் விவரமாகும்படிப் பாடினார். தேவலோகத்துக் கந்தருவனே தமிழ்ப் பண்களை யாழில் குழைத்துப் பொழிவது போலிருந்தது. மக்கள் உடலும் உள்ளமும் சிலிர்க்கும்படியாக அதனைக் கேட்டார்கள். ஆயிரம் ஆண்டுகளாக மறந்திருந்த தமிழ் இன்பத்தை மீண்டும் அடைந்து மகிழ்ந்தார்கள். 'காணாதது கண்டோம், கேளாதது கேட்டோம்' என்று இறும்புது எய்தினார்கள்.

உத்தமமான கவிதை பிறக்கும்போது அது உலகத்துக்கே ஒரு புதுமையாகவும் வியப்பாகவும் ஒளிவிடுகிறது. ஏசுநாதரும் நம்மாழ்வாரும் அவதரித்தபோது நட்சத்திரம் வழிகாட்டியது என்று சொல்லுகிறார்களே அதுபோல வள்ளுவர் செய்த குறளும், அடிகள் தந்த சிலப்பதிகாரமும், நாயன்மார்கள் ஆழ்வாராதியர் அருளிச்செயலும், கம்பன் கண்ட காவியமும் தமிழ் வானிலே சுடர் விடுகின்ற நட்சத்திரங்களாகும். பாரதியும் அவ்வாறே. பாரதியின் சொல்லிலே புதுமை, பொருளிலே புதுமை, பண்ணிலே புதுமை, மலடி பிள்ளை பெற்றது போன்ற ஆச்சரியத்தைப் பாரதியின் பாடலிலே காண்கின்றோம். ஒவ்வொரு நட்சத்திரத்தைச் சுற்றியும்— நமது சூரியனும் ஒரு நட்சத்திரமே—அதன் ஒளியைப் பிரதிபலிக்கும் கிரகங்கள் சுழல்வதுபோல ஒவ்வொரு உத்தம கவியையும் அனுசரித்துப் பல கவிஞர்கள்

தோன்றுகிறார்கள். நல்லவேளையாக வள்ளுவரை யாரும் பின்பற்றவில்லை. அது முடியாத காரியம் என்று விட்டு விட்டார்கள் போலும். சிலப்பதிகாரத்தை ஒட்டி மணிமேகலை உதித்தது. கம்பனைப் பார்த்துப் பல பெரிய சிறிய காவியங்கள் தோன்றின. சமயக் கவிகள் எத்தனையோ பேர். அதே போல பாரதிதாசனும்; நாமக்கல் ராமலிங்கமும், சுப்பிரமணிய யோகியும், பாரதி வழியில் வந்த கவிஞர்கள். முதற் கவிஞர்களைப் போலவே வழிக் கவிஞர்களும் நமது போற்றுதலுக்குரியவர்கள். சூரிய வெளிச்சமும் சந்திர வெளிச்சமும் போலே. ஒவ்வொரு கவியும் தனக்குரிய பா—இனத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளுகிறான் அல்லது சிருஷ்டித்துக் கொள்கிறான். வெண்பாவில் சிலப்பதிகாரத்தைப் பாடி யிருந்தால் எப்படி யிருக்கும்? கம்பராமாயணத்தை அகவல் பாவால் பாடியிருக்க முடியுமா? பொருளின் பெருமைக்கும் ஆழத்துக்கும் ஏற்பப் பாவின் மும் அமைகிறது. பாரதியும் ஒரு புதுப்பாவகையை எடுத்துக்கொண்டான். 'செந்தமிழ் நாடு', 'வந்தே மாதரம்' போன்ற தனிச் சீர்கொண்ட பாடல்களிலே அதைப் பார்க்கிறோம். அதைக் குறள் தாழிசை யென்றும் நொண்டிச்சிந்தில் இயற்றப்பட்ட 'பாஞ்சாலி சபதத்தின்' நடையைச் சிந்து நடையென்றும் இந்நூலாசிரியர் கூறுகிறார். ஒரு கவிஞனுக்கும் அவன் கையாளும் பாவினத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு உயிருக்கும் உடலுக்கும் உள்ள தொடர்புபோல. இந்த நுட்பத்தை நூலாசிரியர் பல இடங்களில் விளக்கிச் சொல்லுகிறார்.

ஒரு காவியம் என்றால் அதற்குப் பாட்டுடைத் தலைவன் வேண்டும் என்று இலக்கணக்காரர் சொல்லுவார்கள். சிலப்பதிகாரத்துக்குக் கோவலன், ராமாயணத்துக்கு ராமன், பெரிய புராணத்துக்குச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளோ, சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளோ இப்படி. ஆனால் பாரதியார் காவியத்துக்கு யார் தலைவன்? பாரதியார் காவியத்துக்குத் தலைவன் இல்லை; ஆனால் தலைவர்கள் உண்டு. அவர்கள் அப்போது முப்பது கோடிப் பேர், இப்போது முப்பத்தாறு கோடிப் பேர், நாளைக்கு இன்னும் அதிகமாகலாம். இவர்கள் அத்தனை பேரும் பாரதி நாடகத்திலே வருகின்ற பாத்தி

ரங்கள். ஏனைய இலக்கியத் தலைவர்கள் போல இவர்கள் குணக்குன்றுகள் அல்ல, குற்றம் நிறைய உடையவர்கள், குணமும் கூட உடையவர்கள். முதன் முதலாக ஜனங்களையும், ஜன சமுதாயத்தையும் பாடிய வன் பாரதி, புலவர்கள் அரசர்களையும் கடவுளர்களையும் பாடி அலுத்துப் போனார்கள்; ஜனங்கள் கேட்டு அலுத்துப் போனார்கள். பாரதி ஜனங்களுக்குப் பாட்டிசைத்தான். அதைக்கேட்ட ஜனங்கள் தாங்களும் பாட்டுக்கு உரியவர்களா என்று அதிசயித்து ஆனந்தம் அடைந்தார்கள்.

பாரதி தேசத்தைப் பாடினான்; அதிலும் பெண்ணைப் பாடினான்; அதிலும் பெண்ணினுள் விளங்கும் சக்தியைப் பாடினான். பாரதியார் பாட்டுக்கு இம்முன்றும் உடலும், உயிரும், ஆத்மாவும் போல. இவ்விஷயமும், இவ்விஷயத்தின் கருத்தும், கருத்தின் கருவும் தமிழுக்கே புதியவை, தமிழ்ச்சாதியை வாழ்விக்க வந்தவை.

பாரதி பல கனவுகள் கண்டான், பல ஆசைகள் கொண்டான், எல்லாம் நமக்காக; அவன் கனவுகளில் பல பலித்துவிட்டன, ஆசைகளில் பல நிறைவேறிவிட்டன. இன்னும் பலிக்கவேண்டிய கனவுகளும், நிறைவேற வேண்டிய ஆசைகளும் பல உள்ளன. பன்றிக் குட்டியை சிங்கக்குட்டி யாக்குவதுபோல இந்நாட்டையாவரும் ஆச்சரியப்படுத்தும்படியாக மாற்றவேண்டும் என்பது அவனுடைய ஆசையின் சிகரம். அதை எட்டிப் பிடிக்க நாம் இன்று ஏறிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஏறுகையில் களைப்பு ஏற்படலாம், கால் வழுக்கலாம். ஆயினும் ஏறிக்கொண்டே இருப்போம். பாரதியின் ஆசையும் பராசக்தியின் அருளும் நமக்கு என்றும் துணையாயிருக்கும்.

பாரதியார் நயங்களை யெல்லாம் எனது நண்பர் புலவர் கோவிந்தசாமி யவர்கள் இந்நூலில் நன்கு ஆராய்ந்திருக்கிறார். மேல்நாட்டு ஆராய்ச்சி வழியில் இந்நூல் பாரதியைப்பற்றி வெளியாவது இதுவே முதல் தடவை என்று நினைக்கிறேன். பாரதியைப்பற்றி மேலும் பல நூல்கள் வருவதற்கு இது உதவியாயிருக்கும் என்று நம்புகிறேன். புலவர் கோவிந்தசாமி அவர்களுக்கு நீங்களும் நானும் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

டில்லியிலிருந்து
சென்னைக்கு வரும் ரயிலில்
27-9-1955.

ஓ. வி. அளகேசன்

முன்னுரை

தமிழில் திறனாய்வு முயற்சியே (Criticism) இன்னும் தொடங்க வில்லையெனலாம். பாரதி எவ்வளவு தூரம் ஒரு கவிஞன் என இப்போதே முதன்முதல் ஆராயப்படுகிறது. ஆனால் தமிழுக்குத் திறனாய்வு முறை புதியதன்று. இளம்பூரணர், பரிமேலழகர் முதலோர் உரைகளெல்லாம் திறனாய்வு வகையினவே. ஒப்பிடல், விளக்கல், மதிப்பிடல் எனும் முத்தொழிலுடைய திறனாய்வு, மதிப்பியல் திறனாய்வு (Judicial) இயல்புணர்திறனாய்வு (Inductive) என இருவகையாம். ஆங்கிலர் பின்னதையே புதியமுறையென்கின்றனர். ஆனால் நமது பண்டைய உரைகளெல்லாம் இப்புதிய முறையினைத் தழுவியனவே; அதாவது பொருளில் உள்ள தன்மையை உள்ளவாறறிந்துணர்த்துவது.

அதற்குமேல் மதிப்பியல் (Judicial) வகை அப்பொருளின் தரம், உயர்வு தாழ்வு ஆயவற்றை அறுதியிட்டுப் பெயர் கொடுப்பதாம். மதிப்பியல் முறை ஒரு கடுமையான, விழிப்புடைய செயலெனினும் அது வெறுத்தற்சூரிய தொன்றன்று. முதன் மாணுக்கன், முதல்தரமான ஆசிரியர் என மதிப்பிடாமலில்லை. தன்னிடம் வளர்ந்த மாம்பழமாயினும் மக்களாயினும் முதல் தரமானது முதல் தரமானவன் என உலகியலில் பிரிப்பதை உயர்வாகவே உணர்கின்றனர். எனவே இப்புலவன் முதலான தரமும் இவன் அடுத்த தரமுமுடையவன் எனவும் ஆராய்ந்துரைப்பதில் அவலமொன்றுமில்லை. ஆனால், சாதி

சமயம் நாடு என்ற காழ்ப்போ வெறியோ ஆகாது. அவ்வகையிலேயே இந்நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது என மட்டில் கூறுவேன்.

முக்குக் கண்ணாடி, மொழிபெயர்ப்பாளன் போலத் திறனாய்வு ஒரு இடைப்பட்ட பொருளேயாகும். உண்மை மறையவும் மறையாது. ஆனால் அதனை இயல்பாகப் பார்க்கவும் முடியாது. திறனாய்வு, துணையேயன்றி முதனூலுக்கு ஈடாகாது. முழுக்க மூலநூல்களைப் படிக்க இயலாதோர்க்கு இது பேருதவியாம். அதனால் இதனைப் புதுப் படைப்பாகக் (Creative) கொள்ள முடியாதெனவும் கூற முடியாது. உணர்வையும் கல்வியையும் தானே பிறருதவியின்றி தேடிக்கொள்வோர் சிலருளரெனினும் ஆசிரியர் போன்று பலர்க்கும் பயனளிப்பது திறனாய்வேயாம். இதனாலேயே உரை நூல்களைத் தமிழகம் மிக உயர்வாயும் தனிப்படைப்பாயும் பாராட்டியுள்ளது.

இந்நூலுக்கு அரிய திறனாய்வுப் பாயிரம், பாராட்டுரை முதலிய வழங்கியுள்ள, பாரதியை நேரில் கண்டு பழகிய, காரைக்குடித் தமிழ்ப் பேரறிஞர் திரு. ராய. சொ. அவர்கட்கும் என் உயர் தனிப் பேராசிரியர் திரு. தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் அவர்கட்கும் அமைச்சர் திரு. அளகேசனார் அவர்கட்கும் எனது பெருநன்றி.

மு. கோவிந்தசாமி

பாரதி வரிசை

தமிழ் மொழியையும் இலக்கியத்தையும் மேன்மையும் வளமையுமுறச் செய்த புலவர்கள் நூற்றாண்டுதோறும் பலர் தோன்றியுள்ளனர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் கவிஞர்களுள்—புலவருள் அல்லர்—பாரதி ஓர் உயர் தனிச் சிறப்புடைய இடத்தைப் பெறக்கூடியவராவார். பாடுந் திறத்தாலே பாடுபெற்ற புலவரையே இங்குக் கவிஞர் எனக் குறிக்கிறேன்.

இந்நூற்றாண்டின் பாதி முடிந்தது. இன்னும் பாரதியை வெல்லும் பாவாணன் ஒருவன் தோன்றவில்லை. இனியும் இந்நூற்றாண்டில் தோன்றலாம். ஆனால், பாட்டுக்கொரு புலவனாக முடியுமாவென்பது ஐயமேயாகும். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இந்நூற்றாண்டினைப் பாரதி நூற்றாண்டு, பாரதி யுகம் என அழைப்பதற்குப் பொருத்த முண்டு. இப்போதைய பாடல்களெல்லாம் பெரிதும் பாரதிப் பாணியைத் தழுவியனவேயாகின்றன. பாரதி பரம்பரையெனத் தம்மை இளங்கவிஞர் கூறிப் பெருமித முறுகின்றனர். இக்கால எளிய உரைநடை யெழுதுவோரும் அந்நடை பாரதியால் தூண்டப்பட்டதென அறைந்து அகங்களிக்கின்றனர். எனவே கவிதைகளாலும் உரைநடை நாவல் சிறுகதை கட்டுரைகளாலும் சிறந்து காட்சி தந்து விளங்கும் இந்நூற்றாண்டு பாரதிக்குரியதே யெனலாம்.

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே - இன்பத்
தேன் வந்து பாயுது காதினிலே”

இதுவே, “பாரதி பாடலின்” ஒரு வரியாகும். பாரதி தமது பாடல்களுக்கென வழக்கில் கொண்டு வந்த பாவகை இத்தகைய வரிகளைக் கொண்டதேயாகும். இது

போன்ற அமைப்புடைய பாடல்களையே பாரதி பாடல் என்கிறோம். பாரதி இதனின் வேறான எத்தனையோ வகையான கவிதைகளைப் பொழிந்துள்ளார். அவையெல்லாம் இதுவரைத் தமிழில் பாடப்பட்டுப் பயின்றவையேயாம். இப்பாடலும் தமிழுக்குப் புதியதன்று; இது பற்றிப் பின்னர் ஆராயப்படும்; ஆனால் புதிய சேர்க்கையுடன் புதிதாக வழக்கில் கொண்டுவரப்பட்டதென்பதே உண்மையாகும்.

தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு இப் பாவகையில் ஒரு புதுமையோ வெறுப்போ இல்லை; பாரதியினுஞ் சிறந்த மொழிப் புலமையுடையோரும் உரை நூலெழுதியோரும் இந்நூற்றாண்டிலுண்டு; எனினும் அவரெல்லோராலும் போற்றப்பட்டார் பாரதியாவார்; தொண்டிலும் நூல் இயற்றும் திறத்திலும் தமிழறிவிலும் அவர்க்கு இளைத்தாரல்லர். எனவேதான் இவர் பெயர் என்றும் இலங்கி நிற்கின்றது. அமரகவியென்றோர் அகக் கருத்து எதுவாயினும் தமிழ்ப் புலவர் வரிசையில் “நிலைத்த ஒரு இடம்” இவர்க்கு ஏற்பட்டுவிட்டமையால் அப்பெயர் ஏற்றதேயாம்.

அரசியலில் மட்டுமன்றி மொழியிலும் இலக்கியத்தை மதிப்பதிலும் பொதுமக்கள் கருத்து பெரிதும் போற்றப்பட்டு வருகிறது. தமிழ் மக்கள் இவரைத் “தேசிய கவி” எனவே தெரிந்துள்ளனர்; இது உண்மை. பாரதியை மதிப்பிடுகையில் அவரை ஒரு கவிஞர் என்றே கருதி ஆராய வேண்டும். கல்கியைப்போன்று அவர் ஒரு நாவலாசிரியரோ புதுமைப்பித்தனைப் போன்று ஒரு சிறுகதையாளரோ அல்லர். நாவலும் சிறுகதையும் அவர் நிறைய எழுதியிருப்பினும் அவரை அத்துறைகளிற் சிறந்த ஒருவராகக் கொள்வதற்கில்லை. மற்றும் கம்பனைப்போல் அவர் ஒரு காவியப் புலவருமல்லர். எனவே பாரதியை இவர்களுடன் ஒப்பிடக்கூடாது, முடியாது என்றால் அதற்கென வியப்போ வெறுப்போ கொள்ள வேண்டாம்.

காவியம் பாடுவதென்பது ஒரு தனித் திறமை. ஒரு பொருளைக்கொண்டு தொடர்ந்து தொடர்நிலைச் செய்யுள் ஆயிரக்கணக்காகப் பாடுவதென்பது அனைவராலும் ஆகக் கூடுவதன்று, எனவேதான் 'ஆயிரத்து ஒன்றும் புலவர்' என்று பழமொழி கூறினரோ அறியோம். 'கம்பரைப்போல், வள்ளுவர் போல், இளங்கோவைப் போல், பூமிதனில் யாங்கணுமே' பிறந்தனரோ இல்லையோ, தமிழ் மொழியில் பிறக்கவில்லையென மட்டும் தலைநிமிர்ந்து கூறிவிடலாம். எனவே கம்பன் முதல் மூவருடன் பாரதியை ஒப்பிடலாகாது.

ஆனால் பிள்ளைத் தமிழ், உலா முதலாம் சிறு பிரபந்தம் பாடிய காளமேகம், ஒட்டக்கூத்தர் முதலோருடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்; அன்றித் தனிப்பாடல்கள் பாடிச் சங்க நூல்களிற் புகழ்பெற்ற ஓளவை, கபிலன் முதலோருடன் பாரதியை ஒப்பிடுவதிற்றடையேது மில்லை. கடவுள், பெண்மை, அரசியல் இவற்றைப்பாடி அருமையுயர்ந்த ஓளவை, -கபிலருடன் இவரை ஒப்பிடுவதில் அமைதியும் நிரம்ப உள்ளது.

‘உண்டாயிற் பதங்கொடுத்து
இல்லாயின் உடனுண்ணும்
இல்லோர் ஒக்கற்றலைவன்
அண்ணலெங் கோமான் - அதியமான்’

என ஓளவை அறைகையில் 'தனியொருவனுக் குண வில்லையெனில்'; "வீழில் முப்பது கோடி முழுமையும் வீழ்வோம்" எனப் பாரதி பாடியதிலுள்ள அரசியலுணர்ச்சியும் மனிதவுணர்ச்சியும் காணப்படுதலைக் காண்கிறோம்.

“சேறும் வாழியோ பெரும்பெயர்ப் பறம்பே”

எனக் கூறுகையில் தன் நாட்டைப் பிரியும் கபிலருக்கிருந்த நாட்டுப் பற்றும் ஆர்வமும்,

“என்னருமைப் பாஞ்சாலம் என்றேனும் காண்பேனே
என்னருமை, நாடுபிரிந்த நலிவினுக்கென் செய்கேனே”

என லஜபத்ராய் நாடு கடந்து புலம்புவதாகப் பாரதி
புலம்பும் வரிகளில் பாரதிக்கிருந்தமை யறிகிறோம்.

இன்னும் கபிலருடன் கவிஞரை ஒப்பிடுவதில் ஒரு
உயர்வுமுண்டு. பிற்காலத்தே கபிலரகவல் பாடிய கபிலர்
நினைவும் நமக்கு வரும். அவருக்கும் பாரதிக்கும் அரிய
தொரு ஒற்றுமையுண்டு. சமூகத்திருத்தத்திலும் சாதிக்
கொடுமை யெதிர்ப்பிலும் இருவருக்கும் ஈடற்ற
ஆவேசம்.

சங்க நூல்களில் ஒப்பற்ற பாடல்களைப் பாடியவர்
கபிலர்; அகத்திணையில் அனைவரினும் விஞ்சி அழகிய
குறிஞ்சியைப் பாடியவர். இக்காலப் பாடல்களுள் ஒப்
பற்றதாய கண்ணன் பாட்டிலும் கவினுறு புகழ் நிலவப்
பாடியவர் பாரதி.

எனவே பாரதி, ஓளவை, கபிலர் முதலாம் புலவர்
வரிசையில் வைத்து அளவிடற்குரியரெனக் கூறலாகும்.

பாஞ்சாலி சபதம்

கம்பர் பல நூல்களை எழுதியிருப்பினும் அவரது இராமாயணமே நிலைத்து இன்பந்தருமாறுபோல, பாரதியின் தனிப் பாடல்கள் பல சங்கப் பாடல்களைப் போன்று தனித்தனியே சிறப்பினும் அவரது பாஞ்சாலி சபதமே இலக்கியவுலகில் என்றும் நிலைக்கும் தகுதியைப் பெறுவதாகும். புலமையே இல்லாதோரும் சிறிதுடையோரும் தனிப் பாடல்கள் எழுதிவிடுவர்; அவற்றுள் சில ஏரலெழுத்துப் போலச் சிறந்தனவுமாகி விடலாம். ஆனால் தொடர் நிலைச் செய்யுளிலேயே புலமை வெளிப்படுகிறது; அதற்கே புலமையும் தேவையாகிறது.

ஆங்கிலத்தில் தன்னியல் பாவகை (Subjective Poetry) முன்னியல் பாவகை (Objective) எனப் பாவினை வகைப்படுத்துவர். இதனை முன்னியல் பாவகையுள் - இதிகாசம் காவியம் (Epic) - என்ற பிரிவில் சேர்க்கலாம். நாடகமும் காவியமும் Epic என்ற பிரிவிலும் இது சேரும். தமிழில் துளாமணி, யசோதர காவியம் போன்ற சிறு காப்பியங்கட்கு ஒப்ப இதனை மதிக்கலாம்.

பாரதியின் பெரிய பாடல் இதுவே. அடுத்தது குயில் பாடல். பாரதத்தில் துதுபோர்ச்சருக்கத்தின் மறுவுருவே பாஞ்சாலி சபதம். எனவே இதனை வில்லிக்குப் பின்வரையப்பட்ட சார்பு நூலாகக் கொள்ளலாம்; அன்றி இவர் வியாச பாரதத்தையும் தமக்குள்ள வடமொழிப் புலமையால் படித்துள்ளமையால் இதனை வழி நூலாகக் கொள்ளவும் - இடமுண்டு - முன் கருத்தே சிறந்தது.

முற்கூறியாங்கு இது பாரதி பாவகையில் அமைந்தது. இதனை இனிப் பாரதி நடை என்போம். இந்நடை புதிதன்று என்பதற்கு முதலிலேயே “நொண்டிச் சிந்து” என்ற குறிப்புள்ளது. நொண்டிச் சிந்தும் காவடிச் சிந்தும் தமிழ்க்குப் புதுமையல்ல. பாரதி நடை பெரிதும் இந்நடையை ஒட்டியதேயாம். சாதாரண கிராமப் பகுத்தறிவற்ற பொதுமக்கட்கும் விளங்கும் புதிய, எளிய பாடல்களை முதன்முதல் பாரதி பாடி வழிகாட்டினார் எனப் பலர் பேசித் திரிவதும் தவறு. புகழேந்திப் பாடலெனும் நல்ல தங்காள் கதை, அல்லி அரசி மாலை முதலியவும் ஏற்றப் பாட்டு முதலாம் நாட்டுப் பாடல்களும் நூற்றாண்டு கட்டு முற்பட்ட மிக மிக எளியனவே. மேலும் இராமலிங்க சுவாமிகள் அருட்பா, தேவாரம், பட்டினத்தார் பாடல் தாயுமானவர் பாடல்கள் அனைத்தும் கடுநடைய வென யாரும் கூறமுடியுமோ? பாஞ்சாலி சபதத்தின் நடை எளிமையும் சுருங்கிய சொற்களும் கொண்டமையால் ஒரே தடவையில் தெளிவாய் விடுகிறது; நேரே மனதிற்பதிந்துவிடுகிறது. எனவே புலவன் தானின்புறுவதனை உலகு எளிதாக உடனே - நினைத்துப் பார்த்த பின்னரன்றி - இன்புறக் காண்கிறான்.

சிந்துநடையாகையால் ஓட்டமும் விறுவிறுப்புமுள்ளது. கதையில் விரைவுண்டாகின்றது; படித்து முடிக்க வேண்டுமென்ற தூண்டுதலை வளர்க்கின்றது. எனவே பாரதி நடையைச் “சிந்து நடை” என்னலாம். உலா முதலாம் பாடல்களில் வருவதும் இது போன்ற நடையே. நேரிசை வெண்பாவில் இரண்டாம் அடியில் கடைச்சீர் தனிச்சீராக வருவதுபோல உலாவிலும் பாரதி நடையிலும் (- இன்ப) இவ்வாறு அடிதோறும் தனிச்சீர் வருகிறது அவ்வளவே.

கவிகளில், சிந்தனையைத் தூண்டுவதே சிறந்ததும், என்றும் யாவராலும் படிக்கப்படுவதுமாகும். செயற்

படுத்தற்குத் தூண்டுதலாகவும் உலகில் பாடல்கள் பிறந்தன. இராணுவ நடைப் பாட்டு முதலியன இத்தகையவே. மக்களைச் சுதந்திரப் போருக்கும் சமூகத்திருத்தத்திற்கும் செயற்படுத்த வேண்டி அவர்கள் தாமே சிந்திக்க வேண்டுவனவற்றை நேரே வெளிப்படையாக எடுத்துக்கூறி உணர்ச்சியூட்டுவதே பாரதிப் பாடல். எனவே நேரே மனதில் அழுந்துவதற்கு வேண்டிய படபடப்பும் கூர்மையும் அவர் நடைக்குத் தேவையாயின; அவையுமிருந்தன; சிந்து நடை அதற்குரியதே.

உண்மைப் புலவனுக்கு (Genuine Poet) ஒரு நடையுண்டு; அது, தானேயமையும். அவன் கருத்து அவனுக்குச் சொந்தமாவதுபோல அவன் நடையும் சொந்தமாக வேண்டும். பிறர் நடையால் தன் கருத்தைச் சொல்ல முடியாது. எனவே ஒருவனது நடை அவனது புலமையையும் அவற்குரிய தன் மனிதப்பண்பையும் (Personality) உணர்த்தி விடுமென மேனாட்டாராய்ச்சியாளர் கூறுவர். பாரதிக்குத் தனியுணர்வும் புலமையுமிருந்ததால் அவர்க்குத் தனி நடையுமிருந்தது.

அவர்க்குப்பின், பலர் அவர் நடையையே அப்படியே ஒற்றியெடுப்பதைக் காண்கையில் அவர்க்குச் சொந்தப் புலமையும் உணர்வுமில்லை யென்பதனை, அவர் தம் பாடல்கள் மக்களிடையே பரவாமையாலும் அது கண்டு அவர்களே தம் பாடலை மதிக்கவில்லையென அங்கலாய்ப்பதாலும், அறியலாம். சொந்த நடைக்கும் உணர்விற்கும் (Original) விளம்பரம் வேண்டாம். மலர், வண்டை வாவென்றழைக்குமா?

வால்மீகியினின்றும் வேற்றுமை பலவற்றைக் காலச் சமயநிலைக்கும் தமிழ்ப்பண்பிற்குமேற்பக் கம்பன் செய்தது போல அரசியல்—காலநிலைக்கேற்பப் பல மாறுதல்களைப் பாஞ்சாலி சபதத்தில் பாரதி காட்டுகின்றார்.

பாஞ்சாலி சபதம் என்ற பேரே முதற்சான்றும். துதுபோர்ச்சருக்கமெனவே வில்லி பாரதம் இப்பகுதியை அழைக்கிறது. பெண்மைக்கு ஏற்றங்காட்டிய தமிழ் இலக்கிய வழிவந்த பாரதி, மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் எனப் பெண் தொடர்பால் பேர்பெற்ற காப்பியங்களைக் கருத்துட் கொண்டு இதற்குப் பாஞ்சாலி சபதம் எனப் பேரிட்டிருக்கிறார். வடமொழியில் என்ன கூறினாலும் சிறையிருந்தாள் ஏற்றங்கூறுவது இராமாயணம் எனவே பிரபந்தவுரை தமிழ்ப்பண்புக்கேற்ப அதற்கு விளக்கந்தருகிறது. பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திட வந்தவர் பெண் பெயரால் இப்பாடலை அழைத்தால் அதிற்குறையேது? மற்றும் சிலம்பின் அதிகாரமே சிலப்பதிகாரமானுற்போலப் பாஞ்சாலி சபத அதிகாரமே பாரதப் போர் ஆயினமையால் இப்பேர் இதற்கு மிக மிகப் பொருத்தமாம்.

மற்றும் இதனைத் தனி நூலாகப் பாடியமையால் இது ஒரு நூலின் பகுதியெனப் புலப்படாதவாறு பல மாறுதல்களைக் கண்டிருக்கிறார். முதலில் நகர் வளம் காட்டியிருப்பதொன்று. மற்றும் ஒவ்வொரு பாத்திரத்தையும் முதலிற் கொண்டுவரும்போது அதனைப்பற்றிச் சுருங்க ஆனால் எல்லா இயல்புகளையும் அழகுபடக்கூறி, அறிமுகப்படுத்துகிறார். இது இக்கால நாவல்களைத் தழுவிய தெனலாம்.

வில்லி பாரதத்திற்கும் இதற்கும் பல வேற்றுமைகளைக் காட்டுகிறார். அவ்விடங்களில் பாரதி, இராமாயணநினைவுடன் எழுதுகிறார் எனப் புலனாகின்றது. வில்லிக்கு மாறாக இங்குத் திருதராஷ்டிரனை முதலிலிருந்தே நல்லவனாக வடித்துக் காட்டுகிறார். கடைசியில், பாரதத்தே தேர்ப்பாகன் தானே படைத்துக் கூறுவதாகிய பகுதி பெண்மைக்கிழுக்குத் தருமெனவெண்ணிப் பெண்ணறிவைப் பிறங்கவைக்கும் பாரதி, பாஞ்சாலியே அவற்றைக் கூறுவதாகப் பாடுகிறார்.

இடையே துரியோதனன்-திரிதராட்டினன்; தருமன்-சகுனி; விக்ரன்-சபையினர் இவர்க்கிடையே நடக்கும் விவாதங்களில் இராமாயண நினைவையூட்டுகிறார்.

மந்தரை சூழ்ச்சி, வாலி பேச்சு ஆகியவிடங்களில் கம்பனது சொற்றிறம் இங்குப் பாரதிக்குப் படிந்துள்ளது. இவ்வகையினும் இன்னும் பல்வகையினும் வில்லியை இப் பாஞ்சாலி சபதத்தைப் பொறுத்தமட்டில் பாரதி விஞ்சிவிட்டார் என்னலாம். இதன் தரங்கொண்டு நோக்கின், முழுதும் பாடியிருந்தால் வில்லியை வென்றுவிடுவார் பாரதி; ஆனால் அதுபற்றிப் பேசுவது நிகழாததைப் பற்றியதாகும்; வீண்.

சிலவிடங்களை நீக்கியும் சிலவற்றை விரித்தும் பாடியிருக்கிறார்; அது இயல்பே. பாஞ்சாலி, கண்ணன் பெருமைகளை விரித்து, துரியோதனன் பாண்டவரை வஞ்சித்தது பற்றி ஊரார் வருந்துவதை விடுத்துச் செல்கிறார். தனி நூலானமையின் அவ்விருவர் பெருமையையும் கூறியது நன்றே, மற்றும் கண்ணன் புகழும் கன்னிப் புகழும் (பெண்) பாரதியின் இரு கண்களன்றோ? ஊரார் வருத்தமெலாந் திரண்ட துன்பவெள்ளம் பாரதிக்கே இருப்பதால் - இங்கு அது வெளிப்படுவதால்-ஊரார் வருத்தத்தை விட்டு விட்டாராகலாம்.

கடவுள் வாழ்த்தில் இவர் காட்டிய புதுமை பிரமத்தைப் பாடியது; மற்றும் கலைமகள் வாழ்த்தில் புதிய கற்பனையைக் கூட்டியிருப்பது வியக்கத்தக்கதாம்.

பாரதத்தில் சூதுபோர்ச்சருக்கத்தை வில்லி, 284-பாடல்களால் விவரிக்கிறார். இவர் பாடியிருப்பதும் கிட்டத்தட்ட அதே அளவினதாகும். எனவே இப்பகுதி பாரதத்தினும் சுருங்கியதாகக் கொள்வதற்கில்லை. ஆனால்

சொல்ல வேண்டுவதனை விளக்கமாகவும் குறைவிடாமல் முழுமையாகவும் சொல்லுகின்றார். பாரத முழுவதையும் படித்தால் ஒன்றைப்பற்றி என்ன அறிவோமோ அது பற்றி அத்தனையையும் திரட்டி ஒரேயிடத்தில் இங்குக் கூறுகிறார்; பாத்திரங்களை அறிமுகப் படுத்துமிடங்களே நற்சான்றும்.

முதல் சரஸ்வதி துதியில் “கள்ளைக் கடலமுதை நிகர் கவி” யென்கிறார். இங்கு இவ்விருவுவமைகளும் இணைந்த நுட்பம் கவியின் புதுக்கற்பனையாகும். வெறும் இன்பம் என்பதை மட்டும் கள்ளும் அமுதும் குறிக்கவில்லை. கவிகளில் இயற்கையாகவே மாத்தூ ஆர்னல்ட் (Mathew Arnold) கூறுமாதிரி பிறவிக்கவிகட்கு கற்பனை தானே ஊறும். செயற்கையாகப் பலர் தன் - முயற்சியால் சிந்தித்துச் சில நல்ல கற்பனைகளைக் காண்பது முண்டு. கள் இயற்கையாகத்தானே ஊறும் கற்பனையையும், அமுதம் கடைந்து முயன்று திருத்தி அடித்து எழுதியபின் செம்மையாம் கற்பனையையும், இனியவாயினும் உண்போரை மயக்குவதில் கள் முதன்மையான தென்பதையும், இரண்டின் பிறப்பிட வேற்றுமையையும், குறிப்பவெனலாம்.

வாணி, ‘பிள்ளைப்பருவத்திலே என்னைப்பேண வந்தாள் அருள் பூண வந்தாள்’ என்கிறார். இதுபோன்ற இடங்களையே அகச்சான்று என்பர், ஆசிரியரின் வரலாற்றுக் குறிப்பு உள்ள இடம் இது. ஆசிரியரின் சரிதமெழுதுவோர் கூட்டிக்குறைத்து மறைத்துத் திருத்திக் கூறுதல் என்றுமுண்டு எனவே பாரதி பாடலில் காணும் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களும் ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவுவன. தாகூரைப் போன்று பாரதி இளமையிலேயே பாடுந் திறம் பெற்றார். ‘பாரதி சின்னப்பயல்’ என்பது போன்ற பாடல் பற்றிக் கேட்டிருப்போம். வாணியின் உறுப்புக்கட்கு வேதம் முதலாம் கலையின் கூறுகளை உருவகிக்கையில் மணிமேகலையில் புகாரென்னும் பூங்கொடியைச் சாத்தனார் அழகுபட வருணிப்

பது நினைவிற்கு வருகிறது:— ‘புலவரை யிறந்த புகாரென்னும் பூங்கொடி, புள்ளொலி சிறந்த தெள்ளரிச் சிலம்படி தருநிலை வச்சிரமென விருகோட்ட எதிரெதி ரோங்கிய கதிரிளவனமுலை ஒரு பெருங்கோயிற்றிருமுக வாட்டி.’—மணிமேகலை. 5: 199—112. பாரதிக்கும் அந் நினைவு இப்போதிருக்கவேண்டும் என நம்பலாம். அதில் சிந்தனையே குழலென்றுடையாள் என்ற ஒருவரி. இதனால் சிந்தனையில்லாத கலை கூந்தலையிழந்த சீரிளம் பெண் போன்றதென, என்ன நுட்பமாகக் குறிக்கிறார்! மேலும் பல்லிருங் கூந்தல் ஒலிமென் கூந்தல் என்றே குறுந் தொகை பெண்களை அழைக்கும். எனில், கூந்தலே பெண் என்பதாம், மற்ற உறுப்புக்களால் அப்படியழைப்பது அருமை. எனவே சிந்தனையே கலை எனவும் இதனால் சிறக்கின்றது. இது காவியம். காவியத்தைப்பற்றி இக்கவிஞர் கருத்து என்னவென இங்கேயே இரண்டிடங்களிற் புலப்படுகின்றது. இவ்வாழ்த்திலேயே “காவியமெனு மணிக்கொங்கையினுள்” என்ற குறிப்பில் பலவகை நூல்களிலும் காவியத்தின் இடம் சிறந்தது எனப் புலனாகின்றது. “முலையிரண்டுமில்லாதாள் பெண்காழுற்றற்று” என்ற குறள், முலையின் சிறப்பிடத்தைப் புலனாக்கும்; ‘சுந்தரமாமொரு காப்பியஞ் செய்தார்’ எனப் புது மனையைக் காப்பியமாகக் காண்கிறார். ‘மேலவர் நாவெனும் மலர்ப்பதத்தாள்’ என்ற தொடர் ‘நயவுரைகள் தேடிக்கொழிக்கும் கவிவாணர் நாவும்’ என்ற கவிமணிதேசிக விநாயகம் பிள்ளையின் பாடலை நினைவூட்டுகிறது. செம்மைக்கும் மென்மைக்கும் மலராயிற்று.

அத்தினபுரம் பற்றி, அவனியிலே அதற்கினையிலே யாம் என்கிறார். லண்டன், மாஸ்கோ, நியூயார்க் முதலான அப்படியே யிருக்கின்றன. நாடு ஒப்பற்றதாயின் தலை நகரும் ஒப்பற்றதாகும். ஒரு நாட்டின் தலைநகரும் ஈடற்றதாக வேண்டுமென எதிர்பார்க்கும் புலவர் நாடும் அப்படியாக வேண்டுமெனவே அகத்தே கருதியிருக்க வேண்டும். பாரத நாடு, பாரினிலே அதற்கில்லை ஈடு

எனவே மற்றோரிடத்தும் மொழிகிரூர். நாட்டுப்படலத்தில் நல்லதை மட்டும் வருணிப்பதே மரபு. ஆனால் பாரதி ஒரு உள்ளதனை மறைக்காத (Realistic) மறக்காத கவிஞனும் கூட. நல்லோர் வாழும் நகரம் என்னும்போது, அங்கு

மெய்த்தவர் பலருண்டாம்—வெறும்

வேடங்கள் பூண்டவர் பலருமுண்டாம்

சிந்தையிலறமுண்டாம்—எனிற்

சேர்ந்திடுங் கலிசெயு மறமுண்டாம்—என

இரண்டினையும் வருணிக்கிரூர். எதிரே துரியோதனன் போன்ற தீயரும் வாழுமிடம் எனத்தெரியப் போவதால் முதலிலேயே இப்படி இரண்டு தன்மைகளையும் எடுத்துக் காட்டுகிறாரோ? 'புவி ஆளுமோர் கடுந்தொழில் இனி துணர்ந்த ஆரியவேன் மறவர் அங்குளர்.' மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல் துன்பமல்லது தொழுதகவின்று என்ற செங்குட்டுவன் சொற்களை நினைவுகொண்டே 'கடும்' என்ற சொல்லைப் போட்டிருக்கிரூர். இப்போது அமைச்சர் ப்டும்பாட்டைப் பார்த்தாலே போதுமே? இந்நாட்டு நகர வருணனையைப் படித்தால் பொதுவாகத் தமிழ் நூல்கள் நூற்றுக்கணக்கானவற்றுள் காணும் நாட்டு நகர வருணனைகளின் போக்கு, பொருள் ஆகியவற்றை முழுவதும் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

சகுனி பற்றி ஒரே வரி கூறுகிரூர் (1-18), பாரத முழுதும் விளங்கும் சகுனியின் தன்மைகளை வடித்தெடுத்ததாகும் அது; 'அந்தப் புலைத்தொழில் சகுனியும் புறமிருந்தார்'—புலை என்ற சொல் குறளுக்குரியதெனலாம்: 'புலைத்தொழிலர் புன்மை தெரிவாரகத்து.' கலைக்கு எதிரானது புலையெனக் கொள்ளலாம். மனிதத்தன்மை, நாகரிகம் இவை கலையானால் புலை அவற்றின் எதிரானது.

எனவே மனித இயல்பே இல்லாத சகுனியைப் புலைத் தொழிலன் என்கிறார்.

கிழவியர் தபசியர் போல்—பழங்
கிளிக்கதை படிப்பவன் பொறுமையென்றும்
பழவினை முடிவென்றும்—சொலிப்
பதுங்கி நிற்போன் மறத்தன்மையிலான்
வழவழத் தருமனுக்கோ

இங்குப் பழமை பழவினை யெனப் பேசி முயற்சியின்றித் தூங்கும் மூடரை வைகிறார் பாரதி. துரியோதனன் தருமனை இகழ்வதாகக் குறிக்கிறார் அவ்வளவே, ஆனால் பாரதி தருமனை இகழவில்லை. இங்குப் பாரதியின் உணர்ச்சி நன்கு வெளிப்படுகிறது; கவித்திறனே நான்கு பொருள்களால் அமைகிறது; அறிவு (Wisdom) கற்பனை (Imagination) உணர்ச்சி (feeling) நடை (Metre Style). இனி இந்நான்கினையும் இச்சொற்களாலேயே குறிப்போம்.

மலைநாடுடைய மன்னர்—பல

மாண்கொணர்ந்தார் புதுத்தேன் கொணர்ந்தார்

இவை தருமனுக்கு யாகத்தில் பலரும் கொணர்ந்த பரிசுகள். இவ்விரண்டு வரிகளும் சிலப்பதிகார வஞ்சிக் காண்டத்தில் செங்குட்டுவனைக் காணும் மலைநாட்டார் கொண்டு வந்த பொருள்களை நினைவூட்டுகின்றன.

“உலகு தொடங்கிய நாள்” 1—42 எனத் தொடங்கும் வரிகள் இடத்திற்கேற்ற நடையுடையன. நேரில் இருவர் பேசுவது போன்றே செல்கின்றன. துரியோதனன் பொறுமை பொதுவாக உடுப்பதுவும் உண்பதுவும் பற்றியது. ‘உடுப்பதூஉம் உண்பதூஉம் காணில் பிறர்மேல் வடுக்காண வற்றுகுங்கீழ்’ என்ற குறள் இவர்களைக் கயவர் என்கிறது. பொருட்பாலின் முதல் நிற்கும் அரசன் (துரியோதனன்) அதன் கடைசியதிகாரமாகிய கயமைக்கு உரியனாகிறான். நாட்டில் பிறர் நன்கு உண்டுடுத்தலைக்

காணப் பொருமை கொள்ளும் நிலையை எதிர்ப்பவர் பாரதி. அவரது பொருளாதாரம் பற்றிய பாடல்கள் இவ்வுணர்ச்சி கொண்டனவே. இக்கயவர்கள் என்ன ஆவர், இவரால் நாடு என்ன அடையும் என எடுத்துக்காட்டவே பாஞ்சாலி சபதத்தைத் தேர்ந்தார் பாரதி எனில் எனது கருத்து ஏற்கக் கூடியதேயாம்.

நிதிசெய்தாரைப் பணிகுவர் மானிடர் மாமனே—எந்
நெறியினாலது செய்யினு நாயென நீள்புவி
துதிசெய்தே யடிநக்குதல் கண்டனை மாமனே—வெறுஞ்
சொல்லுக்கே அறநூல்கள் உரைக்கும் துணிவெலாம்

இவை பாரதி யுணர்ச்சியைக் (Feeling) குறிக்கும் வரிகளாம். ஏழையென்றும் அடிமையென்றும் எவனுமில்லாத நாட்டைக் காண வந்தவரல்லவா?

மிக இங்கிதஞ் சொல்லினை மாமனே—என்று
சங்கிலிப் பொன்னின் மணியிட்ட ஓளித்
தாமஞ் சகுனிக் குச் சூட்டினுள்

இங்கே நாயக மனையதோர் மாலையைக் கூனிக்குக் கைகேயி கொடுக்குமிடத்தை நினைவு கொள்ள வேண்டும். சகுனி கூறக்கேட்டபின் திரிதராட்டிரன் 'மன்னுமப் பாண்டவர் சோதரர்—இவை வாய்ந்து முனக்குத் துயருண்டோ' எனக் கூறுகிறான். முதலில் கைகேயியும், ராமன் என்மகனாக இருக்கையில் எனக்கென்ன கேடுவரும் எனக் கூனியைக் கேட்டது நினைவு வருகிறது. இவ்விடங்களில் கைகேயியையும்; திரிதராட்டிரனையும், சகுனியையும், கூனியையும் இணைத்துப் பார்க்கிறார் பாரதி; இது பாரதியின் புதுப் படைப்பு.

ஒரு தீபத்திற் சென்று கொளுத்திய—பந்தந்
தேச குறைய வெரியுமோ

திருதராட்டிரன் அவனிடந் தோன்றிய மகன் ஆயவர்களுக்கு இது உவமை. காலந்தோறும் உவமைகள் புதியவாகும். உவமைகளைக்கொண்டு இலக்கிய யுகங்களைத் தீட்டமாயறியலாம். உவமைத் தொகுதிகள் வேறுபடின்

அங்கே இலக்கியத்தில் புதுயுகம் தோன்றுவதா யறியலாம். சங்க நூல் உவமைகள் ஒரு தனித் தொகுதி, அவை ஒரு யுகம் பற்றியன.

மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலத்தையும், திரிதராட்டிர சகுனி விவாதப் பகுதியையும் இணைத்துப் படிக்கவேண்டும். பாரதத்தில் விதுரனுடனே இவ்விவாதம் நடக்கிறது. பாரதியின் சொல்வன்மை இங்குக் கம்பனின் வன்மையை எட்டிப் பார்க்கிறது; ஓரளவு வெற்றியும் பெறுகின்றதென்னலாம். வில்லியையும் உடன்கொண்டு படித்தால் இது தெளியும்.

பயன்படும் பொருளுக்குவமை குறளில் அழகாகத் தெரியவருகிறது. பாரதி வீணிலழியும் செல்வத்திற்குக் கடலில் விழும் கங்கை நீரையும், சத்தமில்லாக் காட்டில் தேங்கும் குளநீரையும் வெயில்படா மலைச்சுனையையும் உவமிக்கிறார் (1-69). பகை மாமலையைச் சிறு மட்குடம்-கொள்ளச் சொன்னதொர் நூல் சற்றுக்காட்டுவாய்-இது ஒரு உவமை.

இன்றைய மக்கட் பேச்சு வழக்கை அடிக்கடி நினைவூட்டி எழுதுகிறார் பாரதி. 'தொழிலாயிரமுண்டவை செய்குவீர்' என்கிறார் வீண ஆசை கூறும் சகுனிக்கு. 'அவன் காலிற் சிறு துகளொப்பவர்' என்பதொன்று. ஆராய்ச்சிக்கும் இலக்கிய, பேச்சு வழக்குகட்கிடையே யுள்ள வேற்றுமையறியவும் இவை பயன்படும். வேறு வேலையைப் பாரடா என்பது பேச்சு வழக்கு. மேலும் தன்னிடம் இன்பத்திற்குரிய எல்லாமிருந்தும் அதை விட்டுப் பிறரின்பத்தை அழிக்கவே திட்டமிடும் உலகியலையிதிர்க்கும் பாரதி, மேலும் இளம் பொற்கொடி மாதரைக் களிப்பதிலும், இன்னும் பல்லின்பத்திலும் உளம் இசையவிட்டேயிதை மறந்திடடா எனக் கூறுவதாகக் கூறுகிறார்.

அடிக்கடித் தமிழ்ப்பண்புக்கும் வடமொழி வழங்கும் பண்பிற்கும் வேற்றுமை காட்டுகிறார். பரிமேலழகரும்

(‘ஈன்றாள் பசி’ போன்ற) சில விடங்களில் இவ்வாறு செய்கிறார். இவ்விடங்களிலேதான் ஒரு நாட்டின் கலை வேற்றுமை தெளிவுற்று உயர்கிறது.

மன்னர்க்கு நீதி யொருவகை—பிற

மாந்தர்க்கு நீதி மற்றோர் வகை

என்று சொன்ன வியாழமுனிவனை—என்பது திரிதராட்டிரர்க்குத் துரியோதனன், அவன் கூறும் நீதி மக்கட்கெனவும் தான் கூறுவது மன்னர்பற்றி எனவே வேறாகலாமெனவும், ஆக நீதி இருவகைத்து எனவும் குறிப்பது. தமிழ் மரபு தன் குற்ற நீக்கிப் பிறர் குற்றங்காண்பது; எனவே இருவர்க்கும் நீதி ஒன்றே என்பதனை இவ்விடத்தே பாரதி எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

கவிஞன் சிறந்த மொழியிலக்கிய அறிவு நிரம்பிய வகை வேண்டும். மொழியறிவே இன்றிப் பாடவந்து விடுகின்றனர் பலர். ஏதோ வழக்கிலுள்ள சொற்களை இப்படியும் அப்படியும் கோக்கத் தெரிந்து கொண்டு தங்களைக் கவிஞர் எனப் பிறர் ஒப்பவில்லை யெனவும் புகார் செய்கின்றனர். இலக்கிய அறிவுடன் பாடுபவன் இயற்கை யூற்று, நீர்வீழ்ச்சிக் கொப்பானவன். பண்டைய முறைப்பட்ட நூலறிவில்லாதவன் கவித்திறன் சினிமாவில் காட்டும் செயற்கை நீரூற்று வீழ்ச்சி போன்றது. ஹட்ஸன் போன்ற மேனாட்டாராய்ச்சியாளர் கவிக்கு இலக்கியப் புலமை நிறைவின் இன்றியமையாமையற்றிப் பெரிதும் வற்புறுத்துவர். பாரதி சிலப்பதி காரம், கம்பராமாயணம், குறள் ஆகியவற்றை அடிக்கடி நினைவுகொண்டு எழுதுவதால் இவரது இலக்கியப் புலமை புலனாகும். ஒரு முறை வெளியூர் சென்று வந்த பாரதி கொண்டு வந்த மூட்டையை வீட்டார் ஆவலுடன் ஏதோ குடும்பத்திற்குரிய பண்டங் கொண்டதாக நினைக்க, அது அகநானூறு போன்ற இலக்கிய மூட்டையாயிருக்க ஏமாற்றமுற்றனர் என்ற அவரது வரலாற்றுக் குறிப்பொன்றுள்ளது.

கல்லிடை நாருரிப் பாருண்டோ—நினைக்
காரணங் காட்டுதலாகுமோ—(1—90) பின்வரி

“களித்தானைக் காரணங் காட்டுதல்” என்ற குறள் வரியை
ஆப்படியே எடுத்தாள்வதாகும். பாண்டவரிடம் திரித
ராட்டிரன் காட்டும் அன்பும் அவன் கூறும் சமாதானங்
களும் மனமுருக்குவனவாயுள்ளன. கவிஞனின் அழகிய
கற்பனை இங்குக் காணப்படுகிறது. திரிதராட்டிரன் இரு
கண்ணும் இல்லான். வேறிரண்டு அரிய விழிகளை அவற்
களிக்கிரூர் கவி.

மேன்மை கொண்ட விழியகத் துள்ளோன்
பெற்றி மிக்க விதுர னறிவைப்
பின்னு மற்றொரு கண்ணெனக்கோண்டோன்

என்ற பகுதியும் கவியின் இனிய கற்பனைக்கு இன்னோர்
இடத்தைக் கூட்டி விடுகிறது.

தம்மொரு கருமத்திலே—நித்தந்
தளர்வறு முயற்சி மற்றோர் பொருளை
இம்மியுங் கருதாமை—சார்ந்
திருப்பவர்தமை நன்கு காத்திடுதல்
இம்மையிலிவற்றிணையே—செல்வத்
திலக்கண மென்றனர் மூதறிஞர்

என்பது திரிதராட்டிரன் கூறும் அறிவுரை. இங்குக் கவிஞ
னின் அறிவு (Wisdom) நன்கு சிறக்கிறது. கவிதையின்
நான்கியல்புகளில் இதுவுமொன்று.

உலகம் இரு பிரிவானது. ஒன்று பிறரை வருத்தித்
தன்வாழ்வையுயர்த்துவது; மற்றது பிறர்க்குறின்றித்
தன்னையுயர்த்துவது; அன்றி, பிறர்க்குமுதவித் தானு
முயர்வது. முன்னது உலகாயத, டார்வின் கோட்பாட்டின்
அடிப்படை கொண்டது. வலியுள்ளது வாழும், இது டார்
வின் கோட்பாடு. இங்குச் சகுனி பாண்டவரையழிக்க
முன் கோட்பாட்டினைப் பலவாறாக எடுத்துரைக்கின்றான்.

அரசியற்கும் அதனை அடிப்படையாக்குகிறான். பிற நாட்டைச் சுரண்டியடிப்படுத்த மேனாடுகள் இக்கோட்பாட்டையே கையாண்டன; இதனை எதிர்த்த பாரதி இங்கு அத்தகையதொரு அரசியல் கட்டத்தைப் படைத்துக் கொள்கிறார். இப் பாஞ்சாலி சபதப் பகுதியில் யான் எழுதும் குறிப்புகள் பெரிதும் பாரதி வில்லியினின்றும் வேறுபட்டனவே.

பிழையொன்றே அரசர்க்குண்டு கண்டாய்
பிறரைத் தாழ்த்துவதிற் சலிப்பெய்தல்
'தாபத்தை நெஞ்சில் வளர்த்திடல்—மன்னர்
சாத்திரத்தே முதற் சூத்திரம்
ஆபத் தரசர்க்கு வேறுண்டோ தம்மில்
அன்னியர் செல்வம் மிகுதல் போல்.'

வேறுருதெமைச் சார்ந்து நன்குய்வார்—இதுவே கவிஞரின் கடைசித் துருப்பு. இது கொண்டு திரிதராட்டிரனை மடக்கி விடுகிறான் சகுனி. மந்தரை கைகேயியை மடக்கும் திறன் எவ்வளவோ அவ்வளவும் இங்கும் பாரதியிடம் காண்கிறது.

சொல்லை யிசைத்துப் பிறர் செய்யுமாறே
சந்தரமாமொரு காப்பியஞ் செய்தார்.

இங்குச் சிறந்த கட்டடத்திற்கும் காப்பியத்திற்கும் ஒப்புமை. தாஜ்மஹால், தஞ்சைக் கோபுரம், மாமல்ல சிற்பங்கள் போன்றவற்றின் திறன்கள் உலக நாடுகளில் உண்டு. அவை வருவோர் உள்ளத்தை உருக்குகின்றன. அதே போன்று தாந்தே, ஹோமர், மில்டன், காளிதாசன், கம்பன், இளங்கோவின் காவியங்களே அவ்வம்மொழிகளில் உலகம் நன்கு அறிந்தவாகின்றன. மற்றப் பல்வகை இலக்கிய வகைகளிருப்பினும் காவியத்திற்குள்ள சிறப்பு ஒரு தனிதான்.

குரவர் (தாய் தந்தையர்) சொல் தட்டலாகாதென்பதுவே இராமாயணம். அதனை மனதுட்கொண்டே பாரதி இங்குப் பாசுதத்தையும் படைக்கிறார். வேந்தன் கூறினான் விரைவோமெனவே வில்லி கூறுகிறார்.

முந்தையச் சிலை ராமன்—செய்த
முடிவினை நம்மவர் மறப்பதுவோ.
தந்தையும் வரப் பணித்தான்—சிறு
தந்தையும் தூதுவந் ததையுரைத்தான்.
“தோன்றியழிவது வாழ்க்கைதான்—இங்குத்
துன்பத் தொடின்பம் வெறுமையாம்—இவை
மூன்றி லெதுவரு மாயினும்—களி
மூழ்கி நடத்தல் முறை கண்டீர்—இது

கவிதை கொண்டுள்ள அறிவினைக்காட்டுகிறது. மற்ற
மூன்றிருப்பினும் கவிதைக்கு அறிவு (Wisdom) உயிர்.
கற்பனை, உணர்ச்சி, நடையெல்லாம் பின்புதான்.

நரிவகுத்த வலையினிலே தெரிந்து சிங்கம்
நழுவி விழும் சிற்றெறும்பால் யானை சாகும்—இது

புது உவமை. பாளைத் தேனில் அகப்பையைப்போல்வார்
என்பதும் அதுவே. உவமை பொருளை விளக்கற்குதவு
வதாம். உவமையைக் கையாளும் திறமையால் கவிஞ
னின் உள்ளத் தெளிவும் திறனும் புலனாகும். அர்ச்சுனன்
மேல் வானத்தைக் காட்டிச் சூரியனைப் பராசக்தியின்
தோற்றத்திற்கு உருவகிக்கும் இடம் பாரதிப் படைப்
பாகும்.

‘ஆலமுற்றிடத் தழுவி’ என்ற வரி 2—166 ஆங்கிலத்
தில் Dramatic irony போன்றதாகும். ஆலம் என்பது
மார்பையும் விடத்தையும் குறிக்கும். இங்கு மார்புறத்
தழுவியெனில் பாண்டவர் தூரியோதனையரின் நெஞ்
சுகத்தேயுள்ள நஞ்சு தம்மிடம் கலக்கும்படித் தழுவி
யெனக் கவி கருதுகிறாரெனில் அது பொருந்தும். இவ்
விடத்தே இச்சிலேடை மிக இன்பந்தருவதாகும்.

முற்கூறியபடி தருமனைச் சூதாடுமாறு திருப்புவதில்
சகுனியைச் சிறந்த சமர்த்தனுக்குகிறார் பாரதி. வில்லி,
சூதிற்கே யஞ்சுபவன் போருக்கு எங்ஙனம் எதிர் நிற்பாய்
எனச் சகுனியால் கேட்கவைக்கிறார். இங்கு மன்னர்

சூதாட மறுப்பதில்லை, வாட்போரிலும் சாத்திரப்போரிலும் வல்லவன் வெல்வான் மெலியவன் தோற்பான் இது சதியாகாதே; நல்லவன், அல்லாதான், என்பதும்மில்லை, வல்லமர் செய்ய மன்னரவை முன் அழைத்து விட்டேன் வரின் வருக மனத்துணிவின்றேல் தெரிவி யென்கிருள் சகுனி.

தேவலப் பெயர் மாமுனிவோனும், அசிதனும் காவலர்க்கு விதித்த நூலில் கவறு நஞ்செனக் கூறியதாகப் பாரதி தமது வடமொழி யறிவை வெளிப்படுத்துகிறார்.

நல்லரசையும் அதனை ஆள்வோரை யழிப்பதால் நாட்டிற்கேற்படும் நலிவுகளையும் தருமன் கூறுகிறான். நல்லாட்சி கொண்ட பாரதம் பிறர்க்கடிமையுற்று அடைந்த அல்லல்களை மறைமுகமாக இங்குப் புலனாக்குகிறார் கவிஞர்.

‘ஐய செல்வம் பெருமை யிவற்றின்
காதலாலர சாற்றுவ னல்லேன்
காழ்த்த நல்லற மோங்கவு மாங்கே
உண்மை சான்ற கலைத்தொகை யாவும்
சாதலின்றி வளர்த்திடு மாறும்’
சகுனி! யானர சாளுதல் கண்டாய்.
என்னை வஞ்சித்தென் செல்வத்தைக் கொள்வோர்
என்றனக் கிடர்செய்பவர் அல்லர்
மூதுணர்விற் கலைத்தொகை மாய்ப்பார்
பின்னை என்னுயிர்ப் பாரத நாட்டில்
பீடைசெய்யுங் கலியை யழைப்பார்.

இங்குப் பாரதியின் கவிதை-அறிவு நன்கு வெளிப்படுகின்றது.

முன்பு நம்மவர் ஆடியது சூது, ஆதலின் வருக என்ற சகுனிக்குத் தருமன் பழமையின் தன்மையை விளக்குகிறான். இது பாரதியின் உணர்ச்சி (Feeling).

முன்பிருந்ததோர் காரணத்தாலே
மூடரே 'பொய்யை' மெய்யெனலாமோ
நீ பிறக்குமுன் பார்மிசை மூடர்
நேர்ந்த தில்லை யென நினைந்தீரோ.

இவை பிறிதோர் சொல் அச்சொல்லை வெல்லுஞ்சொல்
இன்மையறிந்து சொல்லியவை எனலாம். கடைசியில்
சிலப்பதிகாரத்தில் காணும் 'விதி' இங்கும் வெல்கிறது;
தருமன் இணங்குகிறான். சூதாடும் கட்டம் இங்கு மிகச்
சுறுசுறுப்பாகக் காண்கிறது. வில்லியில் மிகச் சுருக்கம்
களத்தில் தோற்போர்க்கும் பக்கம் நின்று பார்ப்போர்க்
கும் உள்ள படபடப்பும் மனத்துடிப்பும் ஏமாற்றமும்
எதிர்பார்ப்பும் விரிவாக வரையப்படுகிறது இங்கு. கவி
நடையும் படபடப்பாக விரைவாகச் சென்று உணர்ச்
சிக்கு உதவுகிறது.

கருத்திற்கேற்ப நடையமையுமென்பர். அமைதியான
ஆற்றொழுக்கையும் தட்டுத்தடாரென விழும் வீழ்ச்சியை
யும் வெட்டிக்குத்தி முட்டிமோதும் போரையும் ஒரே
நடையால் வருணிக்கமுடியாது; ஏற்ற நடை அமையு,
மென்பர். இங்குச் சூதாடும் மனப்படபடப்பு தோல்வி
விரைவு யாவும் நடையிலமைகின்றன. சகுனி வெல்லும்
அவ்வளவு விரைவும் நடையில் வந்துவிடுகின்றது.

கவிஞன் உணர்ந்த உவமை யொன்று இங்குப் புதி
தாகக் காண்கிறது. விதுரன், சகுனியை வளர்த்தமையை
வெறுத்து அவனை விரட்டிப் பாண்டவரை நட்பாகக்
கொள்க வெனத் துரியனுக்குரைக்கிறான்.

நாட்டுளே புகழோங்கிடு மாறிந்
நரியை விற்றுப் புலிகளைக் கொள்வாய்.

தீயோர் நட்பினும் நல்லோர் வெறுப்பே நல்லதென்
பது குறள். இங்கு நரி உள் வஞ்சத்துடன் அடங்கி நட்பா
னதுபோற்றேன்றும். ஆனால் புலி வெளிப்படையாக

எதிர்க்கு மாயினும் அது பாசாங்கினால் ஏமாற்றுவதன்று. எனவே விழிப்புடனிருந்தால் அதன் அருகிருப்பு நன்றே. குறள் நினைவுடன் இவ்வுவமை நன்றாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

கவிதை காலக்கண்ணாடி. சிற்பமும் விஞ்ஞானமும் சிறந்தது பாரதிக் காலம். அவை கவிதையில், கடவுள் வாழ்த்தில் காணப்படுகின்றன. கலைமகள், சக்தி வாழ்த்தின் கருத்து இங்கே புதுப்படைப்பு. நூறு ஆயிரக்கணக்கில் கடவுள் வாழ்த்துக்கள் நம் இலக்கியத்துண்டு. ஆனால் இவ்விரண்டும் அழகும் கவர்ச்சியுமுடையன. கருத்தில் இனித்து இடம் பெறுவன.

1. சிற்பி இரண்டு கல்லை யெடுக்கிறான். ஒன்றை அனைவரும் மிதிக்கும் வாயிலிற்படியாக்கி மற்றொன்றை அவர்களே மதிக்கும் சிலையாக்குகிறான். சக்தி அவரவரை அப்படிச் சமைக்கிறாள். தன்னைக் கலைப்புலவனாக மதிக்கப்படுவோனாக, மிதிக்கப்படாதவனாக ஆக்குமாறு கேட்கிறார் கவி.

2. உலகில் என்றும் அணுக்கள் இயங்கிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. இது விஞ்ஞானத்தின் அடிப்படையுண்மை. அப்படியே தன் மனமும் அருளில் இயங்கவேண்டுமாம். இன்றுயர்ந்த அணுவின் உண்மை 'சுழல்வதை' அடியாகக் கொண்டதாம்.

இங்ஙனம் புதுமைகளைச் சேர்க்கும்போதே கவிதை புதுமையடைகிறது. அனைவரும் படிக்கின்றனர். புதுவின்பம் சொரிகின்றது. பழமையையும் புதியதையும் சேர்த்துத் தரவேண்டும். முன்பு வெல்லத்துள் மருந்து கொடுத்தனர். இப்போது சர்க்கரைக் கோலியில் ஆங்கில மருந்துகள் விற்கப்படுகின்றன! இவ்விரு பாடல்களும் மனப்பாடம் செய்யத் தக்கன. "கடுஞ் சொற்கள் பொறுக்காத மென்மைக்காதும், கருங்கல்லில் விடந்தோய்த்த நெஞ்சங் கொண்டோர்" இது துரியனைப்பற்றி விதுரன் சொல்வது. செவிகைப்பச் சொற்

பொறுக்கும் பண்பு வேந்தர்க்கு வேண்டும் என வள்ளுவர் கூறியதிதுவே. அறிஞரும் எதிர்க் கட்சியும் கூறும் கடும் உரைகளை நல்லரசு வெறுக்காமல் மதித்தாராய வேண்டும். இதைக் கூறவந்தவர் கடுஞ்சொல் பொறுக்காத மென்மைக்காது என நயம்படக் கூறுகிறார். மென்மை என்ற சொல் நயமுடையது. எனவே நெஞ்சுதான் மென்மையாக வேண்டுமன்றிக் காதையும் மென்மையாக்காமல் வன்மையாக்க வேண்டும் என்ற நயம் பாராட்டத்தக்கதாம். இயல்பாகவே காது மென்மையானது, அதைச் செய்வதானால், வன்மையாகச் செய்வதே மனிதத்திறன் அல்லவா? பின்பு, விதுரன் தலை குனிந்தே இருக்கை கொண்டான்.

பதிவுறுவோம் புவியிலெனக் கலிமகிழ்ந்தான்
பாரதப்போர் வருமென்று தேவரார்த்தார்—இது

இராமாயணத்தைப் பின்பற்றியதாம். அடிக்கடி முனிவர் மகிழத் தேவர் களிக்கவெனக் கம்பன் கூறுவது போன்று இங்குப் பாரதி கூறுகிறார்.

ஒரிடத்தே கவிஞருக்கே ஆத்திரம் பொங்கி விடுகிறது. தானே கதைக்குள் குதித்து ஒரு பாத்திரமாகி விடுகிறார். கவிஞனின் உணர்ச்சி (Feeling) இங்குக் கட்டறுத்துச் செல்கிறது. இவ்வுணர்ச்சியின் வெளியீடன்றேல் பாரதி காவியம் எழுந்திராதல்லவா? அரசு நடத்துவோர்மேல் சீறி விழுகிறார்.

கோயிற்பூசை செய்வோர்—சிலையைக்
கொண்டு விற்றல் போலும்
வாயில் காத்து நிற்போன்—வீட்டை
வைத்திழத்தல் போலும்—தருமன் தேயம்
வைத்திழந்தான்

சீச்சி என்கிறார் மற்றோரிடத்தே. தருமன் மேல் கோபம் வருகிறது பாரதிக்கு.

இது பொறுப்பதில்லை—தம்பி

எரிதழல் கொண்டு வா

கதிரை வைத்திழந்தான்—அண்ணன்

கையை எரித்திடுவோம்—என்கிறான் பீமன்.

வில்லியில் இத்தனை கடுமையில்லை பீமற்கு. அரவுயர்த்தோன் கொடுமையினும் நினதருளுக் கஞ்சினேன் என்ற அளவிற்குள் நிற்கிறான். தென்புலங்காவல் என் முதற் பிழைத்ததென்ற பாண்டியனது தமிழ் மரபு பாரதியது. காவல் என்று கருதும் தமிழ் மரபு தருமந்கில்லாமல் நாடு தன் சொத்து எனக் கருதியதாய்ச் சினமுண்டது கவிஞர்க்கு.

நாட்டுமாந்த ரெல்லாம்—நம்போல்

நரர்களென்று கருதார்

ஆட்டு மந்தையாமென்—றுலகை

அரச ரெண்ணி விட்டார்

நாட்டு ராஜநீதி—மனிதர்

நன்கு செய்ய வில்லை

ஓரஞ் செய்தி டாதே—பிறரைத்

துயரில் வீழ்த்தி டாதே

ஊரை யாளு முறைமை—யுலகில்

ஓர் புறத்து மில்லை—என்கையிலேயே

கவிஞரின் ஆத்திரம் தணிகிறது. தாம் கதை சொல்கிறோமென நினைவு வந்து 'சாரமற்ற வார்த்தை மேலே சரிதை சொல்லுகின்றோம்' எனத் தொடர்கிறார். இவ்விடம் நன்கு மனதைக் கவர்வதாகும். கவிதையின் அறிவுப் பகுதி (Intellectual side) இங்கு நன்கு அழகாய்க் காட்டப்பட்டுள்ளது. முற்கூறியபடி இனித் தருமன் மற்ற நால்வரைப் பற்றியும் கூறுமிடம் அவரவர் தன்மை முழுதும் தெளிவும் வீறுமெழ வெளிப்படுவதாம்.

“நாயொன்று தேன்கலசத்தினை—எண்ணி

வெற்றுநாவினைத்தோய்த்துச் சுவைத்து மகிழ்தல் போல்”

—பாஞ்சாலியைச் சூதில் தருமன் இழந்ததும் துரியன் மனமிருந்தது என்கிறார் கவி. இவ்வுவமையைக் கொஞ்சம் கருதவேண்டும். துரியனை அடிக்கடி நாய்க்கு உவமையாக்குகிறார் பாரதி. இழந்தவற்கு நாயுவமை ஏற்ற தாயினும் அடிக்கடி கூறுவது சிறிது நடுநிலை தவறியது போற்றேற்றுகின்றது. உவமை கூறும் இலக்கணம் இங்குச் சிறிது சிதைகிறது. ஏதோ, ஆத்திரம் அங்கலாய்ப்புடன் கவி தானே தருமன் பக்கநின்று பேசுவதுபோற்றெரிகிறது. குலசேகரர் ராமனிடம் காட்டிய பக்தியையும் நாயன்மார் சிவனிடம் காட்டிய பக்தியையும் இது ஒப்பாகலாம். இது ஆவேசம்.

தீமையைக் காய்வதிலும் நன்மைக்காக வாழ்வதிலும் பாரதிக் கொரு ஆவேசம். அது பின்பற்றத் தக்கதன்றாயினும் மதிக்கத் தக்கதாம்; காந்தியின் அஹிம்சைபோல செய்கையில் ஆவேசமும் ஓரளவு பித்தும் இருக்கும் போதே ஒருவன் அதற்கென வாழ்வது உறுதியாகிறது, உண்மையாகிறது. கவிஞர்கள் அரைப் பித்தர்களென ஆங்கிலேயர் கருதுவதுண்டு. அத்தகைய ஆவேசமும், இப்படித் துரியன் எதிரியாயினும் அடிக்கடி இழிவாக உவமிக்கத் தூண்டியது. பாரதி கவி என்பதனைவிட ஆவேச வாதி யென்பதே பொருத்தம். அந்த நிலையில் நிற்குகொண்டு தான் அவர் கவிதை எழுதுகிறார். எனவே ஆவேசம் வருகையில், தான் கவி யெழுதுவதை மறந்துவிடுகிறார்; அதனைப் பொறுக்கலாம், ஆனால் சரியென்றேற்க முடியாது. இவ் 'ஆவேசத்தை' மனதுட் கொண்டு இவர் கவிதைகளையெல்லாம் கணிக்கவேண்டும்.

உடனே,

வேள்விப் பொருளினையே—புலைநாயின் முன்

மென்றிடவைப்பவர் போல்—என்றதோர் உவமை
செருப்புக்குத் தோல் வேண்டியே—கொல்வாரோ

செல்வக் குழந்தையினை—இது நல்ல உவமை

இவை வில்லியில் இல்லை. இங்குச் சூதை வென்ற தும் கௌரவர்க்கு, கிரிக்கெட் ஆட்டத்தில் வென்ற உயர் நிலைப்பள்ளி கல்லூரி மாணவருடைய உள்ளக்கிளர்ச்சியும் ஆரவாரமு மேற்பட்டு விடுகிறது.

மாமனைத் தூக்கா யென்பார்—அந்த மாமன்மேல்
 மாலை பல வீசுவார்
 மாமனோர் தெய்வமென்பார்—துரியோதனன்
 வாழ்கவென்றூர்த் திடுவார்
 பூசை புரிவோமடா—மாமனே
 பொங்கலுனக் கிடுவோம்—கவிஞன்

நல்ல உலகனுபவமுடையவனாக வேண்டும். இக்கால ஆரவார வெற்றிக்களிப்பை அப்படியே கண்முன் கொண்டு வருகிறான் இங்கு.

திரௌபதியை மன்றுக்கழைத்துவரச் சொல்கிறான், வருகிறது ஆத்திரம் வீரக் கவிஞர்க்கு :

“தருமம் அழிவெய்தச் சத்தியமும் பொய்யாக
 மோனமுனிவர் முறைகெட்டுத் தாமயங்க
 ஆதி பராசக்தி யவணெஞ்சம் வன்மையுற
 சோதிக் கதிர் விடுக்கும் சூரியனாந் தெய்வத்தின்
 முகத்தே யிருள் படர—என்கிறார் பாரதி.

வில்லிக்கு இவ்வளவாத்திரம் ஏற்படவில்லை. மடவார் நோன்பும் காவலன் காவல் இன்றெனின் இன்றும் என்ற தமிழ் முறை யழிந்துவிட்டதாகப் பாரதி கருதுகிறார்.

கோவலன் பண்டையூழ்வினையுறுத்தென், என்ற சிலப்பதிகார அடிகளை இங்கு நினைவூட்டிக்கொள்ள வேண்டும்.

பாண்டவர் நாளைப் பழியிதனைத்தீர்த்திடுவார்
 மாண்டு தரையில் மகனே கிடப்பாய் நீ—இங்கு

விதுரன் துரியனிடம் வருங்காலத்தை யுணர்த்துகிறான். நல்லோர் மனத்தில், வருங்காலம் எவ்வளவு தெளிவாகக் தெரிகிறதென்பது இதனால் தெரிகிறது. மாண்டு தரையில் மகனே, என்கையில் அப்போதே விதுரன் துரியற்காக அழுது விடுகிறான்.

“ அவர் தாயத்திலே விலைப்பட்டவர்—புவி
தாங்கும் துருபதன் கன்னி நான்—நிலை

சாயப்புலைத் தொண்டு செய்திட்டால், பின்பு தாரமுடைமையவர்க்குண்டோ எனப் பாஞ்சாலி தூதனிடம் கூறுகையில் பேசுவது பாரதியின் புதுமைப் பெண், பாஞ்சாலியல்லள்.

சாக மிதித்திடுவேனடா—என்று
தார் மன்னன் சொல்லிடப் பாகனும்—மன்னன்
வேகத்தினைப் பொருள் செய்திடான்

துரியன் சீற்றத்திற்கஞ்சாத தூதனின் துணிவுரைகளைப் புகழ்கிறார் பாரதி. இறுதி பயப்பினும் எஞ்சாது இறைவர்க்கு உறுதி பயக்கும் தூது இருவகை யெனப் பரிமேலழகர் பிரிப்பார். சொன்னது சொல்வோன் ஒருவன்; அவனே இவன். அவன் துணியைக் குறள் நினைவுடன் தெரிவிக்கிறார் கவிஞர்.

புத்தி விவேக மில்லாதவன்—புலி
போலவுடல் வலி கொண்டவன்—கரை
தத்தி வழியுஞ் செருக்கினால்—கள்ளின்
சார்பின்றியே வெறி சான்றவன்—அவ
சக்தி வழிபற்றி நின்றவன் இன்பம்
நத்தி மறங்களிழைப்பவன்.

வல்லரசுகளின் இயல்பை அப்படியே வடிக்கிறார் துரியோதனனை எதிரே வைத்து. கள்ளின் சார்பின்றியே வெறிசான்றவன் என்ற வரி கற்பனை நயமுடையது.

அழுக்காறு, ஒன்றார் (பகைவர்) வழக்கியுங் கேட்பது
என்ற குறள் இங்கு மனத்தெதீர் நிற்கிறது.

“ஊரவர் தங்கீழ்மை யுரைக்குந் தரமாமோ
வீரமிலா நாய்கள் விலங்கா மிளவரசன்
தன்னை மிதித்துத் தராதலத்திற் போக்கியே
பொன்னை யவளந்தப் புரத்தினிற் போக்கியே
பொன்னை யவளந்தப் புரத்தினிற் சேர்க்காமல்
நெட்டை மரங்களென நின்று புலம்பினார்
பெட்டைப் புலம்பல் பிறர்க்குத் துணையாமோ.

இது பாஞ்சாலி கூந்தலைப்பற்றித் துச்சாதனன் இழுத்துச்
செல்லுமிடம்; கவிஞர்க்கு ஆத்திரமும் ஆவேசமும்
கிளம்பி விடுகிறது. கண்டபடியெல்லாம் வைகிறார்.
ஆனால் நேரே நிகழ்வது போலிருக்கிறது. கவிதை
உணர்ச்சியின் (Feeling) முடியான இடம் இது.

குற்றமென்று சொல்லுகிறாய், வேதமுனிவர் விதிப்
படி நீ சொல்வது நீதமெனக்கூடும், நெடுங்காலச் செய்
தியது.

செல்லு நெறியறியார் செய்கை யிங்குப் பார்த்திடிலோ
கல்லு நடுங்கும் விலங்குகளும் கண் புதைக்கும்
தீங்கு தடுக்குந் திறமில்லேன்.

இப்போதுள்ள வயதான பெரியோர் வாழ்வை அப்
படியே படம் பிடிக்கிறார் பாரதி. கவிஞன் அனுபவம்
(Experience) இங்கு நன்கு தெளிவாகின்றது.

‘பேயரசு செய்தால் பிணந்தின்னும் சாத்திரங்கள்’

இது பொன்னாற் பொறிக்கவேண்டிய பாரதி மொழி.
யாகும். பாரதிக்கே உவமையாக்கக் கூடிய வரியாகும்
இது. இத்தகைய சில வரிகளாலேயே கவிஞன் சிறந்த
கவிஞனாய் விடுவான்.

பெண்டிர் தமையுடையீர் பெண்களுடன் பிறந்தீர்
பெண்பாவமன்றோ பெரியவரை கொள்வீரோ

எனப் பாஞ்சாலி புலம்புகையில் கண்ணகி கணவனை யிழந்து 'பெண்டிரு முண்டுகோல்' எனப் புலம்பி மதுரைத், தெருவூடே சென்றது நினைவிலுறுகிறது.

“தருமத்தின் வாழ்வதனைச் சூது கவ்வும்
தருமமறுபடி வெல்லும்
கருமத்தை மேன்மேலும் காண்போம்
இன்று கட்டுண்டோம்
பொறுத்திருப்போம் காலம் மாறும்”

இக் கடைசி வரியும் பாரதி வரியாகும். குறளின் வரி யொன்றுக்கே இதனை ஒப்பாகக் கூறமுடியும். கவிஞன் அனுபவத்திற்கோர் நல்ல எடுத்துக் காட்டாம் இவ்வரி.

எந்தையர்தம் மனைவியரை விற்றதுண்டோ
இதுகாறு மரசியரைச் சூதில் தோற்ற
விந்தையை நீர் கேட்டதுண்டோ

எனக் கவிஞர் விகர்னனைச் சொல்லின் செல்வனாக்கு கிரார். இதனை வில்லியுடன் வைத்துப் படிக்கவேண்டும்.

கண்ணனைத் துதிப்பதும் துகில் வளர்வதும் அவை யினர் வியப்பதும் இங்குப் பாரதிப் பாணியில் விவரிக்கப் படுகிறது.

நாமும் கதையை முடித்தோம்—இந்த
நானில முற்றுநல் லின்பத்தில் வாழ்க

என முடிக்கின்றார்; தாமின்புறுவது உலகின்புறக் காணத் தானே கலைஞன் கலைப் படைப்புக்களை உலகிற்குதவு கிறான்.

பாரதியின் கவியுள்ளம் முழுவதும் இக்காவியத்தே விளங்குகிறது.

இதுவரை கவிதையின் கற்பனை (Imagination) அறிவு (Wisdom) உணர்ச்சி (Feeling) பற்றி ஓரளவு ஆராயப் பட்டது. கடைசியாக நடை (Metre) பற்றிச் சில இன்னும் கூறவேண்டும். இது சிந்து நடை (நொண்டிச் சிந்து) யென முன்பே கூறினேன். இதுபற்றி வரலாற்றுக் குறிப்பு

ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. அக்காலத்தே அண்ணாமலை ரெட்டியார் என்பவர் சிந்து பாடுவதற்கு சிறந்தவர். ஒரு முறை பெரியவர்கள் பலர் ரெட்டியாரைப் போலச் சிந்து பாடப் பாரதியால் முடியுமா என்றனர். உடனே பாரதி ஒரு வாரத்திற்குள் ஒரு சிந்து நூலை இயற்றிவிட்டார். இதனைக் கண்ட யாவரும் இறும்பூதெய்தினர். சிந்துப் பாவில் ஏற்பட்ட இத்திறனே மேலும் சிறப்புவாங்கிப் பாஞ்சாலி சபதத்தையே சிந்தினால் பாடும் சீர்மையாக ஒளிர்ந்தது. சிந்து என்பது ஜனநாயக நடை; பாரதி ஜனநாயகப் புலவரல்லவா?

குயில் பாட்டு

கதைகள் சொல்லிக் கவிதை யெழுதேன்பார்
காவியம்பல நீண்டன கட்டென்பார்

என்கிறார் பாரதி மற்றோர் பாடலில். பாஞ்சாலி சபதத்தில் காவியங்கண்டோம். இங்குக் கதைகள் சொல்லிப் பாரதி கவிதை யெழுதுகிறார், இஃதொன்றே பாரதி பாடிய கதைக் கவிதை. இக்கதையே கவிஞரின் புதுப்படைப்பாம். ஆங்கிலத்தில் பலாட், ரோமான்ஸ் Ballad, Romance என்ற கவி வகைகட்கு இதனை யொப்பிடலாம். Ballad வகைக்கே இது மிகப் பொருந்துவதாம். விறு விறுப்பான நடையில் சிறு கதைகளைக் கொண்டதே Ballad. காதலும் அருஞ் செயல்களும் அதில் அடங்கியிருக்கலாம்.

பிற்காலக் காதல் நிகழ்ச்சிகளையுமடக்கிய, நாட்டுப் புறக்காதல் நிகழ்ச்சிகளை விவரிக்கும் கலித்தொகை, பரிபாடலுள் ஒன்றைப் படிப்பதுபோன்றுள்ளது இக்குயில் பாட்டு. அளவில் பரிபாடல் அல்லது நீண்ட கலித்தொகைப் பாட்டைப் போன்றுள்ளது.

சங்க அகத்துறைப் பாடல்கள் ஆண்டவனைப் பற்றிய பாடல்கட் கொப்பாகக் கருதப்பட்டன. பிற்காலத்தே அகம் ஆண்டவன் நெறியில் அழைத்துவிடுவதன்றி சிறந்ததென்ற கருத்தெழலாயிற்று. சிற்றின்பம் பேரின் பத்திற்குத் துணையாக வேண்டும். இறையனாகப் பொருளுரை இக்கருத்தினைப் பரப்பலாயிற்று. முன்பே ஆழ்வாரும் நாயன்மாரும் அகப்பாடல்களைப் பாடினும் அவை ஆண்டவனைப் பற்றியனவாக இருக்கப் பாடினர். அவ்வழியிலே பாரதியின் கண்ணன் பாட்டுமெழுந்தது. திருக்கோவைக்கும் திருவாசக அகப் பாடல்கட்கும் தத்துவவுரை கூறுவர்; அவை வெறும் அகப்பாடல்கள் அல்லவென வாதாடுவர்.

அதே கருத்துடனெழுதியதாகத்தான் இங்குப் பாரதியும் பேசுகிறார். கற்பனையே யானாலும், வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருளுரைக்க யாதானுஞ் சற்றே இடமிருந்தாற் கூறீரோ, என்கிறார். எனவே அவர் கருத்துள் ஏதோ வொரு வேதாந்தக் கருத்து, இதன் உள்ளடங்கியதாக இருக்கிறது. அஃதென்னவென ஓரளவு நினைப்பதும் நம் கடனாகிறது. மனிதன், குரங்கு, எருது மூன்றிடத்தும் குயில் காதல் கொள்கிறது. ஆனால் மனிதனிடம் கொள்வதே உண்மை யெனவும் கூறுகிறது. அக்காதல் வேண்டும் அன்றேல் சாதல் வேண்டும் என்கிறது. குயில் என்பது இங்கு ஜீவாத்மா. மனிதன் பரமாத்மா. பரமாத்மாவிடம் கொள்ளும் காதலே உண்மைக் காதல். மனம், புத்தி இரண்டையே தெளிவாக வேதாந்தப் பாடல்களில் பாடுகிறார். அம்மனமும் புத்தியும் குரங்கும் எருதும். அம்மனப் புத்திவழித் தான் செல்ல ஜீவன் மாயையால் மயங்குகிறது. அதனாற் பிறவியேற்படுகிறது. அப்பிறவியுள்ளவரை சாதல் சாதல்தான். அப்பிறவி நீங்கினால் காதல் அதாவது பரமாத்மாவிடம் அன்பு, ஐக்கியம். அவ்வைக்கியம் கைகூடும் வரை சாதல் அல்லது பிறப்பே. எனவே எனக்குச் சாதல் வேண்டாம் காதல் வேண்டும் என்கிறது ஜீவக்குயில். படிப்போர்க்கு இன்னும் எத்தனையோ தோன்றலாம். இது போன்ற புதிர்களைக் (Problem) கிளப்பி அதுபற்றி நினைக்கச் செய்வதே கலை. பார்த்தவுடனேயே புரிந்துவிட்டால் சப்பிய பழக் கொட்டை போலக் கலை சுவையற்றுப் போகிறது. அத்தகு உண்மையடங்கிய பாடல்கள் ஒரு சிலவற்றுள் இது மிகச் சிறந்ததாம். சிறுகதை, நாவல்போல இக்கதை மிக்க விறுவிறுப்புடன் செல்கிறது; படித்து முடிக்கும் வீரவைத் தூண்டுகிறது. விழிப்பும், வருவது யாதோ வென்ற ஏக்கமும் கதை முழுவதுமுள்ளன.

நாட்டுப்புறக் காதல் வாழ்வு நிகழ்ச்சி, கட்டுப்பாடுகளை வைத்துக்கொண்டு இதனை எழுதுகிறார் கவிஞர். மணிமேகலை, விக்கிரமாதீதன் கதை முதலிய கதைகளை

மனத்துட்கொண்டு இதனை எழுதியிருக்கிறாரென்பது நன்கு தெரிகிறது. அவற்றிலுள்ள முடிச்சுக்களும் பின் அவற்றை அவிழ்த்து விடுதலும் இங்கு நிகழ்கின்றன. மணிமேகலை முன்பிறப்புக் கதையை அறவணர் கூறியது போன்று இங்கு அகத்தியர் குயிலின் முன்பிறப்பைக் கூறுகிறார். முன்னோர் பழம் பெருமையை யறிவதில் மக்கட்கிருக்கும் தருக்கும் பெருமிதமும் முற்பிறப்பை யறிவதிலும் இருந்துள்ளது, இருக்கிறது. அதனாலேயே சுகர் நாடி முதலிய நாடி நூல்கள்; சோதிட நூல்கள் எழுந்தன. முற்பிறப்பில் கழுதையாயிருந்தவனைவிட மனிதனாயிருந்தவன் மேலானவன் என்ற நினைவாற் போலும்! மனித ஏற்றத் தாழ்வைச் சரிசெய்யவெழுந்த சமாதானச் சூழ்ச்சி போலும் இது! ஆனால் இப்பகுதியே குயில் கதையில் பாரதிக்குச் சமாதானம் ஏற்படச் செய்கிறது; குயிலின் நன்னடத்தையைக் காக்கிறது.

காதலைப் பற்றியதாதலால் கதை சொல்லும் முறையும் திறமாயிருக்கிறது; காதற் கட்டங்களும் நன்றாக வருணிக்கப்படுகின்றன; அகத்தினை நூலறிவு அங்கங்கே நன்கு புலப்படுத்தப்படியாயுள்ளது. கதை தேங்கி விடுமோவென்றஞ்சிக் கிளைக்கதை கூறமாட்டேனெனக் கவிஞரே கூறிவிடுகிறார்.

இடத்திற்கேற்ப எதை யெடுத்துக் கொண்டாரோ அதனைச் செம்மையாகப் பேசுகிறார். குரங்கையும் எருதையும் குயில் அவற்றின் பெருமைகளைக் கூறிப் பாராட்டுமிடம் மிக்க பாட்டுத் திறமையுடையதாயிருக்கிறது. நமக்கு நகைப்பு வருகிறது. ஆனால் கவி சொல்வது பொருத்தமாக உள்ளது. பொதுவாக இதனை ஒரு நகைச்சுவைக் (comedy) கதையாகக் கூறலாமோவென்பது படுகின்றது.

இப்பாட்டுக்கும் ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்புண்டு. பாரதி புதுவையில் தஞ்சம் புகுந்திருந்த காலம், அடிக்கடிப்

பக்கத்துள்ள சோலைக்குச் சென்று வருவார். அங்கே குயில்கள் பாடிக்கொண்டிருக்கும். இயற்கையில் தன்னை மறந்து இன்புற்றிருப்பார், கவிஞரல்லவா? குயிலின் கவின்பெறு குரலில் ஈடுபட்டார். மறுநாள் குயில் இருந்த மரக்கிளையில் குரங்கிருந்தது, இன்னொரு நாள் அம்மரத்தடியில் ஒரு எருது இருந்தது. தொடர்ந்து குயிலைக் கண்டு, கேட்டார் கவிஞர். இவற்றைக் கொண்டெழுந்ததாகவேண்டும் இப்பாடல். கூரையில் தொங்கிய இரண்டுகயிறுகள் காற்றில் ஆடியதைக் கண்டு அலர்ந்த கற்பனை மற்றோரிடத்தில் காணப்படுகிறது.

“செந்தமிழ்த் தென்புதுவை யென்னுந்திருநகரின்” என்றே பாடல் தொடங்குகிறது. பேடைக்குயிலொன்று பெட்புறவேடர் வான்கிளையில் வீற்றிருந்தே ஆண் குயில்கள் மேனிபுளகமுற, ஆற்றல் அழிவு பெற உள்ளத்தனல் பெருக—என்னும்போது காதலின்ப முற்ற உடல் உள்ளம் இவற்றின்றிலை சுருங்கவும் குறைவின்றியும் வெளிப்படுகின்றது. ஆற்றல் அழிவுபெற என்ற விடத்தே ‘ஒண்ணுதற்கோவுடைந்ததே’ ‘இறைவாதவரைத் தோட்கென்கொலாம் புகுந்தெய்தியதே’ என்ற இலக்கிய வரிகள் எதிரே நிற்கின்றன. எஃகனைய நரம்பும் இடியேறனைய தோளும் என்றெல்லாம் அடிக்கடி விவேகானந்தர் உரைப்பார். பாரதி-சொல் தாக்கும் (மனதை அசைக்கும்) வேகத்தைக்கொண்டு, மின்னற் சுவைதான் மெலிதாய் மிக வினிதாய்—குயிலோசை வந்து பரவிற்பென்கிரார். குயிலைக் கூடிக்களிக்கக் குதிக் கிரார் பாரதி. மனிதவுரு நீங்கிக் குயிலுருவம் வாராதோ என்கிரார். குற்றலக் குறவஞ்சியில் சிங்கன் சிங்கியின் மார்பில் ஆரமாய்த்தானிருந்தால் அவள் மார்பைத் தழுவி மகிழலாம் என்கிரார் அந்நூலாசிரியர். அத்தகைய இடங்களைப் பின்பற்றி யெழுதியதினும்.

காதல் பாட்டில் ஒன்று

“தாளம் தாளம் தாளம், தாளத்திற்கோர் தடை யுண்டாகில்
கூளம் கூளம் கூளம்.”

இது, பாடலில் (Metre) தளை எவ்வளவு உயிர்போன்ற தென்கிறது. பாரதி (யாப்பு) இலக்கண வரம்புக்குக் கட்டுப்படாமல் எதுகைமோனைக்கடிமையாகாமல் சுதந்திரமாகப் பாடினார் என்போர்க்கு இது நல்ல பதிலாகும். பெரும்பான்மையான பாரதிப்பாடல்கள் எதுகைமோனை தவறாதன. மேனூட்டார் சிலர் பாடலின் அமைப்பு அளவு பற்றிக் கவலாவிடினும் ஹட்சன் போன்றோர் இதனை மிகவும் வற்புறுத்துவர். செய்யுள் என்பதே தளையமைப்பு (Metrical Composition)டைய சொற்கோவை யென்பது ஒருவர் கருத்து. இயல் என்பதே தாளம் சேர்ந்தாலன்றி இசையாகாது; எனவே பாடல் என்பது தாளம் அல்லது தளையென்ற சிறப்புறுப்பைக் கொண்டதாம்.

காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன், இல்லையெனில்
சாதலை வேண்டித் தவிக்கின்றேன்

என்றது குயில். இவ்வரிகள் நல்ல இனிமையுடையன. கரைகின்றேன் என்பதற் கெதிராகத் தவிக்கின்றேன் என்ற சொல்லமைப்பு ஏற்ற மிக வுடைத்து; கரைதலும் தவித்தலும் மன அசைவும் விரைவுமுடைய நிகழ்ச்சிகள்.

‘கானப்பறவை கலகலெனு மோசையிலும்’,

என்பது முதல் 15 வரிகளில் தமிழ் நாட்டு இயற்கை யொலிகளில் எழும் இன்பவோசைகளும் கவிஞர் மயங்கும் களங்களும் முறையாக மொழியப்படுகின்றன.

நெஞ்சத்தே தைக்க நெடுநோக்கு நோக்கிடுவீர் என்ற விடத்தே குறளில் காணும் காதல்நோக்கு முழுதும் அப்படியே வந்துவிடுகிறது: ‘நோக்கினுள் நோக்கியிறைஞ்சினுள்’ என்பது காண்க. நோக்கியவெல்லாம் அவையே போறல் என்ற கோவைக் குறிப்பு,

கொம்புங் குயிலுருவம் கோடிபல கோடியாய்
ஒன்றே யதுவாய் உலகமெலாந் தோற்றமுற

என்ற விடத்தே இலங்கக் காண்கின்றோம். காதலர்
பிரிந்ததும் எங்கும் ஒருவர் மற்றவர் உருவத்தையே
காண்கின்றனர்,

காக்கைச் சிறகினிலே என்ற பாரதிப் பாடல் கடவுட்
காதல்.

சித்தந் தனதின்றி, நாளொன்று போவதற்கு

நான்பட்ட பாடனைத்தும் தாளம்படுமோ தறிபடுமோ

என்கிறார். சித்தந் தனதின்றி—என்ன பொருத்தமான
சொல்! கம்பர் மிதிலைக் காட்சியைக் கூறினால் காதலர்
நேரம்போதல் பற்றி நன்கு தெரியும். 'நவிலும் பஞ்சு
தான் படுமோ' என்பதே பழைய வழக்கு. இங்குத்
தாளம், தறி இவை படுமோ என்பது புது வழக்கு. காத
லின் விரைவும் கண்ணில்லை காதற்கு என்ற அனுபவமும்
இங்கு நுட்பமாக விளக்கப்படுகின்றன.

காலிரண்டுங் கொண்டு கடுகவுநான் சோலையிலே

நீலிதனைக் காணவந்தேன் நீண்டவழியினிலே

நின்ற பொருள் கண்ட நினைவில்லை.

கடைசி வரி விரைவை எப்படியோ தெரிவித்து விடு
கிறது.

குரங்கிடம் குயில் குலாவுதல்கண்டு கொல்ல நினைத்
தாராம் பாரதி. அதையுங் குரங்கினையும் "சிந்தக்கருதீ
உடை வாளிற் கைசேர்த்தேன்" என்கிறார்; மணிமேகலை
யில் உதய குமரனுடன் உரையாடும் இயக்கி வடிவி
லிருந்த மணிமேகலையை இயக்கன் மறைவிலிருந்து
கேட்டுக்கொல்ல வாளெடுத்த இடம் இங்குக் கண் எதிர்
நிற்கிறது.

மனிதர்க்கும் மந்தியினத்திற்கும் வேற்றுமையைக்
கற்பனை செய்கிறார் கவிஞர்.

கோயில் அரசு குடிவகுப்புப் போன்றசில
வாயிலிலே அந்த மனிதருயர்வெனலாம்
மேனியழகினிலும் விண்டுரைக்கும் வார்த்தையிலும்
கூனியிருக்கும் கொலுநேர்த்தி தன்னிலுமே
வானரர்தஞ் சாதிக்கு மாந்தர்நிகர் ஆவாரோ

மேலும் மனிதர்—'பாகையிலே வாலிருக்கப் பார்த்த
துண்டு கந்தைபோல் வீசியெழுகையிலே தெய்வங்
கொடுத்த திருவாலைப் போலாமோ ' என்கையில் சிரிப்
புத்தான் வருகிறது. நல்ல நகைச்சுவைக் கட்டம். இன்
னும் சைவசுத்த போஜனமும் சாதுரியப் பார்வைகளும்
மானுடர்க்குண்டோ என்கையில், மறுக்கத் துணிவில்லை
யார்க்கும்.

வானரம், தாவிக்குதிப்பதுவும் தாளங்கள் போடுவதும்
ஆவியுருகுதல ஆஹா ஹா என்பதுவும்
கண்ணைச் சிமிட்டுவதும் காலாலும் கையாலும்
மண்ணைப் பிறுண்டியெங்கும் வாரியிறைப்பதும்

காதலின் மற்றோர் நிலை. நலம் புனைந்துரைத்தல்
துறை இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது.

'மாலையிலே மூர்ச்சைநிலை மாறித்தெளிவடைந்தேன்
நாலு புறமுமெனை நண்பர்வந்து சூழ்ந்து நின்றார்.
ஏனடா மூர்ச்சையுற்றாய் எங்கு சென்றாய் ஏதுசெய்தாய்

என்கின்றனர். பாங்கன் வினாதல் என்ற அகத்துறைப்
பகுதி இங்குப் பேசப்படுகிறது.

கண்ணையினி தென்றுரைப்பர் கண்ணுக்குக் கண்
ணை என ஞாயிற்றை வருணிக்கும் பகுதி புதிதாயிருக்
கின்றது.

நாலு புறத்துமுயிர் நாதங்களோங்கிடவும்
இன்பக் களியிலியங்கும் புவிகண்டேன்

என்ற வரிகள் இறைவன் நாதத்திலிருந்து இவ்வுலகைத்
தோற்றுவித்து இன்ப நடம் புரியும் காட்சியை மனதீற்
களிப்பனவாம்.

நீலக் குயிலிருந்து நீண்டகதை சொல்லுவதும்
கீழே யிருந்தோர் கிழக்கானை மாடதனை
ஆழ மதியுடனே ஆவலுறக் கேட்பதுவும்

கவித்தொகையில் குறிஞ்சிக் கலிக் கடைசிப் பாடலில் கிழமுது பார்ப்பான், காதலனைக் காணவந்த தலைவியிடம் நகைக் குறிப்புடன் காதல் நைப்புக்கொண்டு கெஞ்சிக் கூத்தாடியதும் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்கத் தக்கன.

எருதின் இயல்பின் ஏற்றங்களை யெல்லாம் கூறிய பின் குயில் 'சல்லித் துளிப்பறவைச் சாதியிலே நான் பிறந்தேன்' என்கிறது. தலைவன் உயர்வும் கிழத்தி தன தீழிவும் கூறுமிடம் அகத்துறையிலுண்டு, அதனைக் கருத்துட்கொண்டு இவ்விடம் கூறப்பட்டதாகலாம். கவிஞன் சிறந்த பண்டைய இலக்கிய மொழியறிவுள்ள வகை வேண்டுமென்பதற்கு இவ்விடங்களெல்லாம் சான்றும்.

மானுடராம் பேய்கள் வயிற்றுக்குச் சோறிடவும்
கூனர்தமை யூர்களிலே கொண்டு விடுவதற்கும்

தெய்வமென நீருதவி செய்தபின்னர்—இது எருதின்

உயர்வைக் குயில் புகழுமிடம். இங்குக் காமாகியின் செயல் ஒன்று சிறக்கிறது. முன்னைய காதலரை யெல்லாம் இழித்து எதிரே நிற்போரை ஏற்றியுரைப்பது காமாகிகளின் தொழில். கூர்ந்து நோக்கின் மானிடராம் பேய்களென மனிதனையும் கூனர்தமை யெனக் குரங்கையும், இழிவாகக் கருத்துட்கொண்டு குயில், எருதைப் புகழ்வதாகக் கூறின் இதனை ஆராயத்தக்கதொன்றாகவே கொள்க.

வாலிலடி பட்டு மனமகிழ்வேன்

மிக்கவுணவண்டு மென்றசைதான் போடுகையில்

பக்கத்திருந்து பலகதைகள் சொல்லிடுவேன்.

பிரிந்திருந்து அடையும் இன்பத்தினும் காதலனுடன் இருந்து அடையும் துன்பமே இன்பமெனச் சங்க நூல்களில் தலைவி கூறுவாள்.

வாலிலடிபட்டு மனமகிழ்வேன் என்ற வரி நல்ல அறிவும் ஆழமுமுடையதாகும்.

ஆனாலுமென்போல அபூர்வமாய்க் காதல்கொண்டால் எனக் சூயிலே கூறி விடுகிறது. தமிழ் இலக்கணப்படி இது தலைவி மூன்று தலைவர்களை மாற்றிமாற்றிச் சந்திப்பது. ஆனாலும் இது இன்றைய தமிழ்நாட்டுக்கிராம வாழ்க்கைக்குப் புறம்பானதன்று. சாதாரண மக்களில் மாற்றிமாற்றி ஒரு பெண் இரண்டுமூன்று பேரை மணப்பதுண்டு. அந்நோக்குடன் பார்த்தால் இக்காதல் பொருத்தமற்றதன்று.

அறிவியல் (science) கருத்துக்களை அடிக்கடிக் கூறுகிறாரென முன்பே சொன்னேன்.

வட்டவருளைகள்போல் வானத்தி லண்டங்கள்
எட்டநிரப்பியவை எப்போதும் ஓட்டுகின்றாய்.

ஈர்ப்புச் சக்தியால் உலகைச் சுற்றிப் பல கிரகங்களும் சுற்றுதென்ற பூகோள நூலறிவாகும் இது. கவிஞன் மக்களிடையே காணும் சாதாரண அறிவை மட்டுமன்றி சமூகத்தில் அப்போது பரவும் உயர்ந்த நுண்ணுணர்வினையும் எடுத்துக் காட்டுவதுடன் அதனைப் பரப்பும் ஆர்வமுடையவனாகவும் வேண்டும்.

அவர் இசைப்பாடல்களையும் பாக்களையும் பாடிக்கவிஞராய்த் திகழ்ந்தார். பாட்டு இசை இவற்றின் பெருமையை ஓரிடத்தில் நன்குணர்த்துகிறார் கவிஞர்.

காட்டுநெடுவானம் கடலெல்லாம் விந்தையெனில்
பாட்டினைப்போ லாச்சரியம் பாரின்மிசை யில்லையடா
பூதங்களொத்துப் புதுமைதரல் விந்தையெனில்
நாதங்கள்சேரும் நயத்தினுக்கு நேராமோ.

காதல் தடுமாறினால் இக்காலக் கருத்தின்படிக் காமமாகி விடுகிறது. அது பின்பு பித்தாகிவிடுகிறது. சூயில்

தன்னை விட்டு மாடு, குரங்கு இவற்றினைக் காதலிக்கக் கண்டு கடுந்துயர் கொண்ட பின்னும் “ யான் வேட்கை தீராமல், பித்தம் பிடித்த பெரிய கொடுமையையும் ” என்கிறார் கவி. காமத்தின் ஒருநிலையிது. ஆசை வெட்க மறியுமோ வென்பதை முன்போர் இடத்தில் இவரே மொழிகிறார்.

யான்நின்றால் தானிற்கும் யான்சென்றால் தான்செல்லும்
மேனிநன்கு தோன்ற அருகினிலே மேவாது
வானிலதுதான் வழிகாட்டிச் சென்றிடவும்

கடைசியாகக் கவி குயிலைத் தொடர்ந்த கட்டம். இஃதொரு மாயை; காமத்தின் மீறியநிலை. சுந்தரமூர்த்தி யைத் தடுத்தாட்கொள்ள இழுத்துக்கொண்டு இதோ இதோவென ஓடிக் கோயிலுள் சிவன் மறைந்த நாடகக் காட்சியை ஒப்பானதோர் காட்சி இங்குக் காணப்படு கிறது.

கவியைக் கடைசியில் குயில் கேட்கிறது

ஞாயிறுதான் வெம்மைசெயில் நாண்மலர்க்கு வாழ்
வளதோ

மணிமேகலையில், வெள்ளநீர் மிகின் அதைத்தடுக்கும் துறையும் கரையுமுண்டோ என்ற உவமையுடன் இதனைப் பொருத்த வேண்டும். அகத்தியர் குயிலின் முற்பிறப்பு கூறுதல் கற்பனையழகு கெழுமியிருக்கிறது. சேரவள நாட்டில் வீரமுருகவேடன்மகளாகப் பிறந்தாய் என்பது கதை. சேரநன்னாட்டினம் பெண்களுடனே யென, ஏதோ கேரளப் பெண்களிடம் பாரதிக்கு ஒரு மதிப்பும் பற்றுமிருக்கிறது. உடற்கட்டும் சிவப்பழகும் அருவிநீர்த் தூய்மையும் சேர்ந்தவரென்றோ? ஆகலாம்.

“ பொன்னை மலரைப் புதுத்தேனைக் கொண்டுனக்கு
நித்தங் கொடுத்து நினைவெல்லா நீயாக ”

இது தலைவன் கையுறைகொணரும் பகுதி. கூறும் கையுறைப் பொருள்கள் தலைவிக்கு வழக்கில் உரியவை; கொடுப்பவையே.

கண்ணாலம் செய்யுங் கருத்துடையேன்; கண்ணாலம், மாடன், மொட்டைப் புலியன், நெட்டைக் குரங்கள் என்ற சொற்கள் குறவஞ்சிச் சொற்களையும் கிராமப் பெயர்களையும், இக்காதல் கதை கிராமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட தென்பதனையும் குறிக்கும்.

நின்னையவன் நோக்கினான் நீயவனை நோக்கினாய்
அன்னதொரு நோக்கினிலே ஆவி கலந்து விட்டீர்.

இது, மிதிலைக் காட்சி 'இருவரும் மாறிப்புக்கிதயமெய்தினார்' என்ற வரியுடன் இணைந்து நிற்கிறது. இணையற்ற கம்பனுடன் கவிஞர் இணைந்து நிற்க முயலுமிடம்!

“ பத்தினியாய் வாழ்வதல்லால் பார்வேந்தர் தாமெனினும்
நத்தி விலைமகளாய் நாங்கள் குடிபோவதில்லை—இது
பாரதி உணர்ச்சியையும் தமிழ்நாட்டுப்புறப் பெண்ணின் கற்புத் தூய்மையையும் காட்டுகிறது.

“ பொன்னே ஒளிர்மணியே புத்தமுதே இன்பமே
நீயே மனையாட்டி நீயே யரசாணி
நீயேதுணை எனக்கு நீயே குலதெய்வம்
நின்னை யன்றிப் பெண்ணை நினைப்பேனோ—இதுவும்
நலம் புனைந்துரைத்தல். சிலப்பதிகாரத்தே கோவலன் கண்ணகியை 'மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே' யென வெல்லாம் பாராட்டுமிடமும் இங்கு வைத்து நோக்கி மகிழ்த்தக்கது.

நீரோடு மேனி நெருப்போடுங் கண்ணுடனே
மாடனங்கு வந்து நின்றான்—இது
கவித்தன்மையும் கற்பனையும் நிறைந்த வரி; படிக்கையிலே வரியில் புதுமையும் பிடிப்பும் மனதிற்படுகின்றன.

மாடனதைத் தான்கண்டான் மற்றவனு மங்ஙனமே
மாடன் வெறிகொண்டான் மற்றவனு மவ்வாறே
ஆராக் கலப்பி னமுத சுகந்தனிலே
மேவியங்கு மூடி யிருந்த விழிநான்கு
ஆங்கவற்றைக் கண்டமையால் ஆவியிலே தீப்பற்றி
ஓங்கும் பொறிகள் உதிர்க்கும் விழிநான்கு—இங்குக்

கவிஞனின் கற்பனையும் செய்யுள் யாப்பமைதியும் எட்ட முடியாதவளவு உயர்வடைகின்றன; படித்துணர்ந்தால் தெரியும்.

பாஞ்சாலி சபதத்தில் பாரத இராமாயணத்தை அப் படியே நினைவுகொண்டெழுதுகிறாரெனக் கூறலாமெனில் இங்குக் குயில்பாட்டில் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை இரண்டையும் சிந்தையிற்கொண்டெழுதுகிறார் எனில் ஏன் பொருந்தாது?

கண்ணை விழித்துனது காதலனும் கூறுகின்றான்

‘என்றுசொல்லிக் கண்முடி இன்பமுறு புன்னகைதான்
நின்று முகத்தே நிலவுதர மாண்டனன்காண்’

வெட்டப்பட்டு வீழ்ந்த கோவலனருகே கண்ணகி செல்லவும் அவனெழுந்து சில சொல்லி மீண்டும் படுத்துயிர் விட்ட இடமாகவே இது தோன்றவில்லையா? ஆனால் குயிலின் முற்பிறப்புக் கதையீது.

சாபமிடுதல், சாபம்பெற்றமனிதர் வேண்டுதல் சாபத் தீர்வுக்கு வழியெல்லாம் பண்டைப் புராணக்கதை நினைவை அப்படியே காட்டுகின்றன. கதைக்குரிய பொருள் மிகவும் பொருத்தமும் அழகியதுமாகும்.

பிந்தி விளைவதெல்லாம் பின்னே நீ கண்டுகொள்வாய்
சந்தி ஜபம் செய்யும் சமயமாய் விட்டேதென்ற
காற்றில் மறைந்து சென்றாராம் மாமுனிவர்!

பெண்ணை வருணிக்கையில் எவ்வளவோ அணியழகைக் காட்டுவர் கவிஞர், இதோ பாரதி.

கவிதைக் கனிபிழிந்த

சாற்றினிலே பண் கூத்தெனுமிவற்றின் சாரமெலாம்

ஏற்றி யதனோடே இன்னமுதைத்தான் கலந்து

காதல் வெயிலில் காயவைத்த கட்டியினால்

மாதவளின் மேனி வகுத்தான் பிரமனென்போன்

என்கிறார், அவனல்லன் வகுத்தது, மலரவன்தான் வண்டமிழோர்க்கு ஒவ்வானே, படைத்தது பெண்ணைப் பாரதிதான்!

வீழ்ந்தேன் பிறகு விழிதிறந்து பார்க்கையிலே
 சூழ்ந்திருக்கும் பண்டைச்சுவடி எழுதுகோல்
 பத்திரிகைக் கூட்டம் பழம்பாய் வரிசையெல்லாம்
 ஓத்திருக்க நாம் வீட்டில் உள்ளோம்

என உணர்ந்தாராம். இப்போதுதான் நமக்குக் கதை
 படித்தோம் என்ற நினைவு வருகிறது. இதுவரை ஏதோ
 கதை நடக்கப் பார்த்ததாகவே இருந்தது.

இவ்வரிகளில் சிரிப்பொருபுறம் ; கதையை அழகாக
 முடிக்கிறார். பண்டைச் சுவடி, பழம்பாய் என்ற 'பழைய
 கருப்பனே' போன்ற வழக்குக் கேலிச் சொற்களை அப்-
 படியே இலக்கியச் சொற்களாகக் கூறுகிறார். காரணந்-
 தெளிவாகாவிட்டாலும், இவ்வரிகளில் எப்படியோ
 கலைஞனின் திறமை நன்கு காட்சியளிப்பதாக உணர்ச்சி
 மட்டும் ஏற்படுகிறது.

இயற்கைக் காட்சி

இன்பம், ஞாயிறு, சக்தி, கடல், காற்று, வெண்ணிலா முதலிய இயற்கை வருணனைகளையே இங்கு ஆராய்கிறோம்.

இது உரைநடையும்(வசனம்) அன்று செய்யுளுமன்று. ஆங்கிலக் கவிதை நடையையொட்டி Blank verse என ஆங்கிலர் கூறுவதைப் போன்று எழுதியதாகும். வசனம் போன்ற நடையை ஆசிரியப்பா வகை தழுவிவரினும் இது உரைநடையாக உள்ள நடையெனலாம். கீதாஞ்சலியின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு நடை இது போன்றே யிருக்கும். தமிழில் இந்நடையை முதலில் கொண்டுவந்தவர் பாரதியேயாகலாம். கவிதை யென்பது செய்யுளா வசனமா என்ற விவாதம் ஆங்கிலேயரிடையே நீண்ட நாளாயிருக்கின்றது. கவிதை யென்பது கற்பனையும் இன்பமும் படச்சொல்வது, எந்நடையிலானாலென்ன வென்பர் பலர். பலருடைய செய்யுளே உரைநடை போன்றிருக்கும், பலரது உரைநடை செய்யுளே போன்றிருக்கும், எனவே வரையறுக்க வியலாதென்பர். எனவே உரைச் செய்யுள் (Prose Poetry) எனவொரு பிரிவையே அவர்கள் கண்டனர். செய்யுள் போன்றமைந்த உரைநடையிது. எதுகை மோனையில்லாத சங்கப் பாடல்கள் உள்ளன. சீர்குறைந்த வரிகளும் ஆசிரியப்பாவில் ஒப்பப் படும்; அவ்வகையில் கோவையும் ஓசையும் குறைந்த, இலக்கணஞ் சற்றுக்குறைந்த ஆசிரியப்பா இனத்தில் இதனைச் சேர்க்கலாம்.

புதுவையில் பாரதியிருந்தபோது இவை எழுதப்பட்டிருக்கலாம். அரவிந்தர் வ. வெ.சு. ஐயர் முதலோருடன் எப்போதும் வேதங்களைப் படித்துக் கொண்டிருப்பார், ஒருமுறை வாயுதேவனைப்பற்றிப் படித்திருந்து வந்ததும் பெருங்காற்றடித்தது என்ற குறிப்பு தங்கம்மா பாரதியால்

எழுதப்பட்டுள்ளது. அறிவியல், வேதாந்தம், உலகியல், காதல் யாவும் இவற்றில் அடிபடுகின்றன. வெம்மை (Heat) ஒளி (Light) காற்று அழுத்தம் Pressure இவற்றைப்பற்றியாராயும் பௌதிக அறிஞனின் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சிக் கண்கள் இங்குப் பாரதியிடம் காணப்படுவன. சொல்லோட்டமும் கருத்தும் பதிவும் மிகுதியாயுள்ளன. எப்படியும் வசனம் படிப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

‘மண்ணிலே வேலி போடலாம்
வானத்திலே வேலி போடலாமா
ஜடத்தைக் கட்டலாம் சத்தியைக் கட்டலாமா
உடலைக் கட்டலாம் உயிரைக் கட்டலாமா

குனிந்த தலையை நிமிர்த்தினான்; சோர்ந்த விழியில் ஒளி சேர்த்தான்; கலங்கிய நெஞ்சில் தெளிவு வைத்தான்; இருண்ட மதியிலே - ஒளி கொடுத்தான், மஹாசக்தி வாழ்க. இவ்வரிகளைப் பார்த்தால் தெரியும்.

குறளில் கடவுளுடன் மழையை இணைக்கிறார். இங்குக் காற்று, தீ, கடல் யாவற்றையும் இணைக்கிறார் பாரதி. இளங்கோ திங்களையும் ஞாயிற்றையும் பாடினார். இயற்கை கவிஞனின் காதலி; அவன் மகள். இயற்கை, கவிதையில் பலவகையாகக் காட்சி தந்து பணிபுரிகிறது. இயற்கை இயற்கையாகவே நின்று இன்பம் தருவதொன்று; ஒரு உண்மையையோ அன்றி நீதியையோ உணர்த்துவதற்காக இயற்கையைத் துணையாகக் கொள்கிறான் புலவன். அன்றி ஒரு காட்சியை விவரிக்கையில் பின்னணியாக இயற்கை இலங்குவதொன்று.

இங்குப் பாரதி வருணிக்கும் இயற்கை முதலிரு செயல்களையும் புரிவதாகிறது. இருவகையிலும் இன்பம் மிகவும் ஈந்து பொலிகின்றது இயற்கை. ஞாயிறு (Astronomy) தீ, காற்று, (Physics) சக்தி முதலியவெல்லாம் அறிவியலைச் சேர்வன. இங்கு அறிவியல் கோட்பாடுகளும் கலந்தே பேசப்படுகின்றன.

இலக்கியம் என்பது யாது? விஞ்ஞானமும் புள்ளி விவரங்களும் தொழில் நுட்ப அறிவியலும் இலக்கியத்திற்கு காதுமா என்றெல்லாம் கேள்வி பிறந்துள்ளது.

கடைசியில் சொல்லுமுறையிலன்றி மற்ற வகையில் வேற்றுமையை அறுதியிடல் அரிதாம் என்பர் அறிஞர்.

வெறும் புள்ளிவிவரங்களையும் உண்மைகளையும் அடுக்கி அறிவுக்கே உணவாவனபற்றி ஆராய்கையில், கருத்திற்கும் உணர்ச்சிகட்கும் விருந்தாவது; பூ என்பதனைச் செடியியல் ((Botany) அறிஞன் ஒருவன் Hexandria Monogynia என்றான். ஆனால் புலவன் அதனைப் பூஞ்சோலையரசி என்றான் (Queen of the Garden). யாவர்க்கும் பின்னது புரிவதுடன் இன்பமும் பயக்கிறது. இங்ஙனம் மனித இனமெல்லாம் படித்துப் (Human Interest) பயன் நுகரும் வகையது இலக்கியமென்பர் ஆராய்வாளர்.

இங்கு அதுபோன்ற வெறும் உண்மைகளைமட்டும் வரிசைப் படுத்தாமல் பெரிதும் கற்பனையுடன் கவிதை யாக்கப்பட்டுள்ளன காற்றும் கடலும். 112° கனலில் ஒரு கற்பனை. பகல் மிகுந்த வெப்பம், புழுக்கநிலை இன்னது என எவ்வளவெழுதிச் சென்றாலும் வெப்பநிலையிலாகா வின் (Metrological Dept.) இச்செய்தியைப் படிக்க மனமகிழுமா? ஆனால் பகல் நேரங்களிலே அனல் பொறுக்க முடியவில்லை. மனம் 'ஹாஹா' வென்று பறக்கிறது. பறவைகளெல்லாம் வாட்டமெய்தி நிழலுக்காகப் பொந்துகளில் மறைந்து கிடக்கின்றன. பல தினங்களாக மாலை தோறும் மேகங்கள் வந்து கூடுகின்றன. மேக மூட்டத்தால் காற்று நின்று போய் ஓரிடையிலே அசையாமல் புழுக்கம் கொடிதாக இருக்கிறது. இங்கு விஞ்ஞானத்திற்கும் கவிதைக்குமுள்ள (இலக்கியம்) வேற்றுமை புலனாகிறது. பின்னதே இலக்கியம் (கவிதை).

'இந்திரா, வருண அர்யமா, பகா, மித்ரா'

'நமஸ்தே வாயோத்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி'

இவ்வரிகள், வேதங்களைப் படித்தபின் இவ்வருணைகள் வரையப்பட்டனவென வுணர்த்தும். வேதகாலத்தார் இயற்கையையே வழிபட்டனர். இயற்கை வருணனையில் ஈடுபட்டு மெய்மறந்தோர் ஆழ்வாரும் நாயன்மாரும். இயற்கையே இறைவன் உடல், கோயிலெனப் பேசுவர் தமிழறிந்த அறிஞர். இங்கும் இயற்கை வருணனையில் கடந்து நின்று உள்நின்று நடத்தும் சக்தியை—கடவுளை அடிக்கடிக்காட்டுகிறார் கவிஞர்.

காணவொளி, கேளாவொளி பற்றி விஞ்ஞானிகள் பேசுவர். அவற்றை விஞ்ஞானக் கண்ணும் காதுமே கேட்கும். அதேபோலக் கவிஞனுடைய கண்ணும் காதுமே விஞ்ஞானத் (உயர்ந்த ஆழ்ந்த ஞானம்) தன்மைபடைத்தன. நாம் காணாதவற்றைக் காணும் கேளாதவற்றைக் கேட்கும்; சாதாரணமாக நாமெல்லோரும் பழகுமிடங்களில் பொருள்களிறுந், எங்கோ வேறுலகத்திலென்று சொல்லிவிடாதீர்கள்!

மேலே கூரை: இரண்டு கயிற்றுத் துண்டுகள் (கீற்றை மூங்கிலுடன் கட்டியவை) தொங்குகின்றன. காற்றில் இரண்டும் ஆடி ஒன்றிலொன்று படுகின்றன. இதில் நாம் என்ன காண்கின்றோம், கேட்கிறோம்; ஒன்று மில்லை. கவனிப்பதில்லை. ஆனால் கவிஞன் என்ன செய்கிறான்? அவற்றை வைத்துக் கற்பனை செய்தான் ஒரு கதை; இக்காட்சிப் பகுதியிலேயே அதற்கிணை இல்லையென்று கூறிவிடலாம்.

எனக்கும் இந்தக் கயிற்றுக்கும் சிநேகம். கயிற்றினிடத்தில் பேசினால் அது மறுமொழி சொல்லுமா! ஆனால் அது சந்தோஷமாக இருக்கும் சமயம் பார்த்து வார்த்தை சொல்லவேண்டும், இல்லாவிட்டால் முகத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு சும்மா இருந்துவிடும், பெண்களைப்போல. பெண்ணுரிமை பேசும் பாரதியே பெண்களைக் கிண்டல் செய்யுமிடம், சிரிப்புத்தானே வருகிறது!

அவையிரண்டின் பெயர் கந்தனும் வள்ளியும். அவை காதல் பார்வை பார்த்துக் கட்டித்தழுவி முத்தமிடு

மாம், காற்றில். இவையெல்லாம் நம் கண்ணுக்குத் தெரிகின்றனவா?

பின், கயிறு கவிஞன் இருவர்க்கும் வேடிக்கைப் பேச்சு. அதன்பின் வாயுதேவன் தோற்றம், அவனுரைத் தவை அனைத்தும்.

ஒரு அழகிய உலகியல் நாடக அரங்கம். இங்குதான் கவிஞன் நம் தன்மையிலிருந்து எட்டாத்தொலைவுக்குப் போய்விடுகிறான்; அவன் உயர்ந்தவனென்பது இத்தகு இடங்களிலேயே ஏற்படுகின்றது!

‘இன்பம்’:—எல்லாம் இனிதென்று சொல்லிப் போகிறான் கவிஞன். மனிதர் மிகவும் இனியர் ஆண் நன்று பெண் இனிது குழந்தை இன்பம், இளமை இனிது இதுவரை கவிஞன் நல்லவன்தான், சரி. கடைசியில் சாதல் இனிது முதுமை நன்று என்கிறானே, யார் ஒப்புவர். இறத்தலின் இன்னொத்தில்லை இனிததூஉம் என்று இருபக்கத்தையும் பேசுகிறார் வள்ளுவர். இறப்பதனுக்கென்கடவேன் என்கிறார் மணிவாசகர். ரவீந்திரர் மரணத்தை ஏதோ நண்பனைப் போலக் கீதாஞ்சலியில் வரவேற்கிறார். தான் சிந்தித்ததில் கொஞ்சமாவது நம்மையும் சிந்திக்க வைக்காவிடில் கவிஞன் சிந்தனை செய்யாமலே எழுதிவிட்டான் என்றல்லவா ஆகும், அவன் சிந்தனையானன்றோ?

உலோகம், மரம், பறவை, ஊர்வன, மனிதர்—இவை அமுதங்கள் என்கிறார் எப்படி? மனித இன்பத்திற்குரிய வாதலாலே?

தெய்வங்களே, எம்மை உண்பீர், எமக்கு உணவாவீர் என்கிறார், எப்படி? அவருள் நாமும் நம்முள் அவரும் இருப்பதாலா? நாம் உண்பனவற்றிலெல்லாம் அவர் இருப்பதாலா; எல்லாம் அவர் வடிவாதலாலா?

ஆண் பெண் காற்று கடல் உயிர், இறப்பு அனைத்தும் ஒன்று. ஞாயிறு வீட்டுச்சுவர், ஈ, வண்ணன், பருத்தி,

வெட்டுக்கிளி, கடல்மீன் வேதம் இவை ஒரு பொருளின் பலதோற்றம். இந்த ஒன்றின் பெயர்தான்—ஆத்மா. எத்தனை வேறுபட்ட சேர்க்கை! காக்கை குருவியெங்கள் சாதி யெனப்பாடி, கடலுமலையுமெங்கள் கூட்டம் என்ற வரல்லவா ?

உணர்வே! நீ வாழ்க, நீ ஒன்று நீ பல நீ நட்பு நீ பகை. பகையாவதெப்படி? அரவிந்தர் ஒரு இடத்தில் இதுபற்றி நன்கு விவரிக்கிறார். ஆண்டவனை அறிவதற்கு முதலில் உணர்வு நட்பாகும். அறிந்தபின் அவனில் ஒன்றி யவனை யனுபவிப்பதற்கு - உணர்வு கடந்த விடத்தே வுள்ளவனல்லவா—அங்கு உணர்வு இருப்பது பகையாகின்றது. இங்ஙனம் எத்தனையோ முடிச்சுக் களைப் போட்டு நம்மை அவிழ்க்கும்படிச் செய்கிறான் புலவன். ஏதோ எளிதானதென்று சொல்லித் தள்ளி விட்டுப் போய்விடற்கில்லையே ?

ஞாயிறு—தீராத இளமையுடையது யாது—தமிழினம் தோன்றும்போது இதே தூரியன்—இன்னும் எத்தனையோ கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகட்கும் தூரியன் இதே நிலையிற்றான் இலங்குவான். சீரிளமைத்திறம் வியந்து செயன் மறந்து வாழ்த்துதுமே என்ற சுந்தரம் பிள்ளை வரி இங்கு உன்னத்தக்கது.

‘நீ நீர் தருகின்றாய்—இது நீரை ஆவியாக்கி மீண்டும் மழையாகத் தருதல். காற்று வீசுகின்றாய்; ஞாயிறு எப்படிக்காற்று வீசும்? ஓரிடத்துக்காற்றை வெம்மையாக்க அது மேலெழும், அங்கு மற்றோரிடத்துக்காற்று மோதி வரும். அதுவே காற்றசைவு, வீசல்.

வைகறையே உடைவு. வைகறைத்துயிலெழு என்றார் ஓளவை. புதுமலர்களைக் காட்டி ஊக்கமுட்டும் காலம். அதன் வருணனை இங்குமிக அழகாகவும் அமைதியாகவும் முள்ளது. ‘அவளுடைய (உடைவு) நகைப்புக்கள்

வாழ்க—தெற்கே நமக்கு ஒருத்தியாக வருகின்றாள். இது தென்றல் எனக் கவிஞர் கருதுகிறார்.

ஞாயிறே இருளை என்ன செய்துவிட்டாய்? ஓட்டினாயா, கொன்றாயா, விழுங்கி விட்டாயா? இருள் நினக்குப் பகையா, உணவா, காதலியா? ஒளியே நீ எப்போது தோன்றினாய், நினக்கு வானவெளி எத்தனை நாட்பழக்கம்? ஒளியின் வடிவே காற்றுப்போலும்! ஒளியற்ற பொருள் சகத்திலே இல்லை; இருளென்பது ஒளி—இங்கெல்லாம் இன்றைய அறிவியல் நோக்குடன் பார்க்க வேண்டும். கவிஞன் நம்மை நினைக்க வைக்குமிடங்கள் இவை. இன்னொரு அறிவியல் உண்மை:—

மின்சக்தி இல்லாத இடமில்லை; கருங்கல்லிலே வெண்மணலிலே பச்சை இலையிலே செம்மலரிலே காற்றிலே எங்கும் மின்சக்தி உறங்கிக் கிடக்கின்றது. இதன்வழியே சக்தியிடம் உள்ளத்தை ஈடுபடுத்தி யிருக்கிறார் பாரதி.

செவ்வாய் புதன் முதலிய பெண்கள் ஞாயிற்றை வட்டமிடுகின்றனர். சக்தி-பிரமன் மகள், கண்ணன் தங்கை; சிவன் மனைவி. புராணப்படி பிரமன் மகள் கண்ணன் பேத்தியல்லவா? திருக்கோவையில் உமையைப்பற்றி இத்தகைய உறவொன்று கூறப்படுகிறது. அறிவியல் உண்மைகள் இங்கு அமையாமலில்லை, நினைக்க வேண்டும்.

ஞாயிறு, 'சிவனென்னும் வேடன் சக்தியென்னும் குறத்தியை உலகமென்னும் புனங்காக்கச் சொல்லி வைத்துவிட்டுப் போன விளக்கே; இது, புலனம்கடந்து நின்ற ஒருவன் திருவுள்ளத்தில் அழகொழுக எழுதிப் பார்த்திருக்கும் உயிரோவியமே' என்ற குமரகுருபரர் தம் மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ் வரிபோல் உள்ளது.

'ரசமுள்ள செய்கை, இன்பமுடைய செய்கை, வலிய செய்கை, சலிப்பில்லாத செய்கை, விளையும் செய்கை பரவும் செய்கை, கூடிவரும் செய்கை இறுதியற்ற

செய்கை நமக்கு மகாசக்தி அருள் செய்க! இச் செய்கை யுள் வேற்றுமை யேதுமுண்டா? வீணே கவிஞர் அடுக்கினாரா, ஆராய்க!

அன்பு நீர்பாய்ச்சி அறிவென்னும் ஏருமுது சாத்திரக் களை போக்கி வேதப்பயிர் செய்து இன்பப் பயனறிந்துண்பதற்கு மகா சக்தியின் துணை வேண்டுகின்றோம்.

மெய்மையாம் உழவைச் செய்து, விருப்பெனும்
வித்தைவித்தி
பொய்மையாம் களையை வாங்கிப் பொறையெனும்
நீரைப்பாய்ச்சி
தம்மையும் நோக்கிக்கொண்டு தகவெனும் வேலியிட்டுச்
செம்மையுள் நிற்பாராகில் சிவகதி விளையுமன்றே

என்ற அப்பர் தேவாரத்தை இவ்விடத்தே நினைவு கொண்டு எழுதிய தாகலாம்.

‘காளிக்குப் பூசுத்தட்டினேன் அதைக் கழுதை யொன்று தின்னவந்ததே! பராசக்தியின் பொருட்டு இவ்வுடல் கட்டினேன் அதைப் பாவத்தால் வினைந்த நோய் தின்ன வந்தது.’

பெர்னாட்ஷா சுருக்கென்று தைக்கும்படி சுடுசொல்லால் உண்மைகளைச் சுட்டுவார் எனச் சொல்வதுண்டு. கழுதையொன்று தின்ன வந்ததே, என்கையில் முகச் சுளிப்பும் சிரிப்புமே உண்டாகின்றது.

பிடாரன், தொம்பக்குழந்தை, சரிகைக்காரன் மூவரைக் கொண்டும் தோற்றம்பல சக்தி ஒன்று என நிறுவுகிறார். இவ்விடம் ஆழ்ந்து நோக்கவேண்டியதாம்.

சாவு நமது கண்ணுக்குத் தெரியும்-அறிவுக்குத் தெரியாது. இது கவிஞர் புதிர். ஏன்-அறிவுக்குத் தெரியாது?

வாழ்தல் என்றால் என்ன! இதனைப் பற்றி நினைப்போர் எத்தனைபேர், நமக்காகக் கவிஞர் நினைக்கிறார்.

‘உள்ளம் தெளிந்திருக்க உயிர் வேகமும் தூடும் உடையதாக உடல் அமைதியும் வலிமையும்பெற்றிருக்க மகா சக்தியின் அருள் பெறுதலே வாழ்தல்’.

‘காற்றுக்குக் காதில்லை, அவன் செவிடன், காது
டையவன் இப்படி இரைச்சலிடுவானா!’ உடனே நகைப்
புத்தானே வருகிறது!

காற்றுத் தேவனை வணங்குவோம். அவன் வரும்
வழியிலே சேறு தங்கலாகாது, நாற்றம் இருக்கலாகாது,
புழுதி படிந்திருக்கலாகாது. காற்று வருகின்றான் அவன்
வரும் வழியை நன்றாகத் துடைத்து நல்ல நீர் தெளித்து
வைத்திடுவோம். வரும் வழியில் சோலைகளும் பூந்
தோட்டங்களும் செய்துவைப்போம்—ஒரு சுகாதார விளம்
பரமோ அதிகாரியோ சொன்னால் நமக்குப்பிடிப்பதில்லை,
பதிவதுமில்லை. ஆனால் கவிஞர், நம் உள்ளத்தைக்
கவ்வி விட்டார் இத்தொடர்களில்.

‘அறிவில்லாதவர்க்கு இன்பமில்லையென்பது ஈச
னுடைய விதி. சாத்திரமில்லாத தேசத்திலே நோய்
கள் விளைவது விதி. தமிழ் நாட்டிலே சாத்திரங்க
ளில்லை. உண்மையான சாத்திரங்களை வளர்க்காமல்
இருப்பனவற்றையும் மறந்துவிட்டுத் தமிழ் நாட்டுப்
பார்ப்பார் பொய்க்கதைகளை முடரிடம் காட்டி வயிறு
பிழைத்து வருகிறார்கள்.

‘மஹத்—அதனிலும் பெரிய மஹத்—அதனிலும்
பெரிது—அதனிலும் பெரிது. அணு, அதனிலும் சிறிய
அணு அதனிலும் சிறிது—அதனிலும் சிறிது.

இருவழியிலும் முடிவில்லை, இருபுறத்தும் அநந்தம்,
இது கணிதநூல் அறிவியல் உண்மை. சைபருக்குக் (சுழி)
கீழே போகப்போக அளவற்றது (Infinite) எனவே கணி
தம் முடிகிறது. அறிவியல் எவ்வளவு அழகாக மறைந்து
பார்க்கிறது!

இன்னும், வெண்ணிலாவில் நனவையிழந்தவர்
தமிழர். பிள்ளைத் தமிழில் அம்புலிப்பருவம் சிறந்தது-
பிறைதொழுதல் அகத்திணைக்கே சிறந்ததுறை; இராம
லிங்கசுவாமிகள் வெண்ணிலாவைப் பாடுகிறார்.

இன்பமளிப்பதோர் தீவென்றிலகுவை வெண்ணிலாவே என்ற கற்பனை மிகச் சிந்தனையுடையது. மேலும் 'கொல்லு மமிழ்தை நிகர்த்திடுங் கள்ளொன்று வந்து கூடியிருக்குது நின்னொளியோடிங்கு'—இங்கு அமிழ்தங் கொல்லுமா? அமிழ்தமும் கள்ளும் ஒப்பாகுமா? இரண்டையும் இணைத்துவமிப்பதனைப் பாஞ்சாலிசபத்தும் பார்த்தோம்—ஆம் நிலவு இணைந்த காதலர்க்கு இன்பத்தையும், பிரிந்தோர்க்குக் கொல்லும் துன்பத்தையும் தருகிறது!

மற்ற புலவர், மதி மாதர்முகத்திற்குத் தோற்றதைக் கூறுவர்; மறுவுண்மையால். இங்குப் பாரதி, மதியை வெல்லவைக்கிறார். பெண்கள், வயதிற் கவலையில் நோவில் முகவழகு கெடுகிறதாம், காதல் இளம்பிராயப் பெண்ணின் முறுவலே மதிக்கு ஒப்பாகும் என்கிறார். நிலவொளியில் மாயவனையும் சக்தியைக் காண்கிறார். இங்கு இயற்கையில் உண்மைகளை உணர்த்துகிறார். வேர்ட்ஸ்வொர்த் (Wordsworth) போன்ற ஆங்கிலப் புலவர் இந்நெறியினரே.

மதி மேகத்துமறைந்து விளங்குதல் நல்லியலார் யவனத்தியர் மேனியை முடி நயமிகக்காட்டிடும் என்கிறார். முன்பு காட்சியில் மின்னலை வணங்கியுணர்ந்தனர் என்கிறார். இது கவிஞன் வரலாற்று நினைவைக் கொண்டு வருமிடம். கிரேக்கரும் அரபியரும் பாரசீகரும் வெவ்வேறிடங்களில் யவனராகக் கூறப்பட்டுள்ளனர். மின்னலைக் கிரேக்கரே வணங்கினர். முகமுடுபவர் பாரசீகர், அரேபியர்.

இங்ஙனம் வேறுபலதுறை நூலறிவும் கவிதையில் கலக்கின்றது. கவிஞனுக்கு வெறும் இலக்கிய அறிவு மட்டும் இருந்தால் போதாது; மனிதனுக்காகப் பாடுவோன் மனித அறிவினையெல்லாம் பெறத்தான் வேண்டும்.

இதுவரைக் கணிதம், பூகோளம், பெளதிகம் வானநூல் பற்றிய குறிப்புக்களெல்லாம் வந்துள்ளன.

‘நிலாவும் வான்மீனும் காற்றும் என்ற காட்சி இயற்
கையில் திளைக்கத் தூண்டுவது’

பன்றியைப் போலிங்கு மண்ணிடைச் சேற்றிற்
படுத்துப் புரளாதே
வென்றியை நாடியிவ் வானத்திலோட
விரும்பி விரைந்திடுமே’—

இது தீங்கள் தாரகைக் காட்சி. புதுவையிலிருக்கையி-
ல் பாரதி அடிக்கடித் தான் ‘பன்றி வாழ்வு வாழ்கிறே-
னென’ நொந்துகொள்வாராம். முன்னோர் புழுவாழ்-
வென்பர். புலவன் அனுபவம் (Experience) பின்னடி-
களில் அழகிய காட்சியளிக்கிறது.

நண்ணிவரு மணியோசையும் பின்னங்கு
நாய்கள் குலைப்பதுவும்
எண்ணுமுன்னே ‘அன்னக்காவடி பிச்சையென்’
றேங்கிடுவான் குரலும்
விதிக்கதவை யடைப்பதும் கீழ்த்திசை
விம்மிடும் சங்கொலியும்’

ஊரில் எங்கும் அன்னக்காவடிகளைக் கண்டு
அலுத்து விடுகிறார். எண்ணுமுன்னே அன்னக்காவடி-
யென்றேங்குவானென நகைச்சுவையுண்டு பண்ணு-
கிறார்.

‘அழகுத் தெய்வம்’ ஒரு நல்ல கற்பனை. கவிஞர்க்கு
அழகு விருந்து; குழந்தை. முருகையும் அழகையும் தெய்-
வத் தன்மையையும் ஒன்றாகக் கண்டது தமிழகம்.
திரு. வி. க. வின் ‘முருகன் அல்லது அழகைப்’ பார்க்கத்
தெரியும்.

தூங்காதே விழித்தென்னைப் பாரென்று சொன்னாள்
அங்கதனிற் கண்விழித்தேன் அட்டாவோ அட்டா!

மேற்கூறியபடி நாம் கண்ணிருந்தும் குருடாகிறோம்.
இருக்குமிடத்திலும் அழகைக்காண நமக்குத் தெரிய

வில்லை. உணர்வு மங்கித் தூங்கும் நம்மையே அழகுத் தெய்வம் விழித்தென்னைப் பாரென்கிறது; பார்த்தால் காணும் காட்சியும் இன்பமும் சொல்ல முடியாததே! இது நமக்கே! பாரதிக்கன்று! “ஒளியும் இருளும்” நல்ல பாடல். இலக்கியத்தில் ‘Contrast’ என்ற பகுதி எவ்வளவு சிறந்ததென நாடகம் பற்றிப் பேசுகையில் ஹட்சன்போன்றோர் நன்கு விவரிப்பர். ஒப்பிட்டு உயர்வினை எடுத்துக் காட்டுவதே இது.

வானமெங்கும் பரிதியின் சோதி
மலைகள் மீதும் பரிதியின்சோதி

தானை நீர்க்கடல், தரை, கானகத்திலும் பற்பல ஆற்றின் கரைகள்மீதும் பரிதியின்சோதி—இதுவரை நமக்குப் புதுமையொன்றும் தோன்றவில்லை. இதனைச் சொல்ல ஒரு புலவன் வேண்டாம்.

ஆனால் அடுத்த வரியில்தான் கவிதை தோன்றுகிறது. ‘மானவன்றன் உளத்தினில் மட்டும் வந்து நிற்கும் இருளிது வென்னே’ இப்படி ஒப்பிட்டு நாடகத்தில் போல Climax உச்சிவரைக் கொண்டுசென்று உடனே மனதில் விழும்போதே (Descend) கவிதை சுவைக்கிறது; உணர்ச்சி மனதிற் பதிக்கிறது.

“நேற்றிருந்தோ மந்த வீட்டினிலே யிந்த
நேரமிருந்தாலென்படுவோம்
காற்றென வந்தது கூற்றமிங்கே
இங்குக் காத்தது தெய்வ வலிமையன்றே.

முற்கூறியபடி இதுவும் புயற்காற்று வருணனை; விஞ்ஞானம் (கவிதைக்) கலையின்றி விளங்காது, இன்பந்தராது. ஆனால் கலை (கவிதை) விஞ்ஞானமின்றியே ஒன்றையுணரவைத்து இன்பக்களிப்பையுமுட்டவல்லது. இங்கே ஒரு விஞ்ஞானி (Meteorologist) காற்று இத்தனைமைல் வேகத்தில் இப்பக்கத்திலிருந்து இப்பக்கமாக அடித்ததெனில் அது அறிவையன்றி உணர்ச்சியைத் தொடாது; இன்பத்தையும் தூண்டுவதில்லை. ஆனால்

‘காற்றென வந்தது கூற்றம்’ எனில் காற்றின் கொடுமை விஞ்ஞானியின் துணையின்றியே விளங்கிவிட்டது. விஞ்ஞானி சொன்னபோது அதனால் எத்தனை சேதமெனத் தெரிகிறதா? கூற்றம் எனக் கவிஞன் சொன்னதும் அதனால் சேதம், பயங்கர நிலை யாவும் பெரும்பான்மையான சாதாரண மனிதர்க்கும் எளிதில் புரிந்துவிட்டது.

இங்ஙனம் பாரதியின் ‘காட்சிப் பகுதி’ ஒரு அழகுத் தெய்வமாம். தூங்காதே விழித்தென்னைப் பாரென்று பாரதி சொன்ன பிறகுதான் அக்காட்சிகள் அட்டாவோ அட்டா என்னுமளவு வியப்பைத் தருகின்றனவாகக் காண்கிறோம்.

கண்ணன் பாட்டு

கண்ணனையும் முருகனையும் குழந்தையாகவும் காதலனாகவும், வைத்து வாழ்த்தியதும் வியந்ததும் தமிழ்நாடு. சைவத்தில் இறைவனைத் தந்தையாகவும் தோழனாகவும் தலைவனாகவும் குருவாகவும்கொண்டு நால்வர் வழிபட்டனர். கம்பராமாயணத்தில் அநுமனைச் சூரியன் 'காதலவருகவென்றான்' எனுமிடத்தில் அன்பு என்ற பரந்த பொதுப் பொருளிலேயே 'காதல்' வழங்குகிறது. அன்பிற்குரிய உறவாகவெல்லாம் பாரதி கண்ணனைக் காண்கிறார். 'உறவு மற்றொருவரில்லை' என்பதில் எல்லாவுறவும் அவனையென்பதும் தெரிகின்றது.

ஆழ்வார் நாயன்மார் பாடலெல்லாம் அகத்திணை நிறைந்துண்மை காண்கிறோம்; உறவிலெல்லாம் 'காதலன் காதலி' உறவு உயிர்கட்கே ஒப்பற்றதாம். எவ்வுறவும் இல்லாத ஆடுமாடுகளும் தாம் காதல் செய்யும் பசுவிடம் மிக்க உறவு பாராட்டுகின்றன, அன்பிலேயே எப்படியோ இந்நாள் மேனாட்டுக் காதல் போலன்றி-நீண்டநாள் நிலைக்கக் கூடியதாகக் காதலன்பைத் தமிழகமும் இந்தியாவும் செய்துவிட்டன. ஆண்டவனிடம் தம்நிலைத்த அன்பைக் குறிக்கவிரும்புவோர் வேறொரு நிலைத்த அன்பு முறையில் அவனை நினைக்கத் தொடங்கினர்போலும்! மேலும் சமயப் பாடல்களுக்கு முன்பு, பெரிதும் அகப்பாடல்களே சங்கப் பாடல்கள். அவற்றுள் உண்மையிலேயே இனிமையும் உள்ளமும் இருந்தன. எனவே அத்துறையிலிருந்து அறவே விலகினால் மக்கள் உள்ளத்தை ஆண்டவனிடம் திருப்ப முடியாதெனக் கண்டோ, அகத்திலிருந்து தாம் அறவே

விடுபட்டவரும் அகத்துறைப் பாடல்களை அதிகமாகப் பாடினர். பெரியாழ்வார் பாடல்களை நன்கு பயின்றவர் பாரதி என்பதற்கு அவர் வரலாற்றிலேயே குறிப்பொன்றுள்ளது. பாரதமும் கண்ணனும் தமிழகத்திற்கும் மிக்க நெருங்கியவர்கள்.

சமயக்குரவர் சமயத்துடன் அகத்துறையை அழகாகப் பாடியது போலப் பாரதி அரசியலுடன் அகத்துறையைப் பாடினார். வாழ்க்கை முழுவதிலும் கண்ணன் பல உறவில் கலந்திருப்பதால் சமயத்தைக் காந்தியைப் போல வாழ்வின் எத்துறையிலும் இணைக்கிறார் பாரதி. 'என்று தணியுமிந்த சுதந்திரதாகம் அன்றொரு பாரத மாக்க வந்தானே' என்கிறார்.

கண்ணன் பாட்டு மக்களிடம் ஒரு நிலையான இடத்தைப் பெற்று வருகின்றது. உரிமைப் பாடல்களை மறந்தாலும் கண்ணன் பாடல்களை மறவார். உரிமை கிடைத்து விட்டது. அது எல்லோருக்கும் என்ற எண்ணம் கிடையாது. ஆனால், ஆண்டவனும் கண்ணனும் என்றும் வாழ்வில் வேண்டியவர்கள் ; மற்றும் ஆன்மிக விடுதலை கிடைக்குமட்டும் கண்ணன் திருவடி வேண்டுவது தானே ; இன்னும் ஆன்ம விடுதலை ஒவ்வொருவர்க்கும் தனி ; எல்லோரையும் ஒரேநாளில் மோட்சத்திற்கனுப்ப முடியாதல்லவா ?

கண்ணன் காதலன் பாட்டுக்கள் அவற்றுள் பரவியவை : உண்மையிலேயே நல்ல அமைப்புமுடையவை. காதலைப் பாடாத கவிஞரில்லை. மற்றும் தமிழ் மண்ணிற்கும் பண்பிற்கும் காதலே உரம். எனவே, 'சுட்டுச் சுடர் விழிதான் கண்ணம்மா' என்கையிலே ஒரு சொக்கி சொக்கி விடுகின்றனர் தமிழர். கிழவரும் எதிரில் காதலியிருப்பதாயும், அவள் கடைக் கண்ணில் தாம் களிப்பதாகவும் நினைக்கிறார்கள் !

ஆனால் பாரதி செய்ததொரு புரட்சி கண்ணனைக் காதலியாயும் கொண்டதுதான். ரவீந்திரர் கீதாஞ்சலியில் ஓரிடத்தில் இறைவனைக் காதலியாக வருணிக்கிறார்.

தமிழ் இலக்கியங்களுள் இம்முறை இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. பெண்ணுக்குரிமை பாடவந்த பாரதி, அடங்கிய பெண்ணாகத் தான் விரும்பாமல் தான் ஆணாகவும் ஆண்டவன் பெண்ணாகவும் ஆகவேண்டுமெனக் காவியம் படைத்து விட்டார் போலும்! ஆண் பெண்ணைப் பார்க்கும்போதும், அவளிடம் பேசும் போதும் அகத்துறை நூற்படி (Sexual Science) காதல் பொங்குவதும் உணர்ச்சி வெளியீடும் •தெரிகிறது. எனவேதான் ஆழ்வார் நாயன்மார் பாடலைவிடக் 'கண்ணம்மா காதலி' பாட்டு விறுவிறுப்பும் இனிமையுமோங்கி நிற்பதாகக் கருத இடமேற்படுகிறது.

‘தூண்டிற் புழுவினைப் போல்—வெளியே

சுடர் விளக்கினைப்போல்

நீண்ட பொழுதாக—எனது

நெஞ்சந் துடிக்குதடி—

என்கையில் அவன் காதலன். கவலை நிலைதான் காதலிக்கு. அதற்கு ஏற்ப எப்படியோ பாரதியின் காதலன் பாட்டுக்கள் முழுவதும் இரக்கமும் பொறுத்தலும் (நெய்தல், முல்லை) நிறைந்தவாகவே அமைந்துவிட்டன.

மாலைப்பொழுதிலொரு மேடையிசையே

வானையுங் கடலையும் நோக்கியிருந்தேன்

ஆங்கப் பொழுதிலென் பின் புறத்திலே

ஆள்வந்து நின்றெனது கண்மறைக்கவே

என்று கண்ணம்மா காதலியென நினைத்ததும் சோகம் நீங்கி இன்பத் துடிப்பேற்படத் தொடங்கிவிடுகிறது. காதலியாகப் பாடாதிருந்தால் பாரதி கண்ணன் பாட்டில் வெற்றியடைந்திருப்பாரென்பது ஐயமேயாம்! மற்ற வகையுறவுப் பாடல்களும் பிந்திவிட்டன வெனப்படா.

குழந்தையாகக் கண்ணனை யெண்ணிப் பாடியவையும்தான் அதற்கடுத்து வைக்கத்தக்கன; ஆனால் பெரியாழ்

வார் பாடல்கள் இவற்றிற்கு வழிகாட்டியாயும் போட்டியாயும் நிற்பன. தமிழ்ச் சிறுவரும் பெண்களும் இப்பாடல்களை மிக்க ஆர்வமாய்ப் பாடிக்களிக்கின்றனர்.

மற்றவையுள் கண்ணன் தோழன்; கண்ணன் சேவகன் எனும் இரு பிரிவுகளும் மிகவும் இனிமையும் கவித்திறனும் கொண்டனவாய்த் தோன்றுவன. குரு தந்தைதாய் இவர்களாகப் பாடும்போது இவர்கள் தன்மைகளை யெல்லாம் "திறம்படக் கூறி அவற்றைக் கண்ணனுடன் இணைக்கிறார் கவிஞர். அவ்வகையில் தோழன், சேவகன் இயல்புகளை முற்றுப்பெறவும் உலகியலுடன் ஒட்டியும் கூறியிருப்பதால் நம்முடன் மிகவும் ஒட்டிவிடுகின்றன அவை.

மற்றவை நம்மைவிடப் பெரியவர்கள், மதிக்கத்தக்கவர்கள் எனும் உறவு. இவ்விரண்டும் நமக்கு ஒத்த நெருங்கிய உறவுகள். எனவே, மாதுளைப் பழச் சுவை போல அடிக்கடித் துளிக்கும் இன்பமுடையன.

கண்ணன் தோழன் மிக்க விரைவுடையன். குறிப்பறிபவன், நுட்பமும் திறமுமுடையவன், உபாயங்கேட்டால் ஒருகணம் இருகணத்திற்குள்ளே யுரைப்பவன்.

நெஞ்சம், ஈனக்கவலைகளெய்திடும் போதில்
இதஞ் சொல்லி மாற்றிடுவான்.

உழைக்கும்வழி, வினையாளும் வழிபயன்
உண்ணும்வழி யுரைப்பான்.

கேட்டபொழுதிற் பொருள் கொடுப்பான் சொல்லும்
கேலிபொறுத்திடுவான்.

உள்ளத்திலே கருவங்கொண்ட போதினில்
ஒங்கியடித்திடுவான்

கள்ளத்தைக் கொண்டொரு வார்த்தை சொன்னாலங்கு
காரியுமிழ்ந்திடுவான்.

தன்னை யிழந்துவிடில்—ஐயகோ
சகத்தினில் வாழ்வதிலேன்—

குறளில் நட்பு அதிகாரங்களைப் பக்கத்தே வைத்துக் கொண்டு இதனைப் படிக்கவேண்டும். 'காதல்' விளைய மயக்கிடும் பாட்டினில் கண்மகிழ்ச்சித்திரத்தில் பகைமோதும் படைத்தொழில் யாவினுமே திறமுற்றிய பண்டிதன்காண்! தோழனுக்கு எத்தனை வகைத்திறமைகள் வேண்டியுள்ளன!

யான் கண்டனையர் என் இனையரும்

என்கிரூர் பிசிராந்தையார்.

சேவகன்:—எங்கிருந்தோ வந்தான்; இடைச்சாதி யென்று சொன்னான்; இங்கீவனை யான் பெறவே என்ன தவஞ் செய்துவிட்டேன் என்கிரூர் பாரதி.

சேவகராற்பட்ட சிரமமிகவுண்டு கண்டீர் சேவகரில்லா விடிலோ செய்கை நடக்கவில்லை—கவிஞனின் அனுபவம் நாட்டின் அனுபவமல்லவா? கூலியென்ன கேட்கின்றாய் கூறுகென்றேன்; ஆதரித்தாற்போதும் அடியேனை—நெஞ்சிலுள்ள காதல் பெரிதெனக்குக் காசு பெரிதில்லை என்றான்—எவ்வளவு உண்மை! நேரே காட்டி நடப்பதைப் பேசுகிரூர் கவிஞர்!

கூலிமிகக் கேட்பார் கொடுத்ததெல்லாந்தாமறப்பார் வேலைமிக வைத்திருந்தால் வீட்டிலே தங்கிடுவார் எனடா நீ நேற்றைக்கிங்குவரவில்லை என்றால் பாணையிலே தேளிருந்து பல்லாற் கடித்த தென்பார் பாட்டியார் செத்துவிட்ட பன்னிரண்டாம் நாளென்பார்

—தன்மைகளைச் சிரிப்பும் மதிப்பும்

உண்டாக வரைந்து காட்டுகிரூர்.

கண்ணன் தாய் கற்பனை கடந்து கடவுள் தன்மையிடமே சென்றுவிட்டது. பெற்றதாயியல்பைப் பேசாமலே சென்றொரெனலாம். தந்தை அத்தனை குறைபாடுடையதன்றேனும் 'தாய், தந்தை' இவ்விரு கற்பனைகளும் பாரதியிடம் அத்தனை வெற்றி பெறவில்லை யெனவே விளம்ப வேண்டும். ஆனால் 'தந்தையில்,

மேலவர் கீழவரென்றே—வெறும்
 வேடத்திற் பிறப்பினில் விதிப்பனவாம்
 போலிச் சுவடியை யெல்லாம்—இன்று
 பொசுக்கி விட்டாலெவர்க்கும் நன்மையுண்டென்பான்

என்ற இடம் தந்தையாகிய பெரியோர்க்கு இருக்க
 வேண்டிய—இன்று காண்டற்கரிய—தகுதிதான்.

கண்ணன் சீடன், ஆசிரியர்க்கும் அரசியல்வாதிகட்
 கும் நல்ல பாடம் கற்பித்திருக்கிறான். எல்லோரையும்
 எல்லாவற்றையும் இதோ மாற்றிப் புரட்டியமைத்து
 விடுகிறேன் என்ற வெற்றுணர்ச்சிவாதிகட்கு நல்ல
 படிப்பினை ;

‘இன்னது செய்திடேல் இவரொடு பழகேல்
 இன்னவை கற்றிடேல் இன்னநூல் கற்பாய்
 எனப்பல தரும் எடுத்தெடுத்த தோதி
 ஓய்விலா தவனோ டுயிர்விடலானேன்,
 நெறியினுக் கெல்லாம் நேரெதிர் நெறியே
 நடப்பானாயினன்.—நெஞ்சிலே யெனக்குத்
 தோன்றிய வருத்தம் சொல்லிடப் படாது,
 தேவ நிலையில் சேர்த்திடா விடினும்
 மாணிடம் தவறி மடிவுறு வண்ணம்

காத்திட விரும்பினேன். ‘குரங்காய்க் கரடியாய்க் கொம்
 புடைப் பிசாசாய்; யாதோ பொருளாய் எங்ஙனோ
 நின்றான்!’ கடைசியில் கூறுகிறார்.

‘நின்றனைச்செம்மை செய்திடக்கருதி ஏதேதோ செய்தேன்
 தோற்று விட் டேனடா, சூழ்ச்சிகளழிந்தேன்.’

உடனே கண்ணன் நெஞ்சில் தோன்றி நிகழ்த்துகிறான்.

மகனே, ஒன்றை யாக்குதல் மாற்றுதல்
 அழித்திடலெல்லாம் நின் செயலன்று காண்
 தோற்றேனென நீ உரைத்திடும் பொழுதிலே
 வென்றாய், உலகினில் வேண்டிய தொழிலெலாம்

ஆசையும் தாபமும் அகற்றியே புரிந்து
வாழ்க நீ என்ருன், வாழ்க மற்றவனே!

ஊடலிற்றேற்றவர் வென்றார் என வள்ளுவர் கூறுவார் ;
இங்கும் சீடனிடம் தோற்ற சற்குருவும் வெல்கிறார்.

சற்குரு :

‘சாத்திரங்கள் பலதேடினேன்—அங்குச்
சங்கை யில்லாதன சங்கையாம்—பல
கோத்திரங்கள் சொலும் மூடர்தம்—பொய்மைக்
கூடையிலுண்மை கிடைக்குமோ’

உபதேசம் :

நீதி முறை வழுவாமலே—எந்த
நேரமும் பூமித்தொழில் செய்து—கலை
ஓதிப் பொருளியல் கண்டுதாம்—பிறர்
உற்றிடுந் தொல்லைகள் மாற்றியே—இன்பம்
ஓதி விழிக்கும் விழியினார்—பெண்மை
மோகத்தில் செல்வத்தில் கீர்த்தியில்
ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம்—கவி
யாதி யிணைய கலைகளில்—உள்ளம்
ஈடுபட்டென்று நடப்பவர்—அவர்
நாடும் பொருள்களனைத்தையும்—சில
நாளினி லெய்தப் பெறுகுவார்—

இங்கெல்லாம் கவிஞனின் அநுபவமும் அறிவும் மேம்
பட்டுப் பொலிகின்றன.

கண்ணம்மா குழந்தையில் முதற்பாட்டு தமிழ் நூல்
நினைவுடனும் இரண்டாம் பாட்டு கண்ணலீலைகளை நினைத்
தும் எழுதப்பட்டதாம். முதற்பாட்டில் உணர்ச்சி பொங்
கித் ததும்புகிறது. குழந்தையின்பத்தில் திளைக்கும் தாயே
இதனைப் படிக்கவேண்டும். குறளில் புதல்வரைப் பெறல்
அதிகாரம் இங்கு அழகுபடத் தோற்றமளிக்கிறது. மெச்சி
யுணையூரார் புகழ்ந்தால் மேனி சிலிர்க்கும், (ஈன்ற பொழு

திற்பெரிதுவக்கும்). உன் கண்ணில் நீர் வழிந்தால் என்னெஞ்சில்

உதிரங்கொட்டுதடி
முல்லைச் சிரிப்பாலே—எனது
மூர்க்கந் தவிர்த்திடுவாய்—

குழந்தைகள் பெற்றோரின் பண்பினையும் (Personality) ஆத்மிகத்தையும் வளர்க்கின்றனர் என்ற மனோதத்துவம் இங்குணர்த்தப்படுகிறது. இப்பயனைப் பெறாமையாலேயே குழந்தையில்லாதோரைப் பழிக்கிறோம், மலடென்கிறோம்.

கம்பனையும் புகழேந்தியையும் படித்தால் கண்ணன் காதலன் நன்கினிக்கும். தமிழ் அகத்திணைத் துறைபலவற்றையே பாரதி குறித்தெழுதுகிறார்.—‘பாங்கியைத் தூது விடுத்தல்’, குறளின் கனவுநிலை யுரைத்தல் ஆகியவை ‘தூண்டிற் புழுவினைப்போல்’— பாடலில் விவரமாகின்றன. கண்ணன் நனவுக்காதலனல்லன்; எனவே, ‘கனவு கண்டதிலே ஒரு நாள் கண்ணுக்குத் தோன்றாமல், எவனோ என்னகந் தொட்டு விட்டான்’— என்கிறார். இப்பகுதிகளை ஆழ்வார் பாடல்களுடன் வைத்துப் பார்க்கவேண்டும். காவல் மிகுதி, குறியிடங்கண்டு வருந்தல் முதலிய துறைகள் நேரமிகுந்த தின்னும், திக்குத் தெரியாத காட்டில், ஆசைமுகமறந்து போச்சே, என்ற பாடல்களில் விளங்குகின்றன.

‘ஆசை முகமறந்து போச்சே’ பாட்டின் ஆசைமட்டும் தமிழ் நாட்டிற்குப் போகவில்லை.

கண்ணன் முகமறந்துபோனால்—இந்தக் கண்களிருந்து பயனுண்டோ தேனை மறந்திருக்கும் வண்டும்—ஒளிச் சிறப்பை மறந்துவிட்ட பூவும்

இவ்வரிகள் நிலைத்த புகழ்பெற்ற பாரதி வரிகள்.

‘சுட்டுச் சுடர் வீழிதான்’ பாடல் ‘நலம் புனைந் துரைத்தல்’; பழகிய பாட்டுக்களுள் இது சிறந்தது. ‘மாலைப் பொழுதிலொரு மேடைமிசையே’ பாடல் முடிவு கற்பனை நிறைந்ததாம். தலைவி, இயற்கையில் மயங்கிய தலைவனிடம்,

‘நீல விசும்பினிடை என்ன கண்டிட்டாய்
திரித்த நுரையினிடை என்ன கண்டிட்டாய்’

என்றெல்லாம் கேட்கிறாள்.

நெரித்த திரைக்கடலில் நின்முகம் கண்டேன், திரித்த நுரையினிடை நின்முகம் கண்டேன் என்கிறான் தலைவன். இவ்விடம் நல்ல விறுவிறுப்புடையதாக விருக்கிறது. மடலேறுதல் என்ற செயல் காதல் உடல் முழுவதும் பரவிய நிலை. இங்குக் காதல் உலகமுழுவதும் பரவிய நிலை. ‘நோக்கியவெல்லாம் அவையே போறல்’ என்ற துறையே இங்கு விளங்குகிறது.

‘பாயுமொளி நீ யெனக்கு’ என்பதும் பரவிய பாடலே; ‘மாசறுபொன்னே’ என்ற சிலப்பதிகார வரிகளில் ஐம்புலவிற்பத்தைப் பொருள் பண்ணி அடியார்க்கு நல்லார் காட்டுதல்போல இப்பாடலில் ஐம்புலவிற்பம் குறிக்கப்படலாகக் கூறலாம். கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்றறியும் ஐம்புலவிற்பம் வள்ளுவர் கூறுவது. பாரதி அவ்விற்பத்திற்கு ஆணும் இணைந்தாலே ஆகும்; பெண்ணிற்கும் அவ்விற்பம் பொது எனப் புதுமையாகக் காட்டுகிறார்.

வீணையடி நீ யெனக்கு மேவும்விரல் நானுனக்கு

வானமழை நீ யெனக்கு வண்ணமயில் நானுனக்கு—

எனக் காதலிற்பத்தை இங்குப் பொதுவாக்குகிறார் பாரதி

கண்ணன் பாடல்களில் பாரதியின் உலகியல் அனுபவமும் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியப் பரந்த அறிவும் நன்கு வெளியாகின்றன. மற்றும் ஒரு திறன் இப்பாடல்களில் என்னவெனில், பிள்ளைத் தமிழ் அம்புலிப் பருவத்தில்

பாட்டுடைத் தலைவர்க்கும் அம்புலிக்கும் ஒப்புமை காண்டல் அருஞ்செயல் என்னுமாப்போல, இங்குக் கண்ணனுக்கும் தாய், குரு, சேவகன், காதலி முதலோர் செயல்கட்கும் ஒப்புமையான இயல்பு-செயல்களைக் கண்டு பாடுவதாம்.

உலகமாகி நிற்கும் கண்ணம்மாவின் கண்கள் சூரிய சந்திரராம். வட்டக்கரிய விழி வானக்கருமையாம்-இரக்க வுணர்ச்சியைப் பாடுதலென்பதும் எளிதன்று. 'காதலன்' பாடல் முழுவதும் தலைவி தலைவனைப் பிரிந்த நிலையில் இரங்கும் பாடல்களேயாம். அவற்றுள் கவிஞர் வெற்றி பெற்றேயிருக்கிறார் என்னவேண்டும்.

நீதிப் பாடல்கள்

(பாரதி அறுபத்தாறு—ஆத்திசூடி முதலியன)

கலை கலைக்கே (Art for art sake) என்பதோர் கட்சியும், இல்லை, கலை வாழ்வுக்கே என்பதோர் கட்சியும் எத்தனையோ நாட்களாக இருந்து வருகின்றன. மேனாடுகளிலும் பின்னதன் கோட்பாடே பரவி நிலைத்து வருகிறது. தமிழில்நூல் என்று எப்போது பெயரேற்பட்டதோ அப்போதே அது மனக்கோட்டம் தீர்ப்பது என்ற கோட்பாட்டை வெளிப்படுத்தி விட்டது. கலையை விளக்கும் ஆசிரியன் காட்சியின்பத்திற்குப் புவைப்போல் மலர்ந்திருப்பினும் அவன் பெயரால் ஆசு+இரியன் = குற்றத்தைப் போக்குபவன் என்றே தெளிவாகின்றது. எனவே தமிழில் கலை, வாழ்வுக்குந்தான் என்ற கொள்கை ஊன்றிவுள்ளது; ஊறியுள்ளது.

செய்யுள் என்றால் என்ன என்ற கேள்விக்கு மாத்தூ ஆர்னல்ட் என்பார் அது 'வாழ்வின் திருத்தம்' (Criticism of Life) என்று கூறுகிறார். செய்யுளைக் கற்பனை, களிப்பு, யாப்பு எனவெல்லாம் பலபலர் கூறினும் ஆர்னல்டின் கோட்பாட்டுக்கு ஆதரவு பெரிதிருக்கிறது. வாழ்க்கையின் திருத்தம் செய்யுளானால் அதனில் வாழ்க்கை உண்மைகள், நீதிகள் கலந்து தானே யாகவேண்டும்? ஒரு இயற்கைக் காட்சி, ஒரு காவியம், கதை, நாவல் என்றால் அது போதுபோக்கின்பத்தையன்றி ஒரு உண்மை, அல்லது நீதியை உட்கோளாகக் கொண்டு இருக்கவேண்டுமென்பதில்லை யெனில், அது பொருந்தவில்லையெனவே இன்றுவரை ஆராய்ச்சியுலகம் எதிர்த்து வந்துள்ளது. இயற்கைக் காட்சிகளிலும் கதைகளிலும் வேர்ட்ஸ்வெர்த் (Wordsworth) போன்றோர், நீதிகளை அடக்கியே பாடியுள்ளனர்.

நீதியில்லாத காட்சி, காவியத்தை, மனிதனில்லாத அழகிய இயற்கையுலகுக்கே ஒப்பிடலாம்; அவ்வுலகுக்கே அவை பயன்படும், மனிதனிருக்குமிடத்தே நீதி, உண்மை நிலவிய கலையே வேண்டும். எந்த அளவில் என்று வேண்டில் வாதிடலாம். மெய்யறிவின் தெளிந்த நிலையே கவிதை, என்று கூறும் ஒரு பிரிவினரும் உளர்.

கதைகள் பாடிக் கவிதை யெழுதென்பார் என்ற பாடலால் பாரதிக்கும் இக்கொள்கையே இசைந்த தெனத் தெளிவாகிறது.

‘பாட்டிலே யறங் காட்டெனு மோர்தெய்வம்
பண்ணி லின்பமும் கற்பனை விந்தையும்
ஊட்டி யெங்கும் உவகை பெருகிட
ஓங்குமின்கவி யோதெனும் வேறென்றே.—

என இரண்டு கொள்கைகளையும் இணைக்கிறார் பாரதி.

ஆத்திதடி, குறள் முதலிய நீதி நிறைந்த நூல்களே தமிழில் மிகுதி. அவையெல்லாம் செய்யுளல்லவெனக் கூறமுடியுமா? வசனத்தில் உண்மைகளும் நீதிகளும் மனத்திற்பதியா. நீதிகள் இழுக்கலுடையுழி யூற்றுக்கோல் போன்றன. எனவே சுருங்கவும் எதுகைமோனையுடனும் இருந்தால் மனதிற்பதியும். ஆதலின் நீதிகளும் செய்யுள் வடிவங்களே.

‘நாணத்தைக் கவலையினைச் சினத்தைப் பொய்யை.
அச்சத்தை வேட்கைதனை அழித்து விட்டால்
அப்போது சாவுமங்கே அழிந்து போகும்—இது

பாரதி அறுபத்தாறில் முதலில் வருவது. காமவெகுளி மயக்கம் இவைகெடப் பிறவிகெடும். பிறவியின்றேல் இறப்புமில்லை.

நிச்சயமா ஞானத்தை மறத்தலாலே

நேர்வதே மானுடர்க்குச் சினத்தீ நெஞ்சில்—

குறளில் தீயபிறத்தல் சினத்தால் வருமென்கிறார். சினமின்மை பிறவாமையைத் தரும் என்பது இதனாலறியப்

படும். பாரதி சாவாமை சினமின்மையால் கிடைக்குமென்
கிரூர். ஆனால் இப்புது முறையில் சொல்லியது பயனு
டைத்தே, வீணில்லை.

சாகாம விருப்பது நஞ் சதுராலன்று
பாரீர் நீர்கேளீரோ படைத்தோன்காப்பான்
வேகாத மனங்கொண்டு களித்துவாழ்வீர்
மேதினியிலேதுவந்தா லெமக்கென்னென்றே.

சினங்கூடாது என்பதற்குக் கூறிய காரணம் நுட்ப
முடைத்து. குறளுக்கு மேலும் பாரதி சினம்பற்றிக்
கூறியது சுவையும் பதிவுமுடையதாகவே யிருக்கிறது.

தணிகையினால் (பொறுமை) புலமை சேரும் ;
பொறுமையினை அறக்கடவுள் புதல்வனென்னும். தரும
னும் பொறுமை கடைசியில் தவறியதாலேயே போர்
வந்ததென்கிரூர் பாரதி. தருமன்மீது பாரதிக்குக் குறை
தான். அதனாலேயே எரி கொண்டு வா தம்பி, அண்ணன்
கையை எரித்திடுவோ மென்கிரூர் பாஞ்சாலி சபதத்தில்.
கடைசிவரைப் பொறுமையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டு
மென்பது கவிஞர் கொள்கை. தருமன் கதையால் இது
நன்கு தெளிவாகிறது.

சாவாமல் இருக்கலாமென்பதற்கு அறிவியல் முறை
யில் அழகு படக் காட்டும் காரணங்கள் புதியவை ;
பயனுடையவை.

தேனான உயிரை விட்டுச் சாகலாமோ
ஐகநீச சந்திர வசு கூறுகின்றான்
நாடியிலே அதிர்ச்சியினால் மரணமென்றான்
கோபத்தால் நாடியிலே அதிர்ச்சி யுண்டாம்
அச்சத்தால் நாடியெலா மவிந்துபோகும்
கவலையினால் நாடியெலாந் தழலாய் வேகும்.

இதுவும் புதுவையில் எழுதியதாம்.

‘அன்றொருநாட் புதுவைநகர் தனிலே’ என்ற குறிப்
புத் தருகிரூர் பாரதி. கவிஞர் வறுமையினாலும் அரசாங்க

வெறுப்பினாலும் வாடிய காலம் இது. வறுமை, கவிதை பிறப்பதற்கேகார் வழியுமாகும் என்ற உண்மை இருபதாம் நூற்றாண்டுவரைப் பொய்யாகவில்லை யென்பது இதனால் தெரிகின்றது.

பேசுவதிற் பயனில்லை அனுபவத்தாற்
பேரின்ப மெய்துமதே ஞானமென்றான்
மையிலகு விழியாளின் காதலொன்றே
வையகத்தில் வாழுநெறி யென்றுகாட்டி.

இவ்வரிகள் பேரின்பத்தையும் சிற்றின்பத்தையும் பிரிக்கவுமில்லை வெறுக்கவுமில்லை.

சென்றதை நினைந்தமுதல் வேண்டா, மேன்மேலும் புதிய காற்று உடலுள் வந்து செல்வது போலப் பழையதைப் புதியதால் மாற்றிக் கொள்க வென்கிறார்.

‘அன்பினால் முத்தியென்றான் புத்தன்
அன்பினுக்குக் கடலையுந்தான் விழுங்க வல்லான்’

பாரதியின் காரணங் கூறுந்திறனே வியக்கத்தக்கதாம். மனைவியையும் தாயையும் மதிக்கவேண்டுமென்று கூடக் கூறவில்லை. ஆனால் இரண்டு கேள்விகள் மூலம் மதிக்க வைக்கிறார்.

‘மண்ணுக்குள் எவ்வுயிரும் தெய்வமென்றால்
மனையாரும் தெய்வமன்றே மதிகெட்டரே.’

‘தாயைப் போலே பிள்ளை யென்று முன்னோர்
வாக்குள தன்றே? பெண்மை யடிமையுற்றால்
மக்களெலாம் அடிமையுறல் வியப்பொன்றுமோ’

கவிஞனின் நடுநிலையுள்ளமும் செயலாற்றலும் இங்குச் சிறக்கின்றன.

‘காதலினாற் சாகாமலிருத்தல் கூடும்
கவலைபோம் அதனாலே மரணம் பொய்யாம்
காதல்செயு மனைவியே சக்திகண்டீர்
கடவுணிலை அவளாலே எய்தல் வேண்டும்—ஒருவர்

பண்பும் ஆத்மிகமும் (Spiritual Perfection) மற்றவரால் உருவாகின்றன என்ற உண்மை இங்கு முணர்த்தப்படுகிறது கடவுணிலை அவளாலே யென்பதில். அதனால், மேனாட்டு

மாதரெலாம் தம்முடைய விருப்பின் வண்ணம் மனிதருடன் வாழ்ந்திடலா மென்பர், அது ஈரமிலா மனிதர்சொல்லும் வார்த்தைகண்டிர் விடுதலையாம் காதலெனிற் பொய்மைக் காதல் என வேண்டிய விடத்தே கண்டிக்கவும் செய்கிறார்.

ஆணெல்லாம் கற்பைவிட்டுத் தவறுசெய்தால் அப்போது பெண்மையுங்கற்பழித்திடாதோ காணுகின்ற காட்சியெல்லா மறைத்துவைத்துக் கற்புக்கற் பென்றுலகோர் கதைக்கின்றாரே

என இடித்துக் காட்டுகிறார், தான் ஆணென ஒரு பக்கஞ் சாரவில்லை.

‘நேராக மானிடர் பிறரைக் கொல்ல
நினையாமல் வாழ்ந்திட்டா லுமுதல் வேண்டா
ஆதலால் மானிடர்கள் களவை விட்டால்
அனைவருக்கும் உழைப்பின்றி உணவுண்டாகும்

என ஒரு நாடு, ஒரு இனம் மற்றோரினத்தைச் சுரண்டுவதை வெறுக்கிறார்.

ஈரமிலா நெஞ்சுடையார் சிவனைக் காணார்
வீரமிலா நெஞ்சுடையார் சிவனைக் காணார்
யாமறிந்த மதங்கள் பலவுளவாமன்றே
யாவினுக்கு முட்புதைந்த கருத்திங் கொன்றே

எனக் கடவுளைக் காண வீரநெஞ்சம் வேண்டுமெனச் சுட்டுகிறார். பொதுச் சமயத்தை வற்புறுத்துகிறார்.

குழந்தைகட்கிரண்டும் பெரியவர்க்கிரண்டும் படித்தற் காவனபோல அமைந்தன நான்கு நீதிப் பாடல்கள். பாப்பாப் பாட்டும் புதிய ஆத்தி சூடியும் சிறுவர்களை மிகவும் கவர்ந்து விட்டன. ஓடி விளையாடு, மாலை முழு

வதும் வினையாட்டெனக் குழந்தைகட்கு விட்டுக் கொடுத்து நீதி யெழுதியோர் வேறு யார்? மனோதைத்துவ மறிந்து பாடுகிறார் கவி. முதலில் பறவை, நாய்களிடம் பழகி வினையாடுங் குழந்தைகட்கு அவற்றைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார். பொய்யாமை புறங்கூருமை குழந்தைகட்கு அ, ஆ எழுத்துக்களைப் படிப்பதுபோல; எனவே முதலில் அவற்றைப்பற்றி விளக்குகிறார்; 'சாமி கண்ணைக்குத்தாது என்று கூறி—தெய்வம் நமக்குத் துணை' என்றுரைத்துத் தமிழ், தமிழ்நாடு, இந்தியாமீது பற்றினை இளமையிலேயே விதைக்கிறார்.

பெற்றோர் இளமையிலேயே சாதி - விஷத்தை யிடுகின்றனர். எனவே அதனை அகற்றப் பார்க்கிறார். சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா, அன்பு நிறைய உடையவர் மேலோர், உயர்வு தாழ்ச்சி சொல்ல பாவம் என்கிறார். வேறு காரணங்காட்டி அவர்களைத் திருப்ப முடியாதல்லவா? வேறொரு பெரியவர், பாட்டில் காரணங்காட்டுகிறார்.

'ஒற்றைக் குடும்பந்தனிலே' யெனத் தொடங்கிக் குடும்பத்தில் பொருள் வளர்க்கும் தந்தை, மனை வாழச் செய்யும் மனைவி, ஏவல் செய்யு மக்கள் யாவரும் ஒர் குலம், தொழிலால் உயர்வு தாழ்வில்லை யெனத் தெளிவுறுத்துகிறார். வெள்ளை நிறத்தொரு பூனை வீட்டில் வளர்ந்து பிள்ளை பெற்றது; பலநிறக் குட்டிகள், எந்த நிறமிருந்தாலும் யாவும் ஒரேதரமன்றோ, இந்த நிறஞ்சிறிது இஃதேற்றமென்றுஞ் சொல்லலாமோ என்கிறார்.

வண்ணங்கள் வேற்றுமைப் பட்டால்
 மானுடர் வேற்றுமை யில்லை
 எண்ணங்கள் செய்கைகளெல்லாம்
 யாவர்க்கு மொன்றெனல் காணீர்.
 'உடன் பிறந்தார்களைப் போல—இவ்
 வுலகில் மனித ரெல்லோரும்,'

பாருக்குள்ளே சமத்தன்மை—தொடர்
 பற்றுஞ் சகோதரத் தன்மை
 யாருக்கும் தீங்கு செய்யாது—புவி
 யெங்கும் விடுதலை செய்யும்
 வயிற்றுக்குச் சோறிடவேண்டும்—இங்கு
 வாழு மனிதருக் கெல்லாம்
 பயிற்றிப் பல கல்விதந்து—இந்தப்
 பாரை உயர்த்திட வேண்டும்

என முரசறைகிறார். முரசுப் பாட்டு நல்ல பாட்டு. அவசரமாக அறியவேண்டுவதனை, இன்றியமையாததை முரசறைந்தறிவிக்கிறோம். நீதிகளில் நாட்டிலும் உலகிலும் விரைந்து நடைமுறைக்கு வரவேண்டியவற்றை அன்பென்று வெற்றியெட்டுத் திக்கு மெட்ட முரசு கொட்டுகிறார் :

பாரதியின் புத்துணர்ச்சிகளெல்லாம் புதிய ஆத்தித் தூடியில் புலனாகின்றன. ஓளவை ஆத்தித் தூடிக்கும் இதற்கும் வேற்றுமை பலவுண்டு. இதில் கொஞ்சம் இராஜசத்தை (வீரியத்தை) மிகுதியாகக் கொள்ளச் செய்கிறார்.

முனையிலே முகத்துநில், ரௌத்திரம் பழகு, வெடிப் புறப் பேசு, வீரியம் பெருக்கு, நையப்புடை, போர்த் தொழில் பழகு. சீறுவோர்ச் சீறு முதலியன.

புதுமைகளை யேற்றுப் பழமைகளை உதறச் சொல்வதொன்று : புதியன விரும்பு, தொன்மைக் கஞ்சேல், பேய்கட் கஞ்சேல், சோதிடந்தனை யிகழ், தையலை உயர்வு செய், தேசத்தைக் காத்தல் செய், ஊண்மிக விரும்பு, வேதம் புதுமை செய், வானநூற் பயிற்சி கொள், உலோக நூல் கற்றுணர், சரித்திரத் தேர்ச்சி கொள்.

உடலினை உறுதி செய். ரூபஞ்செம்மை செய், யௌவனங் காத்தல் செய்-பழைய நூல்களின் உடல்நிலையாமை நீதிக் கெதிரான புதுமைக் கொள்கையிது!

புலவன் அக்காலத்தின் குழந்தை (நூற்றாண்டின் படைப்பு) யாயினும் அதாவது அக்காலக் கொள்கைகளின் உருவம் எனினும், அவன் காலத்தை யெதிர்த்தும் பொருந்தாத தீமைகளை யெதிர்ப்பவனாதலால், நாட்டின் நன்மை தீமைகளை நன்கு ஆராய்கிறான். எனவேதான் செய்யுள் என்பது வாழ்வின் திருத்தம் (Criticism of Life) என எழுதுவாராயினர் அறிஞர். பெண்கட்குரிமை பேசினும் முன்னோரிடத்தில் 'மேனாட்டுக் காதலை' முழுதும் ஏற்றுக் கொள்ளாமையைப் பார்த்தோம்.

ஆத்திதூடியிலும், பழமையிற் சிறந்தவற்றைப் போற்றியே எழுதுகிறார். ஈகைத்திறன், ஏறுபோல்நட, எண்ணுவதுயர்வு (உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்), கற்றதொழுகு முதலியன.

பாரதியின் நூல் முழுவதும் உண்மைகளும் நீதிகளும் நிறைந்தேயுள்ளன. புதுமையும் ஒரு துடிப்பும் புதிதாகக் கலந்துள்ளன. தளிர், அரும்பு, பூ, காய், பழம் இவையெல்லாமிருப்பினும் அவற்றுள் விதைக்கு என்ன இடமுண்டோ அந்த இடம் நீதிகளுக்குச் செய்யுளில் தரவேண்டியாகலாம்.

இப்பகுதி மட்டுந்தானென்பதற்கில்லை. சுதந்திரம், பெண்கள் என்பன பற்றிப் பாடியனவும் சமூகப் பாடல்களும் அரசியல், சமூக நீதிகளையுணர்த்துவனவாகவே கொள்ள வேண்டும்.

வேதாந்தப் பாடல்கள்

கடவுட் பாடல்களையே இங்கு வேதாந்தப் பாடல்கள் என்கிறோம். பாரதி ஒரு சிறந்த வேதாந்தியாகவே தெரிகிறார். புதுவையில் அரவிந்தர் போன்றோருடன் மிக நெருங்கி வாழ்ந்திருக்கிறார். புதுவை முத்துமாரியம்மன் மீதெல்லாம் பாடியிருக்கிறார். வேதாந்திக்கு எல்லாக்கடவுளும் மதமும் ஒன்றே. தானும் கடவுளேயென்பான் ஒரு சமயம்.

பாரதி தேசீயக் கவியாயினும் அவரது கடவுட் பாடல்களும் மிகச் சிறந்துள்ளன; காலத்திற்கேற்பவகுக்க வேண்டிய புதிய வழிகளையும் காட்டியுள்ளார். கவிஞன் ஐந்து பொருள்களைக் கொண்டு பாடுகிறான். ஒன்று தன் வாழ்க்கையைப்பற்றியது; அடுத்தது கடவுள் உயிர், இருவினை வீடு முதலியன பற்றியது; மற்றொன்று சமூகம், நாடு, உலகம் பற்றியது, வேறொன்று இயற்கை, மற்றது பாடல் யாப்பு.

இங்குக் கடவுளைப்பற்றிப் பேசுகிறார் பாரதி; காற்று, சக்தி முதலியவிடங்களில் (காட்சிகள்) முன்பு இயற்கையைப் பற்றியாய்ந்தோம். பாரதி அறுபத்தாறு, கதைகள் பாடிக் கவிதையெழுதென்பார். அழகுத் தெய்வம் முதலாம் பாடல்களில் தம்மைப்பற்றிப் பாடுவதாகக் கொள்ளலாம். தேசீயப் பாடல் முதலியவெல்லாம் பிறரைப்பற்றியன (உலகு). கவிதைப் பொருளை மேனாட்டார் இவ்வாறாகப் பிரிக்கின்றனர்.

வேதங்கள், வேள்வி, பிரமம், தீமுதலாம் இயற்கைகள் ஆயவற்றை யடிக்கடிப் போற்றுதலாலே இவ்நல்ல வேதாந்தியெனத் தெரிகின்றது. விவேகாநந்தர் கோட்பாடுகளை அடிக்கடி உட்கொண்டு பாடுகிறார்.

பாடல்களில் இந்து கடவுளர் யாவரையும் பாடுகிறார். பெரியோர் பாடிய பொதுமையும் பெருமையும் பாடல்களில் பெருகிக் காண்கின்றன. விநாயகர் முச்சக்திகள், திருமால், முருகன், வேள்வி ஆகியவனைவரையும் பாடுகிறார்.

மேலும் உள்ள சிறப்பு, இயேசு முகம்மது இருவரையும் பாடுவதுடன் இவ்விருவரையும் ஒரே இறைவனின் வேறு தோற்றங்களாகவே கண்ணன் சிவன் ஆகியோருடன் ஒற்றுமைப்படுத்துகிறார்.

அப்பாலுமடிசார்ந்தாரடியார்க்கு மடியேன் எனச் சுந்தரமூர்த்திகள் கூறியது மற்ற மதத்தாரையும் தழுவும் எனச் சில சைவ அறிஞர்கள் பொருள் செய்தற்கேற்பவே இது இருக்கின்றது ஆனால் துணிச்சலாக இப்பொதுமையை எழுதி நிலைக்க வைத்த பெருமை பாரதிக்கே யுரியதாம். இதுவே பாரதி தூண்டிய புதுமை; அவரெழுதிய கடவுட் பாடல்களில் மிகப் பயனுடையது இப்பாடலேயாம். மற்ற கடவுட் பாடல்களில் இவரை விஞ்சுவோர் பலர் பாடல் பாடிய பெரியோரிருக்கலாம்.

‘ஆத்திருடி யினம்பிறை யணிந்து
மோனத்திருக்கு முழுவெண் மேனியான்
கருநிறங்கொண்டு பாற்கடல் மிசைக்கிடப்போன்
மகமது நபிக்கு மறையருள் புரிந்தோன்
ஏசுவின் தந்தை யெனப்பல மதத்தினர்
உருவகத்தாலே உணர்ந்துணராது
பலவகையாகப் பரவிடும் பரம்பொருள்.

பிரம்மஞானம் (சங்கம்) வளர்ச்சியோங்கிய காலம் இது; அக்கருத்து இக்கவிதைகளில் கருக்கொண்டமை காண்கிறோம். இனித் தனிச் சமயப்பித்துடன் உலகில் தரிக்கவோ தழைக்கவோ இயலாது. எனவே, பாரதி முன்னறிவுடன் மொழிந்த அரும் பாடலாகும்து.

பாரதி ஏதோ பத்திரிகைகளைப் படித்துப் பேச்சு வழக்கில் தெரிந்ததைக்கொண்டு பாடலெழுதிவிடவில்லை. சிறந்த இலக்கிய இலக்கண அறிவுடன்தான் அவர் சிறந்த கவிஞராக முடிந்தது. அவர்க்கு நல்ல யாப்பிலக்கணப் புலமையிருந்ததன்றான் நிலைத்த பாடல்களைப் பாடமுடிந்தது. வினாயகர் நான்மணிமாலையில் வெண்பா, கலித்துறை முதலிய பாடுதற்குரிய பாடல்வகைகளையெல்லாம் பாடியுள்ளார்.

அச்சம் வேண்டேன் அமைதி வேண்டினேன்
களவு வேண்டேன் கழல்வேண்டினேன்

எனக் கணபதியைக் கேட்கு முறை நன்றாயிருக்கிறது.

‘பக்தியுடையார் காரியத்திற் பதரார், மிகுந்த பொறுமையுடன் வித்து முளைக்கும் தன்மைபோல் மெல்லச் செய்து பயனடைவார்’— இக்கருத்தும் உவமையும் கவினுற்று விளங்குகின்றன.

‘கவலைப் படுதலே கருநரகம்மா
கவலையற்றிருத்தலே முக்தி—’

விநாயகர் பாடல்களுள் இவை விஞ்சிய நயமுடையன.

‘பக்தியினாலே’ என்ற பாடலைப் புதுவையில் பாரதியின் குழந்தை நோயுற்றிருந்தபோது அனைவரும் மருத்துவ முறையைக் கையாளுமாறு துடிக்கப், பாரதி பக்தி முறையைப் பின்பற்றினால் நோய் தீரும் எனக் கூறிப் பாடினாராம். மன அமைதியும் நலமும் நோயாளிக்கும் சூழ்ந்திருப்போர்க்கும் எவ்வளவு இன்றியமையாவென்பதை இக்கால அறிஞர் கண்டுள்ளனர். அம்மனநிலையைத் தருவனவற்றுள் பக்தியும் ஒன்றுதானே; பாரதியின் பாடல் இவ்வகையில் உயர்ந்தது.

கந்த மலர்த்தாள்—துணை
காதல் மகவு வளர்ந்திட வேண்டுமென்

சிந்தை யறிந்தே—அருள்

செய்திடவேண்டு மென்றலருளெய்திடும்.

இச்சாசக்தி, கிரியாசக்தி ஞானசக்தி இவற்றையே திருமகள், பராசக்தி, கலைமகளாகப் பாரதி வருணிக்கிறார் என்னலாம். அழகும், செல்வமும் இருக்குமிடங்களில் லட்சுமியும், அறிவும் கலையுமிருக்குமிடங்களில் சரஸ்வதியும் இருப்பதாக வருணித்துள்ளமை மகிழத்தக்கதாயுள்ளது,

‘மக்கள் பேசும் மழலையி லுள்ளாள்
கோதகன்ற தொழிலுடைத் தாகிக்
குலவு சித்திரம் கோபுரம் கோயில்
ஈதனைத்தின் எழிலிடையுற்றாள்’—கலைமகள்
வஞ்சமற்ற தொழில் புரிந்துண்டு
வாழு மாந்தர் குல தெய்வமாவாள்.

பாரதியின் புதுமுறைப் பூசனையை அறியாதாரில்லை :—

மந்திரத்தை முணுமுணுத் தேட்டை
வரிசையாக அடுக்கி யதன்மேல்
சந்தனத்தை மலரை யிடுவோர்
சாத்திரம் இவள் பூசனையன்றும்
வீடுதோறும் கலையின் விளக்கம்
வீதிதோறும் இரண்டொரு பள்ளி.

திருமகள் :—

வீரர்தந்தோளினிலும்—உடல்
வியர்த்திட வுழைப்பவர் தொழில்களிலும்
பாரதி சிரத்தினிலும்—இருப்பவளாம்!
‘செல்வம் எட்டும் எய்தி
இல்லையென்ற கொடுமை—உலகில்
இல்லையாக வைப்பேன்.’

அங்குக் கண்ணனையே பெண்ணாக்கிக் காதலியாகக் கொண்டு பாடினார் கண்ணன் பாட்டில். இங்கு மூன்று

காதலில் லட்சுமி, சரஸ்வதி, சக்தி மூன்று பெண்களையே முன்னோக்கிக் காதல் பாட்டுப் பாடுகிறார் கவிஞர். கடைசியில் காதல்,

‘தோத்திரம் பாடித்

தொழுதிடுவோமடா’—எனவே முடிகிறது.

‘வாஞ்சையுண்டா வயதங்ஙனமே யிரு

பத்திரண்டா மளவும்—வெள்ளைப்

பண்மகள் காதலைப் பற்றி நின்றேனம்மா

என்ற கலைமகள் காதலில் பாரதியின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு காணப்படுகிறது, 22 வயதுவரைக் கலைமகள் காதலில் ஈடுபட்டாராம். பக்தியையே இங்குக் காதலாகப் பாடுகிறார்,

பாரதி கடவுட்பாடல்களில், முருகன் பாடல் நான்கும் கடவுட் பாடல்கள் நான்கும் தூண் போன்றன, ‘சொல்ல வல்லாயோ கிளியே’ என்பது இசைப்பாடலாகி விட்டது. ‘அறிவாகிய கோயிலிலே அருளாகிய தாய் மடிமேல் பொறிவேலுடனே வளர்வாய்’ இதில் அருளே சக்தி என்ற சித்தாந்த கருத்து அருளாகிய தாய் என்பதுள் பொதிந்திருக்கிறது மேலும் அருளுக்கும் அறிவுக்குமுள்ள தொடர்பு; இரண்டிற்கும் பிறப்பதே அழகு இளமை என்பன போன்ற உண்மைகள் இங்குத் தெளிவாகின்றன.

‘அல்லிக் குளத்தருகே ஒருநாள்’ என்ற அடி அனை வருள்ளத்தையும் தொட்டிருக்கிறது. தமிழ்க் களவியலைக் கவினுற வரைந்து காட்டுமிடம் இது.

பாலேவனத்திடையே கைப்பற்றி நடக்கையிலே என்ற வரிகள் உடன்போக்கு என்ற துறையை உணர்த்துகின்றன. ஆரிய தரிசனத்தில் புத்தர் காட்சி வருகிறது.

‘பொன் மரத்தின் கீழ்—வெறுஞ்

சின்மயமானதோர் தேவனிருந்தனன்’

புத்த பகவான்—எங்கள்

புத்த பகவான்.

பா—7

இங்குக் கருத்து திரும்பத் திரும்ப வரும் அடிகளால் பதிகின்றது; வற்புறுத்தப்படுகின்றது. ஆரிய தரிசன மென்று புத்தர் கண்ணன் இருவர் காட்சியையும் எடுத்துக் கொண்டது மிகப் பொருத்தம். காட்சி வருணனை நன்றாகவேயுள்ளது. ஆரியருள் சிறந்தோர் இவ்விருவரன்றோ.

கண்ணன் பிறப்பினை 'மன்னுபுகழ் கௌசலைதன்' முதலாம் பாடல்களைத் தந்த ஆழ்வார் பாடல்களுடனினிணைத்து ஆராயவேண்டும். தமிழ் இலக்கிய மரபில் சிறந்தோர் பிறப்பைப்பற்றிப் பாடுகையில் அவர்க்கு இந்திரன் தூரியன் வருணன் தீ முதலோர் தங்கள் படைகளுள் ஒன்றினைப் பரிசாகத் தந்ததாகக்கூறலுண்டு. கம்பரும் அம்மரபைப் பின்பற்றுகிறார். அதனாற்றான் பிள்ளைத்தமிழில் குழந்தையை எல்லாத் தெய்வங்களையும் வேண்டிக் காக்கச் சொல்கின்றனர் போலும்!

கண்ணனைக் கங்கை, சங்கரன் முதலோர்வந்து வாழ்த்துகின்றனர். கீதையில் உலகின் எல்லாப் பொருளிலும் அவற்றின் தன்மையாய்த் தானிருப்பதாகக் கண்ணன் கூறுகிறான். அக்கருத்தைப் பலபாடல்களில் பாரதி கூறுகிறார் 'காயிலே புளிப்பதென்னே,' 'காற்றிலே குளிர்ந்ததென்னே' போன்ற பாடல்களில்.

போற்றினோரைக் காப்பதென்னே

பொய்யர்தமை மாய்ப்பதென்னே

இவ்விரண்டும் கடவுள் தத்துவத்தின் கண்களென்னலாம்.

தூரியனைப்பற்றியொரு கற்பனை: அஃது ஒப்பற்றதும் உயர்ந்ததுமாகும்.

'காதல் கொண்டனை போலுமண் மீதே
கண் பிறழ்வின்றி நோக்குகின்றயே
மாதர்ப் பூமியுநின் மிசைக்காதல்
மண்டிளாளிதில் ஐயமொன்றில்லை
சோதிகண்டு முகத்திலிவட்கே
தோன்றுகின்ற புதுநகை யென்னே!

நவராத்திரி, பூலோக சூமாரி முதலாம் பாடல்களை வடமொழிச் சொற்களாலேயே, வடமொழிப் பாடல்களாகவே பாடியதாற்றான் பாரதிவழிக்கவிஞர் தமிழில் வடசொற்களைக் கலக்க அஞ்சமாட்டேமென்கின்றனர். ஆனால் பாரதி அதனைத் திறமையுடன் கையாண்டார்; மற்ற பாடல்களில் வடசொற்களைக் கலக்கவில்லை, பாடல்கள் தமிழாகவே ஒலிக்கின்றன. எனினும் இது பாரதியால் தமிழில் உற்ற, அகலாத ஒரு சிறு குறைதான்.

ஓதாமல் ஒரு நாளும் இருக்கவேண்டாம் (வேண்டாம்) என்பதுபோல மனதிலுறுதி வேண்டும், (வேண்டும்) எனப் பாடினார்.

கவிஞன் கடவுள் என்ற பொருளைப்பற்றி ஏதாவது சொல்லியாகவேண்டும். இல்லை அல்லது உண்டு என்பது பற்றி அவன் கருத்தை அறிய மக்கள் அவாவாமல் இரார். கவிஞன் அறிஞன்; மக்கட்கு வழிகாட்டி எனவே மக்கள் வாழ்விலுள்ளது, அவர்களால் முடிவு காணப்படாதது பற்றி அவன் சும்மாயிருந்து விடமுடியாது. கடவுளைப் பற்றிக் கவலையில்லையென்று கூற முடியாது. அவன் நாத்திகனாயிருக்கலாம். மனித அறிவுக் கப்பால் அவனால் வியக்கக் கூடியது என இருக்கும்வரை அதனைப்பற்றி ஆராய்ந்துதானே தீரவேண்டும். அதனைப் பற்றி நினையாவிடில் மனிதனைப் பற்றி நினைக்க மறுத்து விட்டான் அல்லது மறுக்காமல் விட்ட குறையுடையான் என்றே பேர் வரும். சக்திப் பாடல்களில் கடவுட்டன்மையைக் கவிஞர் வியக்கிறார்.

‘ஞாயிறென்ற கோளம்—தருமோர்
நல்ல பேரொளிக்கே
தேய மீதோருவமை—எவரே
தேடியோத வல்லார்.’

‘தூரியன் ஒருநாள் தோன்றாமலும் அன்றி இருபத்துநாலு மணியும் விளங்கவும் அன்றி அவன் ஒளி குளிரவும் ஆக்கவல்ல ஆற்றல் மனிதன் பெறும் வரை, கடவுள் என்ற வியப்பு உலகில் இருந்தே தான் தீரும்!’

‘காலமாம் குளத்தி லண்ட’ என்ற காவடிச் சிந்தில் கவிஞரின் தத்துவஞானம் நன்கு புலனாகிறது. பாஞ்சாலி சபதத்தில் நொண்டிச்சிந்து; இங்குக் காவடிச் சிந்து இவற்றுலேதான் பாரதி பொதுமக்கட்குப் பாடிஞர் என்பது பெறப்படுகின்றது.

ஆதியாஞ் சிவனுமவன் சோதியான சத்தியுந்தான்
அங்கு மிங்கு மெங்கு முளவாகும்—ஒன்றே
யாகினால் உலகனைத்துஞ் சாகும்.

இந்தத் தத்துவ நுட்பத்தைக் காணவேண்டும்; பொது மக்கட்காயினும் கருத்து அவ்வளவு எளிதானதன்று; உயர்ந்ததை எளிதாக்க முயல்கிறார் அவ்வளவே. முத்து மாரிப் பாடல்களும் ஏழை மக்கட்கே. கலையினால் நினைவினால் வழிபடும் உயர்தரத்தார் ஆடிப்பாடி அறைகூவீ வழிபடும் முறைகளை விரும்பவில்லை, அதற்குரிய கடவுளரை அதிகம் விரும்பலுமில்லை, பின்னவர் கலை வழிபாட்டிற் கருத்தானலுமில்லை. அதாவது காளி, மாரி, வீரன் முதலியோரை வழிபடுவோர் நடராசர், குழல்-கண்ணன் ஆகியோர் வழிபாட்டை அதிகம் பின்பற்றவில்லை. பாரதி ஜனநாயகக் கவியாகையாலே பிரம்மத்தையும் மாரியம்மனையும் பிரிவின்றி வழிபடுகிறார்.

துணி வெளுக்க மண்ணுண்டு
தோல் வெளுக்கச் சாம்பருண்டு.
மணி வெளுக்கச் சாணையுண்டு
மனம் வெளுக்க வழியில்லை

என்னும்போது கவிதையின் கற்பனைத்திறன் மிகமிக-வோங்கிவிடுகின்றது. முன்பு உலகில் எங்கும் ஒளிமயமா

யிருக்கிறது, ஆனால் இம்மனிதன் மனம் மட்டும் இருண்டிருக்கிறது என்றதுபோல இதுவும் ஒப்புயர்வுத் (Contrast) திறமாம்.

தாயே யெனக்கு மிகநிதியும்—அறந்
தன்னைக்காக்கு மொருதிறனும், வேண்டுமன்றி

தேடிச் சோறு நிதந்தின்று-பல சின்னஞ் சிறு கதைகள் பேசி, மனம் வாடித் துன்பமிக வழன்று-பிறர் வாடப் பல செயல்கள் செய்து நரைகூடிக் கிழப்பருவமெய்திக் கொடுங்கூற்றுக்கிரையாக வேண்டாமென்கிரூர்.

‘தோளை வலியுடையதாக்கி - அரிவாளைக் கொண்டு பிளந்தாலும் கட்டுமாறுவுடலுறுதி தரவேண்டுமாம்.

பண்ணிற் கோடி வகையின்பம்—நான்
பாடத் திறனடைதல் வேண்டும்.

இதனை அடிக்கடி வேண்டுகிரூர். இசை வாழ்வின்பத்திற் கின்றியமையாததன்றே !’

‘சத்தியே நம்மைச் சமைத்ததுகாண் நூருண்டு
பத்தியுடன் வாழும்படிக்கு’

நூற்றூண்டு வேண்டுமென அடிக்கடிக் கேட்கிரூர். சுமார் 30 தானே இந்தியாவின் சராசரி வயது. பிறர்க்கெல்லாம் நூறு கேட்ட பிறர்க்குரியாளன், தான் பிறருடைய சராசரி வயதிலேயே சென்று விட்டான் !

பராசக்தி மீது பாரதிக்குப் பற்று மிகுதி. பராசக்தி யேழையேன் கவிதையாவும் தனக்கெனக் கேட்கிரூள் என்கிரூர். கடவுட்பாடலுள் பராசக்தி பாடலே மிகுதி.

‘பாம்பை யடிக்கும் படையே சக்தி
பாட்டினில் வந்த களியே சக்தி
மானிலங் காக்கும் வலியே சக்தி
ஊழ்வினை நீக்கும் உயர்வே சக்தி’

மனச்சக்தி, உடல் சக்தி யாவும் சக்தி யென்கிரூர் .

மும்மூர்த்திகட்கும் சக்திக்குமுள்ள தொடர்மை
இரண்டே வரிகளில் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

மூர்த்திகள் மூன்று பொருளொன்று—அந்த
மூலப்பொருளொளி யின்குன்று
நேர்த்தி திகழும்ந்த வொளியை—எந்த
நேரமும் போற்று சக்தியென்று.

சக்திக்கு ஆத்ம சமர்ப்பணத்தை 'தலையே நீவணங்காய்'
என்ற அப்பர் பாடலுடன் ஒப்பிட வேண்டும்.

காலமாம் குளத்திலண்ட என்ற பாடலைப் போன்று
ஆழ்ந்த தத்துவங்களை அழகாக எடுத்துக் காட்டுவது.
ஊழிக் கூத்தாகும் :

'காலத்தொடு நிர்மூலம் படுமூவுலகும்—அங்கே
கடவுள் மோனத்தொளியே தனியாயிலகும்'
சிவன் கோலங்கொண்டுன் கனல்செய் சினமும் விலகும்.
மோகத்தைக் கொன்றுவிடு—அல்லாலெந்தன்
மூச்சை நிறுத்திவிடு
சிந்தை தெளிவாக்கு—அல்லாலிதைச்
செத்த வுடலாக்கு
வெள்ளக் கருணையினில்—இந்நாய்ச் சிறு
வேட்கை தவிராதோ

வாழ்க்கை நன்றாக வேண்டும் இன்றேல் வீழ்வதே
மேல் எனத் தீவிரமாயிருந்திருக்கிறார் பாரதி. எனவே
அவரொரு ஆவேச வாழ்க்கை நடத்தியிருக்கிறார். தான்
ஒரு நல்ல காரணத்திற்காகச் செத்துவிடவேண்டும்
என்று கூடத் துடித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. எனவே
தான் இளமையிலேயே அவர் சாவைத் தானே வர
வழைத்துக் கொண்டார் எனல் வேண்டும். இன்றேல்
இன்னும் பல்லாண்டுகள் அவர் வாழ்ந்திருக்கலாம்.
சுதந்திரத்திற்குத் தமிழகத்திற்காகத் தானே கொடுத்துக்
கொண்ட முதற் கடபலி பாரதி என்றால் மிகையில்லை;

அச்சமின்றித் திருவல்லிக்கேணிக் கோயில் யானையிடம் பழசியதற்கும் அதனால் மிதியுண்டு இறந்ததற்கும் இதுவே காரணமாக வேண்டும். ஆழ்வார் நாயன்மார்க் கிருந்த வாழ்க்கைத் தீவிரம் (வாடினேன் வாடி-திரு மங்கை) இவர்க்கிருந்துள்ளது.

இந்தமெய்யும் கரணம் பொறியும்
இருபத்தேழு வருடங்கள் காத்தனன்

என்பதோர் வாழ்க்கைக் குறிப்புள்ளது.

எடுத்த காரியம் என்ற வெற்றிப் பாடல், மந்திரம் போல் மனப்பாடம் செய்து எப்போதும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கத் தகுவதாம்.

உலகே மாயை; துன்பங்கட்கெல்லாம் மாபையே காரணம். அதற்குச் சுருங்கிய ஒரு மருந்து கூறுகிறார்.

சித்தத் தெளிவெனும் தீயின்முன்
நிற்பாயோ மாயையே

1. “நாய்தரக் கொள்ளுமோ நல்லரசாட்சியை மாயையே”
நாய்தரக்கொள்ளுஞ்சீயம் நல்லரசென்று நக்கான்
(கம்பர்)
2. “என்னிச்சை கொண்டுன்னை எற்றிவிடவல்லேன்
மாயையே”
மனமெனுமோர் பேய்க்குரங்கு மடப்பயலே
(இராமலிங்கர்)
3. “யார்க்கும் குடியல்லேன் யானென்பதோர்ந்தனன்
மாயையே”
நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம் (அப்பர்)

இம்மூன்று பாரதி வரிகளும் தமிழ் இலக்கியத்துள் எவ்வளவு தோய்ந்து வந்துள்ளவென வறிகிறோம்.

அச்சமில்லை என்ற பாடல் வழிநடைப் பாட்டாக நன்குதவுகிறது. உலகில் அச்சமேற்படற்காம் வழிக ளெல்லாம் கற்பனையுடன் விவரிக்கப்படுகின்றன.

மேனகை, சாக்ரடீஸ் வரலாறுகளெல்லாம் இங்கு நினை
ஒட்டப்படுகின்றன.

பல கடவுளரையும் வணங்கினாலும் உயிரின் முடிந்த
வழிபாடு அறிவுத் தெய்வத்திற்கே, வேதாந்த பிரம்மத்
திற்கேயாகவேண்டுமெனப் பாரதி வழிகாட்டுகிறார்.
முடிந்த நிலை அறிவுநிலை (ஞானயோகம்). அங்கிருந்து
கீழ் நிலைகளை (மாரி, காளி) வழி படலாம். ஆனால் மாரி,
வீரன் வழிபாட்டிலேயே நின்று மேலிடம் தெரியாது
இருப்பதே கடவுள் நிலையாகக் கொண்டு விடலாகாது!

மாடனைக் காடனை வேடனைப்போற்றி
மயங்கு மதியிலிகாள்—எத
னூடு நின்றோங்கு மறிவொன்றே தெய்வமென்
றேதி யறியீரோ.

ஆயிரம் தெய்வங்கள் உண்டென்றுதேடி
அலையும் அறிவிலிகாள்
பல்லாயிரம் வேதம் அறிவொன்றே
தெய்வமுண் டாமெனல் காணீரோ.

செத்த பிறகு சிவலோகம் வைகுந்தம்
சேர்ந்திடலாமென்றே யெண்ணியிருப்பார்
பித்த மனிதர் அவர் சொல்லும் சாத்திரம்
பேயுரையாமென்றிங் கூதேடாசங்கம்

இத்தரை மீதினி லேயிந்த நாளினில்
இப்பொழுதே முக்தி சேர்ந்திட நாடிச்
சுத்த அறிவு நிலையிற் களிப்பவர்
தூயவ ராமென் றுாதேடா சங்கம்.

அரை நாத்திகமாகத் தோன்றுகிறதா? வேதாந்தியும்,
இவ்வுலக வாழ்வு பற்றியே கவலை கொள்ளும் புத்தரும்
அரை நாத்திகரென்றே அழைக்கப்படுவர். ஆனால்
அறிவு நிலை (ஞானயோகம்) அது.

ஜயமுண்டு பயமில்லையென ஜயபேரிகை கொட்டி
யழைக்கிறார் பாரதி. கண்ணன் சங்கையூதியழைக்கிறார்

அடியாரை. ஜன்மத்தில் விடுதலையுண்டு நிலையுண்டு என உறுதி கூறுகிறார்.

“தொலையெட்டிக் கரையற்றுத் துயரற்று விடுபட்டுத் துணிவுற்ற குலசத்தி சரணத்தில் முடிதொட்டு”

ஜயமுண்டு, என்கையில் வெற்றிக்கூத்துணர்ச்சி பாடலில் தாவிக்குதித்தாடுவதைப் பார்க்கிறோம். பாடலுக்குரிய கருத்துணர்ச்சி இப்பாடலில் விளங்க வைக்கிறார் கவிஞர்.

இயேசு சிலுவையில் மாண்டு மூன்றாம் நாள் உயிர்த்தெழுந்தார். அதற்கோர் அழகிய தத்துவக் கற்பனை!

முன்பு தீமை வடிவினைக் கொன்றால்
முன்று நாளினில் நல்லுயிர் தோன்றும்

‘உண்மையென்ற சிலுவையிற் கட்டி உயர்வை ஆணித்தவங்கொண்டடித்தால் வண்மைப் பேருயிர் ஏசுகிறிஸ்துவான மேனியில் அங்கு விளங்கும்.’ இந்துமத வெறித்தனம் நீங்கிய பாடல்கள் இவை. ஒரு சார்பற்ற (Secular) கடவுளை முந்தியே படைத்துவிட்டார் பாரதி.

பொறிசிந்தும் வெங்கனல்போற் பொய்தீர்ந்துதெய்வ வெறிகொண்டா லாங்கதுவே வீடாம்

பாரதி வாழ்க்கை இவ்வெறியேயாம்; சக்திப் பாடலே நற்சான்றும். பெரிய புராணமே, இவ்வெறி வாழ்வளித்த வீட்டைக் குறிப்பதாம். ஆழ்வார் பலர் அடிக் கடி இத்தகைய இவ்வுலக வீட்டினை (ஜீவன் முக்தி) இரங்கி வேண்டுவர்.

வேதாந்தியாயினும், அது வெறி வேதாந்தமோ, வீண் வேதாந்தமோ அன்று; “இந்த உலகமே பொய் என்று நமது தேசத்தில் ஒரு சாத்திரம் வழங்கி வருகிறது. சந்நியாசிகள் இதை ஓயாமல் சொல்லட்டும், கவலையில்லை. குடும்பத்திலிருப்போர்க்கு அவ்வார்த்தை பொருந்துமா? தங்கச்சிலைபோலே நிற்கிறாள் மனைவி அவள் பொய்யா? குழந்தைகள் பொய்தானா?” என்று

வாய் வேதாந்தத்தை உடைத்தெறிகிறார். அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கையென அறைகிறது குறள்.

இத்தகைய சமய வாழ்வின் வெற்றிக்கும் முக்திக்கும் மனமே காரணம். மனக்குதிரையை யடக்கிச் செலுத்தியே வீட்டையடைய வேண்டும்.

“உரனென்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங்காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து” —குறள்

சித்தியெல்லாம் பெற்றாலும் மனமடங்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமேயென்கிறார் தாயுமானவர். மனநலம் மன்னுயிர்க்காக்கம் என்று முக்திநெறியை முற்றிச்சொல்கிறார் வள்ளுவர். மனமே! பிணத்தினை விரும்புங்காக்கையேபோல,

இழிபொருள் காணில் விரைந்ததிலிசைவாய்
கேட்பது நீ பெற்றிடுவாய் ஐயமில்லை
கேடில்லை தெய்வமுண்டு வெற்றியுண்டு
நமோநம ஓம் சத்தியென நவிலாய் நெஞ்சே!

பேயா யுழலுஞ் சிறுமனமே
பேணுயென்சொல் இன்று முதல்
நீயா யொன்றும் நாடாதே,
நினதுதலைவன் யானேகாண்,
தாயாம் சக்தி தாளினிலும்,
தருமம் எனயான் குறிப்பதிலும்,
ஓயாதே நின்றுழைத்திடு,
உரைத்தேன் அடங்கி யுய்யுதியால்

—என்கிறார்—

நாளும் காலையில் ஓத வேண்டிய காயத்திரி இது
வானால், கவலை நீங்கிக் கட்டற்று வாழலாம்.

விடுதலைப் பாடல்

பாரதி தேசீய கவி; சங்கம் புலவர்க்கும் அரசியலுக்குங்கூட நெருங்கிய தொடர்புண்டு. எனினும் தேசீயக் கட்சியென்பது விடுதலைக்கும் பரதேசீயத்தை யகற்றுவதற்கும் குறித்த பெயராம். எனவே விடுதலைக்கும் நாட்டியல் மீட்சிக்கும் பாடியவரைத் தேசீயகவியென்றது பொருத்தமேயாம்.

விடுதலைப் பாடல்களாலேயே பாரதியை நாடு அறிந்தது. அச்சமில்லை, வாழிய செந்தமிழ், வந்தே மாதரமென்போம், தாயின் மணிக்கொடியென மிகுதியாய்ப் பாடப்படும் பாடல்கள் பெரிதும் தேசீயப் பாடல்களேயாம். இவற்றுடன் கண்ணன் பாடல்களும் இணைந்தன.

தேசீயப் பாடல்களைத் தொகுக்க நினைத்திராவிடல் மற்ற பாடல்கள் பற்றிய கவலை ஏற்பட்டிராதெனலாம். முன்பெல்லாம் அகப்புறம் பற்றியோ சமயம் பற்றியோ ஏதாவது ஓரிரு துறைபற்றியேதான் பாடல் பாடப்பட்டது.

ஆனால், அரசு, சமயம், சமூகம், மொழி முதலாம் பல துறை பற்றியும் பாடுவதென்பது ஆங்கில மொழிப் புலவரைப் பின்பற்றியதாகலாம். நூற்றாண்டுகளாக ஆங்கிலப் புலவர் இம்முறையிலேயே பாடினர். பைரன், ஷெல்லி, கீட்ச் போன்றோர் குறிக்கத்தக்கவர்.

முற்கூறியபடி இப்பகுதி செய்யுட்கடிப்படையான பொருள்களில் சமூகம் நாடு உலகம் பற்றிய பொருள்களைக் கொண்டு பாடியதாகும். தன்னைப் பற்றியும் இயற்கை பற்றியும் கடவுள்பற்றியும் பாடிய பாடல்களைப் பற்றி முன்பே ஆராயப்பட்டது. இப்பகுதியில் உரிமை,

பெண்கள் பற்றி ஆராயப்படுகிறது. கவிதையின் சில புதிய பாவினங்கள் இங்கு விளங்குகின்றன.

மொழிபெயர்ப்புப் பாடல்கள் பல இப்பகுதியில் காணப்படுகின்றன. நாட்டுப் பாடற்காம் பண் வகைகளும் இசைப் பாடல் வகைகளும் இங்கே பல்கியிருக்கக் காண்கிறோம்.

பாடல் யாப்பிற்காம் உறுப்புக்களில் இங்கு உணர்ச்சியும் (Feeling) நடையும் (Metre, Technic) தரம் மேம்பட்டு நிற்பன. அடிமையில் அறியாமையால் அச்சத்தால் சோர்ந்து கிடந்த தமிழ் மக்களைத் தட்டியெழுப்பி உணர்வூட்டி உரிமையறிவைத் தூண்டுவதே இப்பாடல்களின் முதல் நோக்கமாம். பாரதி நடைக்குரிய பாவினம் இங்கு நிறைந்திருக்கின்றது. அரசியல் போராட்டத்தில் பாரதியின் அடிமனத்தே காணும் அஹிம்சை முறை இப்பாடல்களில்தான் எடுத்துணரவிருக்கின்றது.

நாட்டுப் பாடலுள் முதற்பாட்டு 'வந்தே மாதரமென்போம்,' என்பது. இதுவே, (பாரதிப்) பாடலின் அடிப்படை, தேசியமும் விடுதலையுமென்பதனைப் புலனாக்கும்.

ஜாதி மதங்களைப் பாரோம்

வேதிய ராயினு மொன்றே—அன்றி

வேறு குலத்தின ராயினுமொன்றே.

இதுவே பாரதியின் தேசியக் கொள்கையைத் தெளிவுபடுத்திவிடும். இந்நாட்டின் அடிமைக்கும் அழிவுக்கும் இழிவுக்கும் முதற் காரணம் சாதிப்பிரிவும் உயர்வு தாழ்வுமெனப் பாரதி மனதில் பட்டிருக்கிறது. எனவே முதலில் இதனைக் குறிக்கிறார். உரிமை வந்ததும் இந்நிலை உள்ளத்தே மாறாவிடில் நாட்டின் அழிநிலையும் இழிநிலையும் அகலாவாம்.

ஒரு தாயின் வயிற்றிற் பிறந்தோர் அனைவரும் ஒன்றே என வுணர்ந்தார் பாரதி. ஆனால் உணர்ந்தோரும் கற்றோரும் இன்னும் அப்படி யுணரவில்லையே! இந்தத் 'தொண்டு நிலைமையைத் தூவென்று' முதலில்

தள்ள வேண்டும். இந்தப் பொதுவுடைமை நிலை என்று இந்நாட்டில் இலங்குமோ அறியோம்! இன்று அடிப்படைதான் போட்டுள்ளனர். ஆனால் பாரதிகண்ட கனவுகள் இன்று பலித்தே வருகின்றன. அதுகொண்டே அவர் தீர்க்கதரிசியென அறிய முடியும். பொதுவுடைமையை யொட்டிய அமைப்பு (Socialistic Pattern) நம்மிடைப் பேசப்படுகிறது. பெண்கட்கு இந்து மதச் சட்டம் திருத்தப்படுகிறது. தீண்டாமை விலக்குச் சட்டம் நிறைவேறியுள்ளது. பிற்பட்டோர்க்குச் சலுகை மிகுதியாகிறது.

முன்பு பாஞ்சாலி சபதத்திற்கூறிய மாதிரி வந்தே மாதரமென்போம் போன்ற தனிச்சீர் கொண்ட பாடல்களே பாரதி கையாண்ட பாடல் முறையாம். இந்த நடையிலும் உலா-தூது நடையிலும் இத்தனிச்சீர் உண்டென்றேன். 'இப்பாடல்களைத் தமிழ்ப்பாவிலக்கணங்கட்கு முரண்பட்டதாகவோ அயலாகவோ கொள்ள வேண்டுவதில்லை. எனவே பாரதி தனியான பாணியை ஏற்படுத்தி விட்டார், அது இலக்கணத்திற்குக் கட்டுப்படாத தான்தோன்றித்தனமானது, அதுபோல இலக்கணந் தெரியாத நமது நடை எப்படிப்பட்டதாயினும் அதனைப் பாரதி நடையாகப் பேசிக்கொள்ளலாம் என்பது மிகமிகத் தவறாகும்.'

சீருந்தளையும் பிசகிவரினும் அவற்றைப் பாவினத்தில் சேர்த்தலுண்டு. துறை, தாழ்சையில் அவை சேர்க்கப்படும். இங்குப் பாரதி பாடல்களில் இரண்டடியில் தனிச்சீருடன், பலவிடங்களில் இடைமடக்காய் வருவனவற்றை குறள்தாழ்சை (வெண்பாவினம்)யிலும், மூன்று நாலடியில் அவ்வாறு வருவனவற்றை ஆசிரியத்துறையிலும் சேர்ப்பதற்கிடமுண்டு. எனவே பாரதி பாடல்களுள் எவையும் தமிழ்யாப்பு இலக்கணத்திற்குப் புறம்பாகவில்லை. எனவே இலக்கண இலக்கிய அறிவின்றி ஏதோ சிற்றறிவுடன் பத்திரிகைத் தமிழுடன் பாடல் எழுதியது பாரதிப்பாணி, பாரதியைப் பின்பற்றி

யது எனில், அது வெறும் பெரும் ஏமாற்று வித்தையே யாகும்.

பாரதி, நான்மணி மாலை, பள்ளியெழுச்சி, தசாங்கம், நவரத்ன மாலை முதலிய அரிய பிரபந்த வகைகளை யெல்லாம் பாடி வெற்றி பெற்றுள்ளார். மேலும் பாடல் களை நல்ல பண்களில் (ராகத்தில்) அமைத்துப் பாடியுள் ளார். முரசு, சிந்து, மெட்டு (நந்தன் கீர்த்தனை மெட்டு) இவ்வகையில் இணைத்துப் பாடப்பெற்ற பாடல்கள் பல. இம்முறைகளைக் கையாள்வதனால் கவிஞனின் திறம் வெளியாவதுடன் அவன் கவிதையின் திறமும் வெளிப் பட்டுப் பரவுகிறது. யாவர்க்கும் ஒரே முறை பிடிக்காது. பண்ணில் பாடலை விரும்புவன் சிந்து முரசுப் பாட்டை விரும்பானாகலாம். எனவே கலையுணர்ச்சி யுயர்ந்தோர்க்கும் சாதாரண மக்கட்கும் கவர்ச்சியளிக்கப் பன்முறையில்தான் பாடல் தேவையே. மற்றும் ஒரே பாடலைப் பண்ணில் ஒரு தரமும், சிந்தில் ஒரு தரமும் படிக்க, தூண்டுதலேற்படும். ஒரு கருத்தை ஒரு பாடலில் பார்த்தவன் மற்ற பாடலைப் பண்ணிலோ மெட்டிலோ சேர்த்தால் அவ்விசையின்பத்திற்காகப் படிக்கிறான். இவ்வாறுகப் பலர்க்கும், பன்முறையும் படித்துக் கருத்து உறுதிப்படவும் இன்பம் பல்கவும் பாடல் பயனாகின்றது.

பாரதிக்கு இசையறிவு மிகவுண்டு. அடிக்கடி அதனைக் கடவுளிடம் வேண்டுகிறார் (பண்ணில் கோடி வகை இன்பம்). இப்போது பாடுவோருக்கு அந்த இடங்கள் மிக அருமை. அவர்கள் பாட்டிற்கு வேறொருவர் பண்ணமைக்க வேண்டும். எனவேதான் பாரதி கவிதை பல்வகையானும் பரவியது; திறமுற்றது.

மெட்டுக்கள் மிக எளியன; பொது மக்களை மிகவும் கவர்வன. 'தொண்டுசெய்யு மடிமை' போன்றன மெட்டுப் பாடல்களே. 'பெண் கும்மிப்' பாடல்கள் பெண்களைக் கவர்வன. இவற்றை மக்கள் நூற்றுக் கணக்கான தடவை பாடுதலால் கவித்திறமும் பயனும் கணக்கற்று மேம்படுகின்றன.

‘வந்தே மாதரமென்போம்’ இது பாரதி பாடிய வந்தேமாதரப் பாடல். வங்காள பக்கிம் சந்திரே வந்தேமாதரப் பாடலின் தந்தை. அதனையும் இரண்டு தடவை பாரதி மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். ஆனால் அவை இரண்டும் பரவவுமில்லை; மனங்கவரவுமில்லை. இம் முதல் வந்தேமாதரப் பாடலே உணர்ச்சியுடைத்தாகிற்று; இது பாரதியின் சொந்தம். கற்பனையூர் முதலாம் பல பாடல்களைப் பாரதி மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். அவையும் அத்தனை வெற்றி பெறவில்லை; மக்களிடையே பரவாமையும், சொற்பொழிவிலும் எழுத்திலும் எடுத்தாளப் பெறாமையுமே அதற்கு நல்ல சான்றாகும். மொழி பெயர்ப்பே பொதுவில் வெற்றிபெற வருமையென அறிஞர் கூறுவர்; (காதலி புன்சிரிப்பை வக்கீல் வைத்து அனுபவிப்பது போல்வது மொழி பெயர்ப்பு). செய்யுளை வசனமாக்கினால் அதன் பயனும் அழகும் போய்விடும். ‘அழகாகக் காணும் பனித்துளி வரிசை யொன்றைக் கலைத்து அப்படியே நீராக ஓடச் செய்தாற்போல’ என்பர். அதனை மொழி பெயர்ப்பிற்குங் கூறலாம். மொழி பெயர்க்க வியலாதது ஒரு நாட்டின் செய்யுளிலக்கியமே யென்பது நீண்ட நாட் கொள்கை. ஆனால், பாரதி பாடலுள், ஷெல்லி பாடலை மொழி பெயர்த்த சிட்டுக்குருவி (Skylark) யென்பதே ஓரளவு வெற்றிபெற்றதென்பர்; அஃதுண்மையே.

கவிஞன் தானுணர்ந்து அனுபவித்துத்தான் கூறுவதாக அமையும் பாடல்கள் இவ்விடுதலைப் பாடல்களும் தமிழ் மொழி பற்றிய பாடல்களும்; இவற்றைத் தன்னியல் (Subjective) பாவகை, Lyrics என்ற பிரிவில் சேர்க்கலாம். பாவகைகளையும் அமைப்பையும் பார்க்கையில் ஆங்கிலயாப்பியலைவிடத் தமிழ் மேம்பட்டதாகவே தோன்றுகிறது.

‘ஐய ஐய வந்தே மாதரம்’ பாடல் மற்றது. உயிர் சென்றாயினும் வலி குன்றாதோதுவம்—திருப்பூர்க் குமரன் இப்படிக்கூறித்தானே இறந்தான். அவற்குணர்ச்சியூட்

டியது இப்பாடலேயாகலாமெனில் பொருந்தாதென்றார் யாரும்! உடனே செயலுக்குத் தூண்டுமத்தனை உணர்ச்சியைத் தூண்டுவதே உண்மைக் கவிதை; அதாவது அதனில் உணர்ச்சியுறுப்பு நிறைவு பெற்றுள்ளதென்பதாம். 'உணர்ச்சிதானே கவிதையின் உயிர்.'

தொண்டு செய்யுமடிமை, நாட்டிலெங்கும், சொந்த நாட்டில் என்ற பாடல்கள் நந்தன் கீர்த்தனை மெட்டில் அமைந்தன. இடை வேதியர் நந்தனை விரட்டுவதையும் நந்தன் அசையாமல் ஐயரை எதிர்த்துத் தன்னிலையை எடுத்துணர்த்துவதையும் நினைவூட்டுவன; பொருளிலும் ஒப்புமையுடையன. எனவே, வேதியரிடம் ஏற்படும் ஆத்திரமும் எதிர்ப்பும் இயற்கையாகவே பாடலைப் படிக்காமற்கூட ஏற்படுகின்றன. நந்தனின் உறுதியும் உணர்ச்சியும் அப்படியே தோன்றும். பாரதியின் பாடலில் ஏற்படும் பொருளும் உணர்ச்சியும் மேற்சொன்ன உணர்ச்சிவிறகால் தூண்ட எரிவன.

இம்மெட்டு, பண் ஆகியவற்றை மேற்கொண்டு கவிதை யெழுதுவதாலாகின்ற நன்மை இதுவே.

“ சாதிச் சண்டை போச்சோ—உங்கள்
சமயச் சண்டை போச்சோ
ஓற்றுமை பயின்றாயோ—அடிமை
யுடம்பில் வலிமையுண்டோ
நாடு காப்பதற்கே—உனக்கு
ஞானம் சிறிதுமுண்டோ.

உரிமை பெற நாட்டின் தகுதிகள் யாவையென இங்கு நவில்கிறார். இன்று உரிமை பெற்ற தொழிலாளர், பொது மனிதன் போக்கு கீழே நன்கு தெளிவாகிறது.

பையல்கள் நெஞ்சில் பயமென்பதே போச்சு
பட்டம் பெற்றோர்க்கு மதிப்பென்பதுயில்லை.

பாரதி பாடல் செய்த பணியை மறைமுகமாக அறி
கிறோம் 'நாட்டிலெங்கும்' என்ற பாடலில்.

ஆங்கிலத்தில் Satire என்ற பிரிவில் இப்பாக்கள்
சேரலாம். தமிழில் நிந்தாஸ்துதி போன்றவை, வஞ்சப்
புகழ்ச்சி போன்றவையுண்டு. சமூகத்தில் உள்ள குறை
களை எடுத்துக் காட்டுவதே அது. 'நெஞ்சிலுரமுமின்றி'
போன்ற பாடல்களும் அப்படியே.

'கூட்டத்திற் கூடிநின்று கூவிப்பிதற்றலன்றி'
மானம் சிறிதென்றெண்ணி வாழ்வு
பெரிதென்றெண்ணும்

'பழமை பழமை யென்று பாவனை பேசலன்றி'
சொந்தச் சகோதரர்கள் துன்பத்திற் சாதற் கண்டும்
சிந்தை யிரங்காரட.

தன் குற்ற நீக்கிப் பிறர் குற்றம் காணவேண்டு மென்
பார் குறளில். அம்முறையை இங்கு நாட்டைத் திருத்து
வதன் மூலம் கையாளுகிறார் பாரதி.

நம் தேசத் தொண்டர்க்கும் தலைவர்க்கும் ஆங்கிலே
யனைத் திட்டும்போது ஆவேசம் நன்றாக வந்தது.
ஆனால் அதே குறை தம்மவரிடம், தம் நாட்டவரிடம்
இருப்பதைக் காணாதவர்போல் செல்கிறார். இப்போது
அவர்கள் பேச்சில் உணர்ச்சி காணோம்.

பாரதியிடம் தன்னையும் தன் இனத்தையும் நாட்டை
யும் கண்டித்துத் திருத்திக் கொள்ளும் ஊக்கமிகவிருந்
தது. ஆகவேதான் அவர் உண்மைத் தொண்டராகவும்
சீர்திருத்தக்காரராகவும் ஆவேசக் கவிஞராகவும் ஆக
முடிந்தது.

தாம் பார்ப்பன இனத்தவர் என்பதற்காக அவர்
களிடமிருந்த பெருங் குறைகளை எடுத்துக்காட்டாம
லில்லை; வெளிப்படையாகக் கண்டித்தார்; வைதார்;

மறவன் பாட்டை மறைக்க எத்தனையோ சூழ்ச்சிகள் முன் வந்தன. 'பேராசைக்காரனடா பார்ப்பான்' முதலிய வரிகள் கவிஞரின் நடுநிலையை நன்கு நிலை நாட்டின.

'பார்ப்பாளை ஐயரென்ற காலமும் போச்சே' யென அடிக்கடிப் பல பாடல்களில் இவ்வேற்றத்தாழ்வு பற்றிய குறிப்பையே குறித்ததால், அவர்க்கு இச்சாதிப் பிரிவின் தீமை நன்கு தெரிந்திருந்தது விளங்கும். எனவே பாரதியின் சமூக, விடுதலைப் பாடல்கள் இன்னும் பல பத்தாண்டுகள் பயன்படும்: படிக்க வேண்டியவேயாம். அரசியலில் கிடைத்தாலும், சமூகத் தீலும் தனிமனிதனிடத்தும் விடுதலையுணர்ச்சி இன்னும் ஏற்படவேண்டியுள்ளது. அதுவரை பாரதி பாட்டு செயலுக்கும் உதவவேண்டி வரும்.

தம் மக்கள் மழலை, இன்பத்தை ஏற்படுத்துகிறதென வள்ளுவர் கூறுகிறார். அங்குத் 'தம்' மக்களென்கிறார். அதேபோலத் தன் நாடு, வீடு எனில் தனிப்பற்று, உணர்ச்சிதான்.

'எந்தையுந்தாயு மகிழ்ந்து குலாவி
இருந்தது மிந்நாடே.'
அவர், கன்னியராகி நிலவினிலாடிக்
களித்தது மிந்நாடே,
அங்கவர் மாய அவருடற் பூந்துகள்
ஆர்ந்தது மிந்நாடே.

இதனைவிட நாட்டுப்பற்றைத் தூண்ட உதவும் கருத்துக்கள் வேறு சிறந்தன விருக்கமுடியுமா. கவிஞரின் அறிவு நன்கு வெளிப்படுகின்றது.

'பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு,' 'பாரத தேசமென்று,' 'மன்னுமிமயமலை;' இப்பாடல்கள் வரலாற்றுணர்ச்சியுடன் நாட்டின் உயர்வு பற்றிய யுணர்ச்சிகளை எழுப்பி மக்களைத் தலை நிமிரச் செய்து நாட்டின் விடுதலை எவ்

வளவு இன்றியமையாதென்பதனைக் குறிப்பிக்கின்றன.
கவிஞனுக்கு வரலாற்றுணர்ச்சி வேண்டுவதே.

“மாரத வீரர் மலிந்த நன்னாடு,
நல்லன யாவையு நாடுறு நாடு,
யுத்தர் பிரானருள் பொங்கிய நாடு”

‘கானத்திலே அமுதாக நிறைந்த கவிதையிலே
உயர் நாடு’
தீரத்திலே படைவீரத்திலே நெஞ்சில் ஈரத்திலே,
மாதர்தங் கற்பின் புகழினிலே உயர்நாடு.
ஓன்றுபரம்பொருள் நாமதன் மக்கள் உலகின்பக்கேணி
என்றே
நன்றுபல் வேதம் வரைந்த கை பாரத நாயகிதன்
திருக்கை,
இமயாசலன், திண்மை மறையினும் தான் மறையாள்
நித்தம்
சீருறு வாளெங்கள் தாய்—ஆம், இமயம்

இப்போது தோன்றிய இளங்குழந்தை; இந்தியாவும்
தமிழகமும் அதற்கு முன்பே அமைந்தன. எனவே அம்
மலை குலையினும் தம் மாண்பு குறையா விந்நாடுகள்.
சுருங்கிய பாடல்களில் சீருயர்ந்த உண்மைகள் பெருமை
கள்! ‘என்று பிறந்தவள் என்றுணராத இயல்பினள்’
பாரதத்தாய் பரிமேலழகரும் முவேந்தர், தோற்றமறிய
வியலாப் பழமையுடையவர்கள் என்கிறார்.

இப்பெருமையைக் காட்டிக் கீழ்க்காணும் உணர்ச்சி
களையும் கடமைகளையும் உணர்த்துகிறார். ‘பாரத தேச
மென்று’:

சேதுவை மேடுறுத்தி வீதிசமைப்போம்
வங்கத்தி லோடி வரும் நீரின் மிகையால்
மையத்து நாடுகளிற் பயிர் செய்குவோம்

என்ற பாடலின் கனவு நிறைவேறவில்லை; கங்கையை
யும் காவிரியையும் கம்பன் கற்பனையில் இணைத்தான்;
நனவில் பொறியியலார் என்று முடிப்பரோ?

சந்திர மண்டலத்தியல் கண்டுதெளிவோம்
ஒவியம் செய்வோம் நல்ல ஊசிகள் செய்வோம்.

விஞ்ஞானத்தைக் கவிஞர் எவ்வளவு நுணுகி ஆராய்ந்
தீருக்கிரர்! நேருவுக்கு இந்திய அறிவியல் வளர்ச்சியீ
லிருக்கும் முடிவான எண்ணம் பாரதிக்கிருக்கிறது.

இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர் என
ஒளவை கூறினர். பாரதி,

நீதி நெறியினின்று பிறர்க்குதவும்
நேர்மையர் மேலவர், கீழவர் மற்றோர்

எனப் பிரிக்கிரர்.

உரிமை விடுதலை :—

வீரசுதந்திரம் வேண்டி நின்றார் பின்னர் வேறொன்று
கொள்வாரோ என்பதனை விண்ணிலிரவிதனை விற்றுவிட்
டெவரும் போய் மின்மினி கொள்வாரோ என்ற உவமை
யால் வற்புறுத்துகிரர். கண்ணிலுமினிய சுதந்திரம் என்ப
பது நல்ல கற்பனை. உலகமே இன்பமே கண்ணுல்தான்,
பெரிதும் பார்த்த பிறகுதான் உணரப்படுவது. உரிமைக்
குப் பிறகே எல்லா நலனும் இலங்கும் எனவும் பின்னால்
கூறுகிரர். 'கண்ணிரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கினாற்
கைகொட்டிச் சிரியாரோ'!

'எண்ணமே நெய்யாக எம்முயிரினுள் வளர்ந்த
வண்ண விளக்கிஃது மடியத் திருவுளமோ'

உரிமை என்பது உயிர்க்குணமாம். உயிரின் விடுதலைக்கு
(முத்தி) உழைப்பதே மதங்கள். அரசியல், உடல்—
உள்ள விடுதலைக்குப் பாடுபடும் சிந்தனை நின்றனக்கே
யாக்கி யென்கிரர் உரிமையை நோக்கி.

'நின்பொருட்டு நின்னுரிமை நின்னருளால் யாங்
கேட்டால்'—அவனருளாலே அவன்றூள் வணங்கி என்ற
மணிவாசகம் போன்றது. மக்களது மக்கட்கு மக்களால்
ஆட்சியென்ற அரசாங்கம். லிங்கன் வகுத்த (Govt. of

the people, for the people, by the people) ஆட்சியின் தன்மை இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது. இதனைப் பலவிடங்களில் வற்புறுத்துகிறார்.

‘இதந்தரு மனையினீங்கி இடர்மிகு சிறைப்பட்டாலும் சுதந்திரம் மறக்கத்தகாததாம். மடவாள் கற்பு காவலன் காவல் இன்றெனின் இன்று. உரிமைதானே அக்காவலனுக்கும் காவல்! உரிமை போனால் அது இதந்தரு மனையிலிருந்து (கற்பு, இல்லம்) மக்களை விரட்டிவிடுகிறது, சுதந்திர ஒளியற்ற நாட்டில்.

‘ஆவியங்குண்டோ செம்மை அறிவுண்டோ ஆக்கமுண்டோ, காவிய நூல்கள் ஞானக் கலைகள் வேதங்களுண்டோ, பாவியரன்றோ அடிமை மக்கள்’ என்கிறார். அறிவு, கலை, சிந்தனை, தத்துவம், அறம் அனைத்தும் அவிகின்றனவாம். இசைக்குமட்டுமன்றி நாடகத்திற்கும் பாடல்கள் பல பயன்படுகின்றன. சும்மி, காவடி, முரசு, பள்ளு முதலியவற்றில் உணர்ச்சி செயற்பட்டுத் துள்ளுகிறது.

‘உண்டு களித்திருப்போரை நிந்தனை செய்வோம்
பூமியி லெவர்க்குமினி அடிமை செய்யோம்
நல்லோர் பெரியரெனும் காலம் வந்ததே’

இவை உரிமையின் உருவங்கள். நாட்டுப் பாடற்கும் ஆடற்கும் (Folksongs & Dance) ஆக்கந் தருவதும் கவிஞனின் கடமை; பெருமை. கண்ணனிடம் வரங்கேட்கிறார்,

‘ஓப்பில்லாத உயர்வொடு கல்வியும்
எய்ப்பில் வீரமும் இப்புவி யாட்சியும்
தப்பில்லாத தருமமும் கொண்டுயாம்
அப்பனேநின் னடிபணிந் துய்வமால்

மற்று நீயிந்த வாழ்வு மறுப்பையேல் சற்று நேரத்துள் எம்முயிர் சாய்த்தருள்’ என்பார்.

உரிமையற்று ஒரு கணமும் உயிர்த்திருக்கலாகாதாம். ஈதலியையாக்கடை சாதலும் இனிதே யென்பார் குறளில்.

ஏழையென்றும் அடிமையென்றும் எவனுமில்லை ஜாதியில்—ஏழ்மையே அடிமைக்கு முதற்காரணமென்பதும் இங்கு உணர நிற்கிறது.

உரிமை பெற்ற பாரத சமுதாயம் வாழ்கவேயென வாழ்த்துகிறார். இங்குதான் புகழ்பெற்ற,

தனியொருவனுக் குணவில்லை யெனில்
ஜகத்தினை யழித்திடுவோம், என்ற வரி பிறந்தது.

இன்று உலகம் ஒன்றாகி வருகிறது. உலக இன்ப துன்பங்கட்கு, எங்கு நேரினும் உலக முழுவதுமே பொறுப்பாளியாகும் காலம் வருகிறது. இடையே செய்யுளடிகள் இடைமடக்காகி வருகின்றன இங்கு. இதனையே குறள் தாழிசை வகையென்றோம்.

'மனிதருணவை மனிதர்பறிக்கும் வழக்கமினி
யுண்டோ
மனிதர்நோக மனிதர் பார்க்கும் வாழ்க்கையினி
யுண்டோ'

'எல்லாரு மமரநிலை எய்து நன்முறையை
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்'

இன்று உலக அமைதிக்குழைக்கும் நாடுகளில் இந்தியா முன்னிற்கிறது. பாரதியின் தூயவுள்ளக் கனவு நனவாகிறது. உலக மெலாம் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே யல்லால் இந்தியாவுக்கு வேறு ஏதும் தொழிலிருத்தலாகாத நிலைவரத்தான் வேண்டும்.

'போ போ' 'வா வா' எனும் பாரதி பாடல் ஆடற்குத் (தாளத்துடன்) துணையிசையாம். புதுவையில் பேய்பிடித்த பிள்ளையை அதன் பெற்றோர் மன அமைதிக்காக, இதனை மந்திரமாகச் சொல்லி மந்திரிப்பதுபோல் நடிக்க, அப்பேய் நிலையும் போய் விட்டதாம்.

வேறு வேறு பாஷைகள்—கற்பாய் நீ
வீட்டு வார்த்தை கற்கிலாய் போ போ போ

வார்த்தை மட்டுமன்று. வீட்டு மதம், மொழி, பண்பு பற்றி, நமக்குத் தெரியாது, ஆனால் உலக மதம், மொழி பண்பு பற்றிப் பெரிதாகத் தெரியும்.

நீதி நூறு சொல்லுவாய்—காசொன்று
நீட்டினால் வணங்கு வாய்.

காசுக்கு உள்ளம் அடிமையாகலாகாதென்பதே உரிமையின் உண்மை.

‘கருதியதியற்றுவாய்’—எல்லார்க்கும் எல்லாச் செல்வமுமெய்தலாலே என்பார் கம்பர். இங்கு நாட்டார் நினைத்த யாவினும் வெற்றியை நினைக்கிறார் பாரதி.

பெண் விடுதலை:—

விடுதலைப் பாடல்களில் பெண் விடுதலைக்குப் பெரும் பங்கு தருகிறார் பாரதி. உரிமையில் பெண்ணுக்குப் பாதி; ஆனால் அப்பாதியுரிமை போனால் நாட்டின் முழு உரிமையும் போய், உரிமையின்பம் முழுமையும் போய்விடுகிறது. புறநானூற்றில் பெண்டிரே உரிமைக்குப் பெரிதும் பொறுப்பாகக் குறிக்கப்படுவர்.

கும்மிப் பாடல்கள் பெண் விடுதலையில் சிறக்கின்றன. கொங்கை குலுங்கக் கும்மியடிப்பித்தார் இராமலிங்கர். இங்குத் தமிழ்நாடு முழுதுங் குலுங்க அடிக்கிறார் பாரதி.

‘ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீமையென்றெண்ணி யிருந்தவர் மாய்ந்து விட்டார்
வற்புறுத்திப் பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுக்கும்
வழக்கத்தைத் தள்ளி மிதித்திடுவோம்.
பட்டங்க ளாள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும்
பாரினிற் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்
எட்டுமறிவினி லாணுக்கிங்கே பெண்
இளைப்பில்லை காணென்று கும்மியடி
சாதம் படைக்கவுஞ் செய்திடுவோந் தெய்வச்
சாதிபடைக்கவுஞ் செய்திடுவோம்.’

“தையல் வாழ்க பல்லாண்டு பல்லாண்டிங்கே
யெனப் பெரியாழ்வார் போலப் பெண்தெய்வத்தை
மங்களாசாசனம் செய்கிறார்.”

“பெண்ணுருப் போந்து நிற்பது தாய்சிவ சக்தியாம்
நாணு மச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம்
ஞான நல்லறம் வீரசுதந்திரம்
பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்.”

இலகு சீருடைய நாற்றிசை நாடுகள் யாவுஞ் சென்று
புதுமை கொண்டு வருவாராம்.

பண்டைவேத காலத்தில் பெண்ணுரிமை இருந்த
தாம். வேதங்கள் பேசிய முறைமை மாறிடக்கேடு விளைந்
ததாம். பாஞ்சாலி சபதத்திலும் இப்படியே பாரதி கூறு
கிறார். பழமையைக் கூறி இந்து திருத்தச் சட்டத்தை
யெதிர்க்கும் வேத வாதிகள் பாரதியைப் படிக்க
வேண்டும்.

நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யார்க்கு மஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கு மிருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவ தில்லையாம்.

“துன்பந்தீர்வது பெண்மையினுலடா
உயிரினுமிந்தப் பெண்மை யினிடடா”

பெண்ணறத்தினை ஆண் மகன் வீரந்தான் பேணுமாயின்
பிறிதொரு தாழ்வில்லை, என்கிறார் கவிஞர்.

போற்றி தாயென்று தாளங்கள் கொட்டடா!
பெண்மை தாய்மை இறைமையெனத் தாளமிட்ட
திரு. வி. க. பிறந்த நாட்டார் அல்லவா நங்கவி!

‘கன்னத்தே முத்தங் கொண்டு களிப்பினும்
கையைத் தள்ளும் பொற்கைகளைப் பாடுவோம்’

நகைச்சுவை யின்பழுட்டுகிறார். மார்பில் குழந்தை
யுதைத்தது. மன்னன் இதற்குத் தண்டனை யென்

னென்றான். பொன்னால் தண்டை செய்து போடலா மென்றார் புலவர். இங்குப் பாரதிப் புலவர், கையைத் தள்ளினும் அக்கைகளைப் பாடுகிறார்.

போர் முறை

விடுதலைப் பாடல்களைப் பற்றிப் படித்தோம். கோல் கைக்கொண்டு வாழ், முனையிலே முகத்துநில் என்றெல்லாம் ஆத்திசூடி எழுதியுள்ளாரே, திலகர் கட்சியைச் சேர்ந்தவராயிற்றே இவர், படைகளைக் கொண்டு சுபாஷைப் போல விடுதலைபெற நினைப்பவரோவெனில், இல்லை; காந்தியைப் பெரிதும் போற்றுகிறார்: அன்பு வழியைப் பல விடங்களில் போற்றிப் பாடுகிறார். பகை நடுவினில் அன்புருவான நம் பரமன் வாழ்கின்றான் எனப் பாடுகிறார்.

‘சத்தியப் போர் செய்குவாய், அட இந்தியனே எழுவாய்’

கத்தி வில்வாள் கதைகள்—எறி
கற்கள் சூலாயுதங்கள்
பித்தர்கள் தங்களுக்கே—வெகு
பெட்புடை யாயுதங்கள்

சத்திய மீகை யருள் பக்தி சான்ற மனப் பெரியோர் ஆத்ம நேர் படையே கொள்ளுவார். காந்தி பஞ்சகத்தில் ‘பெருங் கொலை வழியாம் போர்வழி யிகந்தாய், அதனிலும் திறன் பெரிதுடைத்தாம் அறவழி யென்று நீ யறிந்தாய்’ என்கிறார். மேலும் காந்தியைப்பற்றி,

குடிமையிலுயர்வு கல்வி ஞானமுங் கூடியோங்கிப்
படிமிசைத் தலைமையெய்தும் படிக்கொரு சூழ்ச்சி
செய்தாய்

கொடிய வெந்நாக பாசத்தை மாற்ற மூலிகை
கொணர்ந்தவனென்கோ
இடி மின்னல் காக்கும் குடை செய்தானென்கோ—
என்பார்.

இதனினும் கொடிய பகையை அன்பினால் மாற்றும் அவர் நெறிக்கு வேறு கற்பனை கூறமுடியுமா?

‘தன்னுயிர் போலே தனக்கழிவெண்ணும் பிறனுயிர் தன்னையுங் காத்தல், இன்ன மெய்ஞ்ஞானத் துணிவினை இழிபடுபோர் கொலை தண்டம் பின்னியே கிடக்கும் அரசியலதனிற் பிணித்திடத் துணிந்தனை பெருமான்.’

காந்தியின் கோட்பாடுகளை யெல்லாம் இதனினும் சுருக்கமாகத் தெளிவாக யாவரே கூறவல்லர். செய்யுளென்பது ‘உயர்நிலை அறிவின் உண்மையின் தெளிவாம்’ என்பர் பலர். பாரதியின் கவிதைகளில் அதற்கெடுத்துக் காட்டாக அளவற்ற அறிவுண்மைகளும் அழகாகத் தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றன.

ஆங்கிலத்தில் ode என்ற பாடற் பிரிவில் இத்தகைய செய்யுட்களைச் சேர்க்கலாம். ஒருவரை முன்னிலைப்படுத்திச் சிறந்த சொல்லாற்றலுடன் சொல்வது அப்பாடல் வகை.

மாஜினியின் பிரதிக்கினை, பெல்ஜியத்திற்கு வாழ்த்து போன்ற பாடல்களையும் இப்பிரிவுளடக்கலாம். புறநானூற்றில் வஞ்சினங்கூறல் போன்ற பகுதிகள் இதற்கொப்பலாம்.

‘வீரர் நந்நாடு வாழ்கென வீழ்ந்த விழுமியோர் திருப் பெயராணை, மற்றை நாட்டவர்முன் னின்றிடும் போழ்து மண்டுமென் வெட்கத்தினுணை. தீயன புரிதல் செம்மை தீர் அரசியல் அநீதி ஆயவற்றென்னெஞ்சியற்கையி னெய்தும் அரும்பகையதன் மிசை ஆணை ;’ தலையாலங்கானம் வென்ற பாண்டியன் வஞ்சினன் போலவே— (கொடியனெம்மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக் குடிபழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுக)—அன்றியு மக்கள் வெறுத்தெனை யிகழ்க, என்கிறார். மாஜினியின் பிரதிக்கினை உண்மையிலேயே மிடுக்கும் ஆற்றலுமுடையதாக விருக்கிறது. பெல்ஜியத்திற்கு வாழ்த்தில் தன் கருத்தும் அதன் நிலையும் அப்படியே ஒருவமையால் கற்பனை செய்யப்படுகின்றன.

முறத்தினுற் புலியைக் காக்கு மொய்வரைக் குறப் பெண்போலத் திறத்தினுல் எளிமையாகிச் செய்கையால் உயர்ந்து நின்றாய்! மானத்தால் வீழ்ந்துவிட்டாய், வீரத்தால் வீழ்ந்துவிட்டாய், துணிவினால் வீழ்ந்துவிட்டாய் என்கையில் பாரதிக்கு ஆறவில்லை; தோற்ற வீரன் புருஷோத்தமனிடம், பிரதாப்சிங்கிடம் ஏற்படும் மனவுணர்ச்சி இங்கும் ஏற்படச் செய்கிறார்.

புதிய ருஷியா போன்றவை Lyric பாடலுக்கு நல்ல எடுத்துக் காட்டாகலாம். 'இரணியன்போல அரசாண்டான்' இதைவிட ஜாரின் கொடுமையை எப்படிச் சொல்லுவது? தீமையெல்லாம் அரணியத்தில் பாம்புகள் போல் மலிந்து வளர்ந்தோங்கினவே யந்த நாட்டில்.

இம்மென்றால் சிறை வாசம்
ஏனென்றால் வனவாசம்

பரவிப் புகழ்பெற்ற இவ்வரி இங்கிருந்தே தோன்றியது- முற்கூறியபடி குடிமக்கள் சொன்னபடி குடிவாழ்வு (Govt. of people, for the people, by the people) இங்கும் வற்புறுத்தப்படுகிறது.

Elegy (இரக்கப் பாடல்) என்பதோர் பாடற் பிரிவு; அதனில், பிஜித்தீவீனிலே, லஜபத்ராய், பிரலாபம், தாதாபாய், சுப்பராம தீக்ஷிதர், பூபேந்திரர் ஆகியோர் பற்றிய இரங்கற் பாக்கள் ஆகியவற்றைச் சேர்க்கலாம். இழந்த, கையறு நிலையுணர்ச்சியைப் புலப்படுத்தல் இப்பாடற்றன்மை.

பிஜியில் பெண்கள்படும் அல்லலை அப்படியே நம் மனதிற்படச் செய்யவேண்டும். உணர்ச்சியைக் குன்றாமல் மாற்றித் தரவல்லதுதானே கவித்திறன் —அவந்

விம்மி விம்மி விம்மி விம்மி யழுங்குரல்
கேட்டிருப்பாய் காற்றே—துன்பக்
கேணியிலே எங்கள் பெண்களமுத சொல்.

விம்மியென நான்குமுறை போடும்போதும் காற்றே நீ சொல் எனக் கதறும்போதுமே உண்மைத் துன்ப நிலை ஒளியுடன் புலனாகிறது. மேலும் 'நெஞ்சங் குமுறுகிறார் கற்பு நீங்கிடச் செய்யும் கொடுமையிலே' என்றதும். இதைவிடக் கொடுமையைப் புலப்படுத்த வேறு வழி வேண்டாம் எனப்படுகின்றது.

கன்னனொடு கொடை, கம்பனுடன் கவிதை, பார்த்தனொடு வீரம் போயிற்று, நின்னொடு இசை போயிற்று எனச் சுப்பராம தீக்ஷிதர் பற்றிச் சொல்கையில், ஆற்றல் சொல்லுக்கு முண்டெனத் தெரிகிறது. கம்பனுடன் கவிதை போயிற்றென்பது எவ்வளவு துணிவான முடிவு. சிறந்த கவிதை தோன்றி 1000 ஆண்டுகளாயிற்றுமே. 'வானுறு மதியை அடைந்ததுன் வதனம்' என்ற நந்திக் கலம்பகத்தின் கடைசிச் செய்யுளின் ஆற்றலும் அழகும் இப்பாடலில் தோன்றுகின்றன.

ரவிவர்மா மறைந்து சொர்க்கம் சென்றாராம், ஏன் ?

'பொன்னணியுலகு சென்றான் புவிப் புகழ் போது மென்பான்', என்ன நல்ல கற்பனை? தான்படைத்த ஓவிய அழகு அங்கு உண்மையான அரம்பை முதலோ ரிடம் உள்ளதாவென ஒப்பு நோக்கவாம், எப்படி ?

அபேதாநந்தர் அமெரிக்காவில் இந்து சமயத்தைப் பரப்பச் சென்றாராம்.

'பரிதியினொளியும் சென்றிடா நாட்டில்
மெய்யொளி பரப்பிடச் சென்றான்.'

இந்தியாவில் வெயில்காயும்போது அமெரிக்காவில் இருட்டுத்தானே, அந்த அறிவியல் மட்டுமன்று இங்கு விளங்கு வது ! அங்குச் சூரிய வொளியும் படாத அத்தனையிருள், அங்கு மெய்யொளியைப் பரப்பச் சென்றான் ; ஒளியற்ற விடத்தே ஒளிகொண்டு சென்றான் என்ற துட்பம் !

பூபேந்திரரை, எண்ணாது அரசியலார் சிறையிட்டாலும் மக்கள் அவரைப் போற்றி மனங்களிக்கிரூர். நற்பொருளைத் தீதென்பார் உலகில் சிலர் என்றும் இருப்பார். அதற்களித்த உவமையே பாரதிக்குச் சொந்தம். 'விண்ணாரும் பரிதியொளி வெறுத்தொருபுள் இருள் நனிது விரும்பல் போன்றே'. தாதாபாய்க்கு அளிக்கிரூர் புகழ்மாலை;

யௌவனநாள் முதற்கொடுதான் என்பதின்மேல் வயதுள்ள இன்றுகாறும், செவ்வியுறத் தனதுடலப் பொருளாவி யானுழைப்புத் தீர்தலில்லான். பலர் இளமையிற் பத்தாண்டோ, முதுமையிற் பத்தாண்டோ தொண்டுக்காகச் செலவிடுவர்! பாரதிக்கு அது பிடிக்கவில்லை போலும்!

லஜபத்ராய்

என்னைத்தான் நாடு கடத்துவர். என்னிடம் பற்றுக் கொண்ட நூற்றுக்கணக்கானவர் உளரே அவரை எப்படி ஓட்டி இவர்கள் எங்கு வாழ்வது என்கிரூர். அவர் நாட்டைத் துறந்து வருந்துவதே மிக இரக்கமுடையது,

வீடுமுறவும் வெறுத்தாலும் என்னருமை

நாடு பிரிந்த நலிவினுக்கென் செய்வேனே

ஏதெல்லாம் பாரதத்தே இந்நாள் நடப்பனவோ

ஏதெல்லாம் யானறியா தென்மனிதர் பட்டாரோ

தொண்டுபட்டு வாடுமென்றன் தூயபெருநாட்டில்

கொண்டு விட்டங் கென்னையுடன் கொன்றாலு

மின்புறுவேன்.

அசோக வனத்தில் சீதை, இராமனைப் பிரிந்து புலம்புகிரூள். அக் கம்பன் வருணையுடன் இதனை இணைத்துப் பார்க்கவேண்டும். அன்புடைப் பொருளைப் பிரிந்து மனம் படும்பாடு இன்னதென எழுதிக்காட்ட வன்மையும் அனுபவமும் வேண்டும்.

விடுதலைப் பாடல்கள் பாரதியின் கவியுணர்ச்சிக்கு நல்ல இடமுடையவாகும்; சிறந்த அறிவு, உண்மைக்குத் தெளிவிடம் ஆவனவாம். வ.உ.சியிடம் பாரதிக்குத் தனிப்பற்றும் மதிப்பும்; அவரது தேசப்பணியும் அவர் அதிர்ந்த துன்பமும் பாரதியின் பணித்துன்பத்துடனேயே ஒப்பிடத்தக்கன. 'நூலோர்கள் செக்கடியில் நோவதுவும் காண்கிலையோ' என்கிறார். சுதந்திரத்திற்கிட்ட இரண்டாவது பலி வ.உ.சி. ஆவார். இங்ஙனம் இந்நாட்டுத் தலைவனை மனமார வாழ்த்துகிறார் பாரதி. இந்நூட்பத்தை இன்னும் தமிழர் பலர் புரிந்து கொள்ளவில்லை. முன்னோரிடத்தில் பாரதி கூறியபடி பிறநாட்டார், பிறமொழி, பிறநாட்டு நூல்கள் இவற்றையே போற்றித் தமிழகத்திற்குரியனவற்றைக் குறிப்பாகப் போற்ற மறக்கின்றனர், மறுக்கின்றனர். காலப்போக்கில் அயலை நிலைப்பித்துச் சொந்தத்தை மறைத்தீடுவர். இது ஆயிரமாயிரமாண்டுகளாக வரலாறுகி வருகிறது. இந்நிலை மாறினால் யாவர்க்கும் எல்லையற்ற நன்மையுண்டு. அதற்குப் பாரதியைப் பின்பற்றி மனமாரத் தமிழ்க்குரியனவற்றைத் தனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ளவேண்டும்;

கூட்டங் கூடி வந்தே மாதரமென்று
கோஷித்தாய் என்னைத் தூஷித்தாய்
ஓட்டநாங்கள் எடுக்கவென்றே கப்பல்
ஓட்டினாய் பொருள் ஈட்டினாய்

ஆங்கிலேயன்—தேசபக்தன் பற்றிய பாடல்களில் தேசபக்தனை, வ.உ.சி.யை மனதிற்கொண்டே படைத்துள்ளாரெனலாம்.

தமிழ்

தேசப் பாடல்கட்கடுத்துத் தமிழைப்பற்றிய பாடல்களையே வைக்கவேண்டும். நாட்டு விடுதலை அவர்க்குச் சிறந்தது, முதன்மையேனும் அவ்விடுதலைக்குப்பின் நீண்டு நிலைப்பது தமிழாகவே இருக்கும்.

கவிஞன் தன் பாடல்கட்காகக் கொள்ளும் பொருள்கள் தன் வாழ்வு, கடவுள், இயற்கை, பிறர் வாழ்வு, தன் கருத்தை வெளியிடும் கலையும் இலக்கியமும் என ஐவகைப்படுமென முன்னரும் கூறினோம். இதுவரை முதல் நான்குபற்றி யாராய்ந்தோம். இங்குக் கவிக்குரிய துணையாயிருக்கும் தமிழ்ப்பற்றி ஆய்கிறோம். தன் கருத்தைப் புலவன் இசை, நாடகம், காவியம், தனிப்பாடல், உரை, நாவல், கதை முதலாம் இலக்கியவகை பலவற்றின் வழியாக வெளிப்படுத்துகிறான். இங்குப் பாரதி தனிப்பாடல் வழியும் சிறு காவியம் முதலிய வழியாயும் வெளிப்படுத்துகிறார் எனவறிந்தோம். தமிழ்க் கவிதைகளை என்னென்ன வகைகளிலெல்லாம் தோற்றுவித்துக் கவித்திறனை வளர்த்தார் எனவெல்லாம் முன் தலைப்பில் பார்த்தோம்.

வாழிய செந்தமிழ், செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே, யாமறிந்த மொழிகளிலே போன்ற பாடல்கள் தமிழகத்தே நாளும் ஒலிக்கின்றன; தமிழ் உள்ளவரை இப்பாடல்கள் இருக்கும்; எண்ணி இன்புற்றுப் பாடிக்களிக்கப்படும். பாரதியின் தமிழ்ப்பற்று, பாடல்களில் விடத் திரு நெல்லையப்பர்க்கு அவர் எழுதிய உரைக் கடிதங்களில் நன்கு வெளிப்படுவதாம். தமிழைக் குறைகூறியவனை 'என்றந்தப் பேதையுரைத்தான்' என ஆத்திரத்துடன் வைகிறார். தெள்ளுற்ற தமிழமுதின் சுவை, எனத் தமிழின்பத்தைப் பாராட்டி வியக்கிறார்.

ஆதிசிவன் பெற்றுவிட்டான் என்ற பாடல் தமிழ் வரலாறு பற்றிய பல குறிப்புக்களைத் தருகின்றது. முன்பு பாரத தேசத்தைப் பற்றியும் இவ்வாறு பாடியுள்ளார்.

கள்ளையும் தீயையுஞ்சேர்த்து—நல்ல
காற்றையும் வான வெளியையுஞ் சேர்த்து
தெள்ளு தமிழ்ப் புலவோர்கள்—பல
தீஞ்சுவைக் காவியஞ் செய்து கொடுத்தார்.

அருமையான கற்பனை இது! அகப் பாடல்களைக் கள்ளாயும் புறப்பாடல்களைத் தீயாயும் கொள்ளலாம். புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், கலிங்கத்துப்பரணி முதலிய வற்றில் தீயின் தன்மை தழைத்துள்ளதென்னலாம். காற்றும் வானவெளியும்—கற்பனையும் தூய்மையுமாகக் (பரந்த உள்ளம்) கொள்ளமுடியும்.

கவிஞன் உள்ளம் தன்னளவில் தன்னாட்டளவில் நின்று விடாமல் மனிதவினத்தையே தழுவ வேண்டும் என்பதே ஆராய்ச்சியாளர் கருத்தாம். உலகையெல்லாந் தழுவிய வரிகள் பாரதியில் பலவுண்டு. பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தை; இல்லையென்ற கொடுமை உலகில் இல்லையாக வைப்போம், இவை போன்ற வரிகளில் உலகைத் தழுவுகின்றன பாரதி பாடல்கள். 'வான வெளியையுஞ் சேர்த்து' என்ற குறிப்பு இதனையே நினைத்தலாகக் கொள்ளவேண்டும்.

கன்னிப் பருவத்திலே—அந்நாள்—என்றன்
காதில் விழுந்த திசைமொழியெல்லாம்
என்னென்னவோ பெயருண்டு—பின்னர்
யாவும் அழிவுற்றிறந்தன கண்டீர்

இலக்கணங்களில் திசை மொழிகள் குறிக்கப்படுவன. இப்போது அவற்றுட் பல தனி மொழிகளாகவே மாறி விட்டன. கிளையற்ற மரம்போலாய்விடும் திசை மொழிகளை யிழந்த மொழி; மொழிவளம் இதனால் மட்டுப்படலாம். தெற்கே வடமொழிச் செல்வாக்கு மிகுந்ததனாலே தமிழ் இந்நிலையுற்றது என்பது இங்குப் பொருந்தலாம்.

இதற்குப் பல புலவர்களின் கருத்தும் சொல்லும் ஆதரவீந்தன ; பயன்பட்டுள்ளன. 9, 10-ம் நூற்றாண்டுகளிலே அகத்தியர் என்றொருவர் தமிழகத்திலிருந்ததாகவும் அவருக்குந் தமிழுக்குந் தொடர்பிருந்ததாகவும் இலக்கிய வரலாற்றுக் குறிப்புள்ளது. நச்சினூர்க்கினியர் போன்றோரும் அகத்தியர் கதைகளை நம்பியுள்ளனர். ஆனால் சங்கநூல்களில் அகத்தியர் குறிப்பேயில்லை. எனவே,

ஆதிசிவன் பெற்றுவிட்டான்—என்னை
ஆரிய மைந்தன் அகத்தியனென்றோர்

வேதியன் இலக்கணஞ் செய்து கொடுத்தான் என்பது போன்ற இறையனார் அகப்பொருளுரைக் கதைகள் பொருந்தாவாம். 9, 10-ம் நூற்றாண்டு நூல்கள் யாவுமுள்ளன. அகத்திய இலக்கணம் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. வேறு அகத்தியர் எழுதியதாக நம்பக்கூடிய நூலோ, ஒன்றுமில்லை. எனவே இது போன்ற நம்பிக்கைகளை நாட்டில் நாட்டியது போன்ற செயல்கள் 'ஒரு குறையே' யென்ன வேண்டும் ; மற்றோர் இடம் 'ஆங்கிலக் கல்வி' பற்றிய பாடல். ஆங்கிலங்கற்றதால் 'கம்பனென்'ரொரு மானுடன் வாழ்ந்ததுபோன்ற நாட்டியலை அறியவில்லை யென்பது முன்புண்மை, ஆனால் அஃது அடிமைத்தனத்தால் வந்ததன்றி ஆங்கிலத்தால் வந்ததன்று ;

தீதெனக்குப் பல்லாயிரஞ் சேர்ந்தன
நலமொ ரெட்டுணையுங் கண்டிலேன்—

என்பது பொருத்தமற்றதாம். இதுவும் மேற்கூறியபடி அடிமைக் காரணத்தாலானதாம். இன்றும் இனியும் உலக மொழியுள் ஒன்றாய் நமக்கறிமுகமான ஆங்கிலம் எவ்வளவு வளமானது. தேவையானதென அனைவருமுணர் கிறோம். எனவே பாரதியின் இக்கருத்து நடுநிலை குன்றியதாம். காந்திக்கும் இம்மொழி வெறுப்பிருந்தது. ஆனால் முன்பு போர்முறையாக ஆங்கிலன்மேல் வெறுப்பைத் தூண்ட இப்படி யெழுதவேண்டியிருந்ததெனின், அது

வேண்டின் ஒப்பத்தக்கதாம். பின்னர் 'ஆரியத்திற்கு நிகரென வாழ்ந்தேன்' என்ற உண்மையைத் தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

'புத்தம் புதிய கலைகள் மெத்த வளருது மேற்கே அவை தமிழினில் இல்லை, அவற்றைச் சொல்லுந்திறமை தமிழினுக்கில்லை; மெல்லத் தமிழினிச்சாகும்' என எச்சரித்தார். இது கவிஞர் செய்ததொரு நற்பணியாம். இன்னும் உலகக் கலைகளை யெல்லாம் தமிழிலும், தமிழ் முழுவதையும் உலக மொழிகளிலும் நாம் ஆக்கவில்லை; அதுவரை பாரதியின் இப்பாட்டிற்கு உணர்ச்சியுண்டு. அவர் நினைத்த உரிமை இதனைச் செய்து முடிக்க உதவ வேண்டும்.

“நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றே சொல்லீர்
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்.”

முன்பெல்லாம் தமிழர் தேமதுரவோசையைப் பாடல்களாகத் தமிழில் அளித்தனர்; இன்று நாம் அதனைச் செய்யவில்லை, வெறும் பேருடன் 'தமிழர்' என வாழ்கிறோம்.

'ஊமையாய்ச் செவிடர்களாய்க் குருடர்களாய் வாழ்கின்றோம்' தமிழ்ப் புகழைப் பாடமுடியாத ஊமை; அதன் புகழ் கேட்காத செவிடு; நூல்களைப் படிக்கமுடியாத குருடு, என வாழ்கின்றோம். கவிஞன் நம்மைத் தட்டி யெழுப்பி வழிகாட்டுகிறான்.

'யாமறிந்த புலவரிலே கம்பரைப்போல் வள்ளுவர் போல் இளங்கோவைப்போல் பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை'. இம்மூவரைப் பற்றியும் மற்ற விடங்களில் 'கம்பனோடு போயிற்று கவிதை; வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ் நாடு, சிலப்பதிகாரமன்றோர் மணியாரம் படைத்த தமிழ் நாடு' எனப் புகழ்கிறார். கம்பன் கவிதையில் பாரதிக்கும் மிக்க இன்பம் ஏற்பட்டுள்ளது. கம்பனென்றொரு மானுடன்

வாழ்ந்ததும் என அங்கும் முதலிற் கூறுகிறார். எனவே தான் இங்கு அவரை முதலில் வைக்கிறார். இளங்கோ தமிழகத்திற்கும் கம்பன் இந்தியாவுக்கும் வள்ளுவர் உலகிற்கும் உரிய பொருள்களைப் பற்றிப் பாடினர். அறமும், அரசியலும் காதலும், உலகிற்கேயுரியவல்லவா? எனவேதான் அவரை உலகினுக்கே தந்து தமிழ்நாடு வான் புகழ் கொண்டதென நடுநாயகமாக வைக்கிறார்.

ஏழ்கடல் வைப்பினுந் தன்மணம் வீசி இசை கொண்டு வாழியவேயென 'வாழ்க நிரந்தரம்' என்ற பாடலில் தமிழை வாழ்த்துகிறார். தமிழ் உலகமறிந்த மொழியாக இன்பமாக ஆகவேண்டு மென்பதில் பாரதிக்கு அளவற்ற ஆசை.

சீனமிசிரம் யவனரகம்—இன்னும்
தேசம் பலவும் புகழ் வீசி,

விளங்கியதென வரலாற்றைச் சுட்டுகிறார். முன்பு உலகிற் சிறந்த நாடுகளுடன் பழகி இன்பமளித்தது. தோகை, அரிசிபோன்ற சொற்களை யவனர் (கிரேக்க) மொழிக்கீந்தது.

இந்திய ஆட்சியில் யாவும் வடநாட்டிற்குரியன வாகவே ஆக்கிக்கொண்டனரே! ஏன் தென்னாட்டிலிருந்து தேசியப் பாடலை எடுத்துக்கொள்ளலாகாது? மூவர்ணக்கொடி ஏற்றிப் பறக்கும்போது 'தாயின் மணிக் கொடி'யையும், விழாக்களின் முடிவிற்கு 'வாழிய செந்தமிழ்' முதல் வரியை விட்டுவிட்டு 'வாழிய பாரதமணித் திரு நாட்டி'லிருந்து அப்பாடலையும், ஏன் பாடக் கூடாது?

இந்நாட்டின் உரிமைக்காகவே வாழ்வை நீத்த பாரதியின் பாடல்கள் இரண்டு, இந்தியா முழுதுந்தான் பாடப்படலாகாவா?

இத்தனை சிறந்த கவிஞர் தமிழகத்திற்கும் இந்தியா விற்குமேயென ஒரு வாழ்க்கைத் திட்டத்தைப் படைத்

துப் பராசக்தியின் அருளை வேண்டுகிறார். தமிழர் அது பற்றிய இரண்டு பாடல்களையும் காலையும் மாலையும் இரவு படுக்கப் போகும்போதும் ஓதவேண்டும். காலைக்குக் 'காணிநிலம் வேண்டும்', இரவுக்கு 'நல்லதோர் வீணைசெய்தே' இரண்டும் பொருந்துவன. ஒரு திட்டமான வாழ்க்கையையும் மனநிலையினையும் இப்பாடல்கள் படைத்துத் தருகின்றன.

காணிநிலம் வேண்டும்—அங்கே ஓர் மாளிகை
கட்டித்தரவேண்டும், பத்துப் பன்னிரண்டு

தென்னை மரமும் முத்துச்சுடர்போல நிலவொளியும்
முன்பு வேண்டும். கத்துங்குயிலோசையும் காலைத்
தென்றலும், அங்குறவேண்டும். பாட்டுக்கலந்திட ஒரு
பத்தினிப் பெண் வேண்டும். அங்குச் சக்தியின் பாது
காவல் வேண்டும். இவ்வளவும் 'என்றன் பாட்டுத்
திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாலித்திட' வேண்டும்,
என்கிறார். ஏழை நாட்டுப் புறங்களில் இன்று வாழ்க்கை
இது. கவிதையும் பாட்டுத்திறமும் அவர்க்கில்லை அவ்
வளவே. இன்றைய இந்தியாவின் நிலங்களைப் பொது
வாக்கினால் ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒரு காணியளவுதான்
வரலாம். நல்ல நஞ்சை, வளமான நிலம் காணி போதும்.
உடலை வளர்க்கக் கவிதை. பக்கத் துணையாகப் பத்தினி;
இயற்கைச் சூழ்நிலை. எத்தனை உண்மைக் கற்பனை!

நல்லதோர் வீணைசெய்தே என்ற பாடலிலும் இப்
பயனுடை வாழ்வையே கேட்கிறார்.

நல்லதோர் வீணைசெய்தே அதை நலங்கெடப் புழுதி
யில் எறிவதுண்டோ சொல்லடி சிவசக்தி யென்கிறார்.
தாகூர் இவ்வுடலைக் குழலாகக் கீதாஞ்சலியில் கற்பனை
செய்கிறார். கலை இன்பந்தருவதானால் அதனைப் படைக்
கும் கலைஞனாலும் இன்பவீணை போல்வதுதானே!
வீணை மடிந்து மண்ணைப்போவதனைப் புழுதியிலெறி
வதுண்டோ எனக் குறிப்பிடுகிறார். ஈன்று புறந்தருதல்
அவள் கடனாதலால் 'சொல்லடி சிவசக்தி எனக் கேட்

கிரார். என்னைச் சுடர் மிகுமறிவுடன் படைத்து விட்டாய், வல்லமைதாராயோ இந்த மாநிலம் பயனுற வாழ்வ தற்கே'—வலிவும், உலகிற்குப் பயன்படத்தானும் பாரதிக்கு ! அறிவினானைவதுண்டோ வெனக்கேட்ட வள்ளு வரதுநாட்டாரல்லவா? 'விசையுறு பந்தினைப்போல் உள்ளம் வேண்டியபடி செலும் உடல் கேட்டேன் நசையறு மனங்கேட்டேன் —நித்தம்நவமெனச் சுடர்தரும் உயிர்கேட்டேன், அசைவறு மதி கேட்டேன் இவை அருள்வதில் உனக்கெதுந் தடையுளதோ' என நிமிர்ந்து கேட்கிறார்.

படைத்தவளைப் பயனுற வாழவைக்கும்படிக்கேட்கலாகாதா? இவ்வளவும் தனக்கென்றல்ல, இந்த

'மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே !'

முடிவு :

இதுவரை பாரதியின் கவித்திறனை ஓரளவு ஆராய்ந்தோம். எழுதத் தொடங்கும் போதிருந்ததினும் முடிக்கும் போது அவரது கவித்திறனில் எனக்கு மதிப்பு உயர்ந்தே காணப்பட்டது; நாட்டில் பாரதியைப் புகழ்வோர் போற்றுவோரெல்லாம் பெரிதும் அவர் கவிதைகளை 'யெல்லாம் படித்ததில்லை, படிப்பதுமில்லை. அவர் காங்கிரஸ்காரர் என்பதற்காகப் பலரும், பிராமணர் என்பதற்காகப் பலரும், சிறந்த வரிகளை மேற்கோள் காட்டுதற்காகப் பலருமே போற்றுகின்றனர். இவையெல்லாம் அவர் புகழை விரைவில் அழிப்பதற்கே வழியாம். அவர் ஒரு நல்ல மனிதர், தமிழர், கவிஞர் எனப் போற்றும் காலம் வரும்போதுதான் அவர் புகழும் கவித்திறனும் உண்மையாகத் தெரியும்; உயரும்.

இங்கு அதிகம் தேவையில்லையாயினும் அதனைக் குறிக்காமல் செல்வதும் குறையாகவே முடியலாம். பாரதிக்குப் பிறகு அவருடன் வைத்துப் போற்றும்படி அல்லது ஒப்பிட்டுப் பேச நினைக்கும்படிச் சில கவிஞர் நாட்டில் தோன்றியுள்ளனர்.

திரு. இராமலிங்கம் பிள்ளை, பாரதிதாசன், தேசிக விநாயகம் பிள்ளை ஆகியோர் குறிக்கத்தக்கவராவர்.

இவர் மூவரும் பாரதி வரிசையில் வைத்து நோக்கத்தக்கவர்களே; தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை ஒரு தனியானவர். அவர் பாடலுள் மொழி பெயர்ப்புப் பகுதி மிகுதி; அதுவே பாரதியும் மற்றோரும் அடையாத பேரையும் புகழையும் அடைந்துவிட்டது. அவர் பழம்புலவர் வரிசையுள் வைக்கத் தக்கவர்.

திரு. இராமலிங்கம் பிள்ளை காவியங்களும் 'கத்தியின்றி' 'தமிழனென்றோர் இனமுண்டு' போன்ற தேசியப் பாடல்களும் பாடியுள்ளார். எனினும் பாரதிக்குப்பின் தேசியப் பாடல் பாடி இனி இந்நூற்றாண்டில் புகழெய்த முடியுமாவென நினைக்க முடியவில்லை. கம்பருடன் கவி போயிற்றென்றார் பாரதி; பாரதியுடன் தேசியப் பாடலும் போயிற்றென்றே சொல்ல வேண்டும்.

தமிழைப் பற்றியும் சமூகத்தைப் பற்றியும் பாரதி தாசன் அவர்கள் எத்தனையோ இலக்கியங்களையும் தனிக்கவிதைகளையும் இயற்றியுள்ளார். குயில் பத்திரிகையொன்றில் தெருத்தொம்பங் கூத்தாடி பற்றிய பாட்டுடொன்று வந்தது. அதுபோன்ற பலபல பாடல்கள் மிக்க இனிமையும் கற்பனையுமுடையவேயாம். எனினும் சிறிது நடுநிலை மீறி அரசியலிலும் சமூகத்திலும் புகுந்து (தாக்கிப்) பாடுகிறார். புலவன் இவற்றினின்றும் மீள முடியாதென்பதுண்மை; மேனாட்டுப் புலவரிடையும் இத்தகைய வரலாறுண்டு. எனினும் வள்ளுவர்போல் நேரே இப்பூசல்களில் கலவாமல், மதிப்பீடு என்ற அளவில் எழுதினால் கவி நீண்டநாள் நிலைக்கும், யாவும் நிலைக்கும் என்பது ஆராய்ச்சி முடிவு.

எனினும் காலப்போக்கில் உண்மைக் கவிதைகள், சத்துள்ளன தங்கும், நிலைக்கும். இரண்டாமவர் இன்று இருப்போராதலாலே இனி வரும் பாடலுள் இவர் எப்படியென இந்நூற்றாண்டு முடிவில் ஓர் முறை மதிப்பிடவேண்டும்.

வாழ்ந்த வாழ்க்கையை யொட்டியுமே கவிஞரை மதிப்பிட முடியும். பாரதியனைய அத்துணை ஆவேசத்துடன் இவர்கள் வாழ்வுமில்லை; பாடவுமில்லை. அங்கு அவ்வாழ்வில் தாமே யெழுந்த கவிகளே மிகுதி; பாரதியாரிடம் கவிதை-வாழ்விற்கு முதலிடம், கவிதைக்கு அடுத்ததே. நாட்டு வாழ்வியலுடன் பாரதி கவிதை மிகவும் இசைவுடையது. பல பாடல்களில் இவர்கள் பாரதிக் கொப்பாகலாம், விஞ்சலாம், ஆனால் அவரவர் கவிதைகள் முழுவதையும் கொண்டு ஒப்புநோக்கினால் இம்முடிவுக்கப்பால் செல்லவியலவில்லை.

எனவே, அறிவு, கற்பனை, உணர்ச்சி, நடை ஆய செய்யுளுறுப்புக்கள் பாரதியிடம் அழகுடன் வளர்ந்துள்ளன. பாரதிதான் கடவுள், இயற்கை, உலகம், கலை ஆகிய கவிதையின் எல்லாப் பொருள் பற்றியும் ஏற்ற முறப் பாடியுள்ளார்.

கவிதையென்பது கற்பனை, நடை, இன்பம், இசை நினைவு (Musical Thought), உயர்ந்த உண்மைகளின் தெளிவு, எனப்பலருங் கூறிய தன்மைகளை இணைத்தாலும் அவையாவும் பாரதியின் கவிதையுள் புல பல விடங்களில் பரவி நிறைகின்றன. எனவே பாரதி ஏதோ கவிதையின் ஒரு பகுதியைச் சிறப்பித்தவர் அல்லர்; அவர் ஒரு முழுக்கவிஞர்; நல்ல கவிஞர்; உண்மைக் கவிஞர்;

இன்றுவரை இருபதாம் நூற்றாண்டின் பாட்டுக்கு ஒரு புலவன் பாரதிதான்.

